

Dejavnost športnega društva Partizan Škofja Loka od leta 1965 do leta 1999

Opisati dejavnost TVD Partizana Škofja Loka od leta 1968 dalje je dokaj zahtevna naloga. To pa zato, ker smo za leta od 1968 do 1980 našli zelo malo podatkov. Za leto 1978 pa podatkov sploh ni. V času preseljevanja iz TVD Partizan na Mestnem trgu v športno dvorano Poden se je dokumentacija nekje izgubila. Tako bomo delovanje v obdobju teh let lahko opisali le po pričevanju društvenih delavcev in funkcionarjev. Eden od vzrokov, da je zelo pestra in odmevna dejavnost v TVD Partizan med letom 1965 in 1968 zamrla je gotovo osamosvojitve košarkarske, nogometne in rokometne sekcije ter ustanovitve šolskih športnih društev na osnovnih solah. Kar naenkrat ni bilo več vodstvenih in vaditeljskih kadrov. Nekateri vodilni

Upravni odbor športnega društva Partizan v letu 2000

mladi kadri s področja gimnastike pa so zaradi službenih obveznosti, sprememb bivališča in odhoda na nova delovna mesta prenehali z delom v TVD Partizan. Tako je bilo društvo obglavljeno in do leta 1968 ni delovalo.

Po dveh letih mrtvila se je Andrej Franko na željo staršev otrok odločil, da je treba to prekiniti. Zato je v letu 1968 društvo spet začelo delovati. Z ozirom na to, da v novem okviru društva ni bilo več športnih sekcij, se je društvo odločilo, da bo skrbelo predvsem za splošno telesno vzgojo za predšolske, šolske otroke, mladino in odrasle. Andrej Franko je zbral okoli sebe vodnike Majdo Bohinc, Milana Guzelja, Majdo Hude, Janeza Kalana, Marjana Kalamarja, Marijo Pustavrh, Dušana Šmida in Poldko Štiglic. Prvo leto delovanja je sam opravljal vse organizacijske in finančne posle.

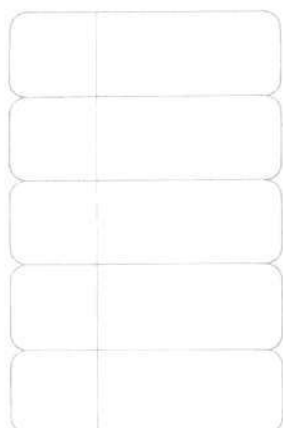
Ob koncu 1968 so društvo ustanovili in na občnem zboru izvolili vodstvo v sestavi: predsednik Adolf Gerjol, tajnik Dominik Bizjak, blagajnik Marinka Pavlin in načelnik Andrej Franko. Dejavnost splošne telesne vzgoje je bila tja do leta 1975 edina usmeritev, ki jo je gojilo društvo. Tako zasledimo v Biltenu Temeljne telesnokulturne skupnosti (TTKS) leta 1975 naslednje sporočilo, ki je karakteristično za obdobje od 1968 do 1979.

Citat: »Društvo ima včlanjenih 165 članov, ki redno radijo skozi vse leto. Vadba je osnorna dejavnost, ki ima vključene cicibane, pionirje, mladince, člane in starejše člane. Posebno pozornost posvečajo najmlajšim in najstarejšim. Prostori, ki jih uporabljajo za izvedbo telesno-vzgojno vadbo so izredno slabi, skoraj neprimerni, in je to prav eden od vzrokov, da TVD Partizan Škofja Loka ne more v svoje delo vključevati še več članstva. Društvo je imelo svoj javni telovadni nastop ob dnevu mladosti, tekmovalj niso imeli, udeležili pa so se vseh akcij, prireditev in manifestacij množičnega značaja.»

V letu 1979 se je izvršni odbor TVD Partizan pričel dogovorjati s Krajevno skupnostjo Škofja Loka – mesto, da bi postal nosilec športnorekreativnih dejavnosti, za kar bi imel vse pogoje ob dograditvi športne dvorane Poden. Ta interes društva se je uresničil, saj so potrebe škofjeloške mladine po novih dejavnostih v športu porajale vedno nove interesne skupine, ki zaradi svoje majhnosti niso mogle delovati samostojno. Želele so se priključiti Partizanu, ki jih je rad sprejel. Tako so se postopoma vključevali v TVD: šah, težka atletika, odbojka, karate, aerobika, namizni tenis, teki, tenis, orientacija, kolesarstvo, baseball, lokostrelstvo, rekreacija invalidov. Nekatere od teh dejavnosti so delovale le kratek čas, nekatere so z leti prerasle v samostojni klub, nekatere pa so še danes sestavni del društva Partizan, ki je po svoji dejavnosti športno društvo z zelo pestro paletto športnih dejavnosti s približno 900 člani.

Glavna društvena dejavnost se je odvijala po sekcijah. Vodstvo društva je sekcije povezovalo in skrbelo za njihov razvoj. Odtlej dalje, ko se je društvo ustanovilo, je bilo vsa leta bolj ali manj enako organizirano na tale način:

1. Delovalo je na območju KS Bukovica, Godešič, Kamnitnik, Lenart nad Lušo, Log, Reteče, Stara Loka – Podlubnik, Škofja Loka – mesto, Sveti Duhi, Trata in Zminec.
2. Razvijalo je množičnost z raznimi oblikami športa, rekreacije in splošne telesne vzgoje.

Stari izkaznici Partizana Slovenije

3. Za uresničevanje svojih ciljev je sodelovalo z vsemi drugimi nosilci športa: sindikati, zvezo mladine, združenjem borcev narodne osvobodilne vojne, šolami, planinci, taborniki ipd.

4. Organi društva so bili:

1. skupščina,
2. izvršni odbor,
3. strokovni odbor,
4. odbor samoupravne delavske kontrole (v določenem obdobju),
5. odbori sekcij,
6. drugi odbori in komisije po potrebi.

Najpomembnejšo vlogo sta imela izvršni in strokovni odbor.

Izvršni odbor so sestavljali: predsednik, ki je tudi predsednik Partizana, podpredsednik, tajnik, blagajnik, predsednik strokovnega odbora in predsedniki sekcij. Izvoljeni so bili na skupščini, ki je bila vsaki dve leti.

Strokovni odbor, ki je štel 13–15 članov, so sestavljali predsednik, predstavniki športne rekreacije ter predstavniki vsake sekcije društva.

Tako strokovni kot izvršni odbor sta bila usklajevalca dela v društvu, s tem, da je strokovni odbor pripravljaj predloge, izvršni odbor pa jih je potrjeval in predvsem skrbel, da so bili finančno pokriti.

Skrozi vsa leta se je na sejah strokovnega odbora in izvršnega odbora razpravljalo o naslednji problematiki:

1. priprava urnikov vadbe in razdelitev prostorov med vse uporabnike v TVD,
2. določanje višine članarine, ki jo plačujejo člani društva,
3. disciplina in red pri vadbi v telovadnicah,
4. nabava rekvizitov in opreme,
5. popravilo orodja in opreme,
6. plačilo vaditeljem,
7. priprava skupnih prireditev,
8. kadrovska problematika,
9. poročila sekcij o dejavnosti,

10. taborjenje,
11. pridobivanje in delitev sredstev,
12. objekti.

Društvo je vse do leta 1992 delovalo v okviru TVD Partizan Slovenije. Po njegovi ukinitvi pa se je 1993 vključilo v ŠUS (Športna unija Slovenije), kjer je prisotno oziroma včlanjeno še danes.

Že na pričetku smo omenili, da za prvo obdobje od 1968–1980 nimamo veliko dokaznega gradiva. V arhivu pa smo našli dokument: Program dela in akcij TVD Partizana za sezono 1979/1980, ki ga v nadaljevanju predstavljamo in je tipičen za dejavnost v tem obdobju.

Značka društva Partizan Škofja Loka.

PROGRAM

dela in akcij TVD Partizana Škofja Loka za sezono 1979/80

Delo in akcije TVD Partizana so usmerjeni predvsem v športnorekreativno dejavnost s ciljem vključitve oziroma sodelovanja čim več občanov. S tem v zvezi se morajo ustanoviti nove sekcije in organizirati nove akcije.

Dejavnost TVD Partizana se bo v obdobju 1979/80 odvijala na naslednjih področjih dela:

1. redna vadba,
2. občasna vadba – akcije,
3. organizacija aktivnega letnega oddiha za člane,
4. občasno izobraževanje strokovnega kadra – vodniki, vodje sekcij TVD Partizana, taborjenje.

1. Redna vadba zajema

1.1. *Sekcija splošne telesne vzgoje (STV):*

- a/ vadba predšolskih otrok s starši,
- b/ vadba predšolskih otrok do 6 leta starosti,
- c/ vadba pionirjev in pionirk,
- d/ vadba mladincev in mladink,
- e/ vadba članov in članic,
- f/ vadba starejših članov in članic.

1.2. *Sekcija namizni tenis:*

- a/ redna rekreativna vadba,
- b/ trimska tekmovanja v okviru občine.

1.3. *Sekcija iger z žogo:*

- a/ redna rekreativna vadba odbojke,
- b/ redna rekreativna vadba ostalih iger z žogo,
- c/ sodelovanje v trimskih tekmovanjih z žogo v okviru mesta Škofje Loke.

2. Občasne oblike vadbe in akcije

TVD Partizan bo organiziral trimske akcije za svoje člane in vse občane Škofje Loke in sicer:

- a/ Trimsko kolesarjenje – 3x letno. Akcije za vse občane Škofje Loke v mesecih april, junij in september. V okviru možnosti in finančnih sredstev tudi več akcij.
- b/ Trimsko orientacija – 3x letno. Organizacija dveh orientacijskih pohodov za vse občane Škofje Loke (maj, september, oktober).
- c/ Trimsko plavanje. Organizirali bodo 2–3 akcije plavanja za zlatega delfina.
- d/ Akcija Cooperjev test – 6x letno. Preverjanje psihofizičnih sposobnosti občanov Škofje Loke spomladi in jeseni (april, september, oktober, november).
- e/ Partizanski mnogoboj – 1x meseca maja.

*Tek po ulicah
Škojje Loke – start
(Foto Peter Pokorn)*

3. Organizacija aktivnega letnega oddiha za člane TVD Partizana

V dogovoru s taborniki Škojje Loke in na podlagi interesov članov bo Partizan organiziral taborjenje v Fažani.

1. Izobraževanje strokovnega kadra

Za uspešno delo po posameznih sekcijah bo nujno organizirati razne tečaje za vodnike in vodje sekcij:

a) v letu 1979/80 tečaj za 5 vodnikov za splošno telesno vzgojo,

b) v letu 1979/80 tečaj za vodje sekcij – 2 osebi,

c) v okviru možnosti razni drugi tečaji.

Za izvedbo programa so potrebna sredstva, navedena v finančnem načrtu za sezono 1979/80.

Škojja Loka, dne 13. 2. 1979

Predsednik:

Vili Medved

Iz tega dokumenta je razvidno, da so v društvu delovale sekcije:

1. STV,
2. namizni tenis,
3. igre z žogo.

V naslednjih letih pa so se društvu priključile še naslednje sekcije:

- 1980. leta – karate, težka atletika in tenis,
- 1981. leta – lokostrelstvo, kolesarstvo in orientacija,
- 1982. leta – tek,
- 1984. leta – športni ples in rekreacija invalidov,
- 1985. leta – baseball,
- 1988. leta – jazz balet in aerobika,
- 1991. leta – gimnastika v okviru STV,
- 1995. leta – triatlon,
- 1997. leta – ženski odbojkerski klub.

Opomba: v TVD Partizan je bilo že leta 1976 vključeno šahovsko društvo, ki je v njegovem okviru delovalo le kratek čas.

Večina sekcij je aktivno delovala skozi vse obdobje in v TVD Partizanu delujejo še danes, nekatere pa ne delujejo več.

V nadaljevanju sestavka bomo najprej prikazali dejavnost in problematiko, s katero sta se spoprijemala izvršni in strokovni odbor po naslednjih sklopih:

1. članstvo,
2. vadba,
3. prireditve,
4. objekti,
5. finance,
6. priznanja,
7. funkcije članov v višjih organizacijah,
8. razvojne usmeritve društva.

Sledil pa bo pregled vodilnih funkcionarjev, prikaz delovanja sekcij in izjave najbolj delovnih članov društva ter nekaj vrhunskih športnikov.

1. Članstvo

Osnovni cilj društva Partizan Škofja Loka je organiziranje in izvajanje rekreativne dejavnosti za občane od cicibanov, pionirjev, mladine, članov do starejših članov in invalidnih oseb. Kako mu je to uspelo, si oglejmo v naslednji tabeli, ki prikazuje gibanje članstva v vseh letih, odkar je Partizan deloval, to je od leta 1968 do leta 1999 z izjemo nekaj let, za katera nimamo podatkov. Tabela prikazuje v prvi koloni letnico, v drugi koloni število vseh članov TVD Partizana in v tretji koloni delovne funkcionarje, vaditelje, trenerje in sodnike.

Tabela članstva

Leto	Število članov	Število funkcionarjev, vaditeljev, trenerjev in sodnikov	Leto	Število članov	Število funkcionarjev, vaditeljev, trenerjev in sodnikov
1968	136	8	1984	981	54
1969	ni podatkov		1985	ni podatkov	
1970	ni podatkov		1986	ni podatkov	
1971	ni podatkov		1987	965	44
1972	ni podatkov		1988	758	57
1973	260	14	1989	729	55
1974	240	11	1990	762	50
1975	265	12	1991	691	33
1976	260	12	1992	671	32
1977	265	14	1993	715	39
1978	ni podatkov		1994	905	53
1979	241	16	1995	1075	42
1980	189	7	1996	1116	34
1981	650	16	1997	858	36
1982	862	29	1998	748	37
1983	814	44	1999	692	32

Iz gornjih podatkov je razvidno, da je bilo število članov v posameznih letih zelo različno. Na večje oziroma manjše število je vplivalo vključevanje in prenehanje nekaterih sekcij, pričetek vadbe v športni dvorani Podeni in zelo razširjena ponudba na področju rekreacije.

Maraton v aerobiki

Društvo je skozi vse obdobje delovanja skrbelo za strokovni kader. Tega nikdar ni bilo dovolj, zato so ga redno izobraževali na tečajih, ki so jih organizirale športne zveze in Zveza Partizan Slovenije, kasneje Športna unija Slovenije.

Tudi sami so bili organizatorji, saj so leta 1975 organizirali tečaj za vaditelje splošne telesne vzgoje. 1991 pa so v skrbi za varnost vseh aktivnih članov organizirali tečaj za prvo pomoč za vse vodnike in trenerje, ki so delovali v društvu in društvih ter klubih zunaj Partizana.

Več o vzgoji kadrov v obravnavi po posameznih sekcijah.

2. Vadba

Osnovna dejavnost dela TVD Partizana je bila vadba. V prvih letih je bilo število skupin glede na interes različno. Skupine pa so imele 2x tedensko vadbo po 1 uro. Vadili so predšolski otroci, pionirke, mladinke, članice, pionirji, mladinci in člani. Razmere za vadbo so bile slabe. Društvo je bilo najemnik v lastnih prostorih, saj je dom leta 1965 odstopilo v brezplačen najem Gimnaziji Škofja Loka.

Po preselitvi v športno dvorano Poden leta 1980 je društvo razširilo dejavnost. Ker so se vključevale nove sekcije, se je vedno znova pojavljal problem prostorov. Teh je bilo vedno premalo.

Tako sta bila strokovni in izvršni odbor neke vrste koordinatorja in usklajevalca želja in možnosti. Težko je bilo zadovoljiti vse, zato so iskali prostore tudi na drugih lokacijah zunaj športne dvorane Poden in jih dobili na osnovnih šolah Petra Kavčiča, Cvetka Golarja, Ivana Groharja in Centru slepih in slabovidnih.

V nadaljevanju predstavljamo dva urnika vadbe v športni dvorani Poden iz obdobja 1980 in 1989 leta.

Športna dvorana Poden

Urnik vadbe

Začetek 01. 10. 1980

Vrsta vadbe	Oddelek	Dan	Ura	Prostor
Splošna vadba	otroci 3-5 let	PO, ČE	16-17	1/3 velika telov.
	otroci 5-7 let	PO, ČE	17-18	1/3 velika telov.
	pionirji, pionirke	TO, PE	18-19,30	1/3 velika telov.
	mladinci, mladinke	TO, PE	18-19,30	1/3 velika telov.
	člani	TO, ČE	19,30-21	1/3 velika telov.
	članice	PO, ČE	19,30-21	1/3 velika telov.
Na teku se dobimo	vsi prijavljeni	PO, SRE	17-18	1/3 velika telov.
Trim	člani	TO, ČE	19,30-21	trim kabinet
	članice	PO, ČE	19,30-21	1/3 velika telov.
Namizni tenis	pionirji	PO, TO	17-21	dvorana za namizni tenis
	mladinci	SRE	19-21	
	člani	ČE, PE	18-21	
Težko atletska sekcija	I. skupina	PO, SRE	16-20	dvorana za moč
	II. skupina			
	začetniki	SRE, PE		

Športna dvorana Poden

Urnik vadbe sekcij društva Partizan, Škofja Loka

Začetek 05. 10. 1998

Vrsta vadbe	Oddelek	Dan	Ura	Prostor
Splošna vadba	predšolski			
	3-4 let (4-začet.)	PO, ČE	16,00-16,45	dvorana za najmlajše
	4-5 let	PO, ČE	16,45-17,30	
	6-7 let	PO, ČE	17,30-18,30	
Gimnastika, akrobatika	deklince	PO, ČE	17,00-18,30	mala dvorana
Aerobika in fitness		vsak dan		
		PO-SO	16,00-22,00	fit center
Na teku se dobimo	članit(-ce)	PO	20,00-21,30	velika dvorana

Škofjeloški športniki pri nabiranju moči v Fojkar Slavko šport centru

Vrsta vadbe	Oddelek	Dan	Ura	Prostor
Namizni tenis	otroci rekreacija	PO, SRE	17,30–18,30	dvorana za namizni tenis
		PO, SRE, ČE	20,00–21,30	
Karate	začetniki člani	PO, SRE	19,00–20,00	mala dvorana
		PO–ČE	20,00–21,30	
Lokostrelstvo	članit(-ce)	TO, ČE	16,00–18,30	dvorana za nam. tenis
Splošna vadba	članice	PO	20,30–22,00	OŠ Peter Kavčič
TAS	članit(-ce)	PO–PE	17,00–22,00	Fojkar Slavko
		SO	16,00–19,00	Hosta 13
Odbojka	članice	SRE	19,40–20,30	OŠ Peter Kavčič
		PE	18,00–19,30	OŠ Ivan Grohar

Društvo je bilo vse bolj domiselno pri privabljanju članstva v svoje vrste. Zato ni prav nič več čudno, da je število članov, kljub temu da so se nekatere sekcije osamosvojile, tako veliko,

3. Prireditve – vrste in namen

Strokovnemu in izvršnemu odboru je pripadala naloga organizacije skupnih prireditev, pri katerih je sodelovalo vse društvo. Prireditve so pripravljali z namenom, da prikažejo svoje delo, svojo dejavnost, sodelovali pa so na prireditvah javnega pomena, kot so proslave v počastitev praznikov ter športnih manifestacij rekreativnega in tekmovalnega pomena. V tem delu bomo opisali nekaj skupnih prireditev, tekmovalna pa bodo opisana v okviru posameznih sekcij, ki so bile njihovi nosilci.

1. Skozi vse obdobje je bilo več prireditev, ki so bile namenjene vsem skupinam občanov. To so bile: partizanski mnogoboj, razna trimska tekmovalna, Cooperjev test, teki v naravi in testiranje motoričnih sposobnosti občanov vseh starosti.

2. Prireditve, ki so jih organizirali z namenom, da bi zaslužili dodatna sredstva za delovanje društva. Sem spada predvsem: večkratna organizacija zaključka delavskih športnih iger, ki je bilo organizirano skupaj z občinsko športno zvezo in občinskim sindikatom.

3. Pomembne prireditve so bile namenjene sodelovanju TVD Partizan. Društva so se redno srečevala med seboj, se pomerila v raznih športnih panogah, obenem pa

*Srečanje s Trefaltom
in vrhujskimi
športniki na Loškem
gradu leta 1983*

so reševali probleme, ki so jih težili, in pripravljali skupne programe za nadaljnje delo. Take prireditve, ki so jih organizirali v Škofji Loki so bile:

- 1972 in 1973 nastop v Puštalu,
- 1975 nastop ob 30 letnici društva,
- 1986 srečanje društev Partizan iz vse Slovenije,
- 1991 srečanje s TVD Partizanom Tržič,
- 1993 srečanje društev Partizan iz Jesenic, Tržiča in Škofje Loke.

Ta srečanja so bila namenjena spoznavanju članov društev med seboj in so na njih organizirali telovadne nastope s prikazom dejavnosti v različnih športnih panogah (športne igre, karate, lokostrelstvo, namizni tenis, odbojka ipd.).

4. Navedene prireditve so ob enem propagandnega značaja. Med taka spadajo še:

- 1983 je bilo na Škofjeloškem gradu srečanje z Mitom Trefaltom. To je bila športno-zabavna prireditev, na kateri so sodelovali škofjeloški vrhunski športniki: kolesar Drago Frelj, dvigalec uteži Slavko Fojkar, smučarji Jože Kuralt, Boris Strel in Nuša Tome ter smučarska tekačica Milena Kordež. Prireditve se je udeležila velika množica ljudi, predvsem starši z najmlajšimi otroki, ki so na prireditvi aktivno sodelovali in se zabavali ob igrah, ki jih je pripravil in vodil Mito Trefalt.
- 1991 V ŠD Poden je bil organiziran dan Partizana, pri katerem so sodelovale vse sekcije društva.
- 1993 je bila v športni dvorani Poden akademija s programom, ki je predstavil dejavnost otrok v športni gimnastiki.

Predstavitve zbornika -90 let telovadbe in športa v občini Škofja Loka- decembra 1996. V prvi vrsti z leve župan Igor Draksler, novinarka Vilma Stanonik, zaslužni profesor Univerze v Ljubljani Drago Ulaga, novinar iz Trsta M. Šuštaršič in urednik zbornika Ivan Križnar. (Foto Peter Pokorn)

*Mladi karateisti
na svečani akademiji
ob 90 letnici telovadbe
in športa v Škofji Loki.*

5. Prireditve posebnega pomena:

– 1976 je bila v Škofji Loki organizirana parada, katere cilj je bil obveščanje prebivalstva o izgradnji športne dvorane v Škofji Loki. Parada je potekala iz dveh smeri. Prva kolona se je zbrala pred OŠ Cvetka Golarja, druga pa na telovadišču v Puštalu. Cilj je bil na Mestnem trgu. TVD Partizan se je parade udeležil z vsemi svojimi člani v enotnih športnih oblačilih in na čelu s praporom.

– 1984 so športniki skozi Škofjo Loko nosili olimpijski plamen, s katerim naj bi prižgali ogenj na olimpiadi v Sarajevu. Člani društva so sodelovali na prireditvi na Mestnem trgu.

– 1996 so v Škofji Loki praznovali 90-letnico športa. To je bila prireditev, ki je trajala več dni in je zajela vse zvrsti športa v Škofji Loki. Izdan je bil Zbornik 1906–1996, ki je prikazoval razvoj športa od prvih pričetkov do leta 1996. Organiziranih je bilo nekaj velikih športnih tekmovanj in razstava na Loškem gradu. Višek prireditve je bila slovesna akademija s prikazom dejavnosti vseh škofjeloških športnikov. Pri vseh prireditvah je sodeloval starosta slovenskih športnih delavcev, profesor Drago Ulaga.

*Profesor Drago Ulaga
na odprtju razstave
»90 let telovadbe
in športa«
v Loškem muzeju
(Foto Peter Pokornj)*

Škofja Loka je bila slavnostno okrašena in v izložbah so bili razstavljeni pokali, fotografije in emblemi. Pri organizaciji je imel najpomembnejšo vlogo Partizan, saj je veliko članov sodelovalo v pripravljalnem odboru, ki ga je vodil predsednik Izvršnega odbora občine Škofja Loka, Vincencij Demšar.

6. Društvo je organiziralo več tekmovanj na republiški in državni ravni:

- 1992: organizacija državnega prvenstva v gimnastiki,
- 1992: organizacija državnega prvenstva v karateju.

7. Veliko prireditev je bilo namenjenih razvedrilu in zabavi društvenih članov. Mednje štejejo:

- 1976: izlet vseh društvenih članov na kopanje v Strunjan;
- 1979–1989: organizacija taborjenja v Fažani pri Puli. Taborjenja so se udeleževali društveni člani skupaj s svojimi družinskimi člani. Taborjenje je bilo v bistvu aktiven oddih, saj so na taborjenju gojili vse vrste rekreativnih dejavnosti. Vsako leto so napolnili eno do dve izmeni s 60 do 100 udeleženci. Tabor so dali na razpolago škofjeloški taborniki, ki so pri delu in organizaciji tudi sodelovali. S taborjenji smo prenehali 1989 zaradi razmer, ki so nastale po osamosvojitvi Slovenije:

- 1990: organizacija piknika z zabavnimi aktivnostmi za vse člane društva;
- 1991: zaključek sezone na Križni gori;
- 1992: družabno srečanje vseh funkcionarjev, vaditeljev in trenerjev;
- 1998: organizacija dedka Mraza za otroke.

4. Objekti

Ob pričetku ponovnega delovanja društva je bilo to praktično brez svojih prostorov. Že leta 1965 je zadnji U.O. ki je še deloval, podpisal najemno pogodbo z Gimnazijo Škofja Loka in ji prepustil v brezplačen najem celotno zgradbo doma na Mestnem trgu s telovadnicama, stranskimi prostori, premičnim premoženjem in telovadnim orodjem.

Upravni odbor si je izgovoril pravico, da bo TVD Partizan po dogovorjenem urniku v popoldanskem in večernem času lahko dobilo brezplačno uporabo prostorov, ki morajo biti pozimi tudi ogrevani.

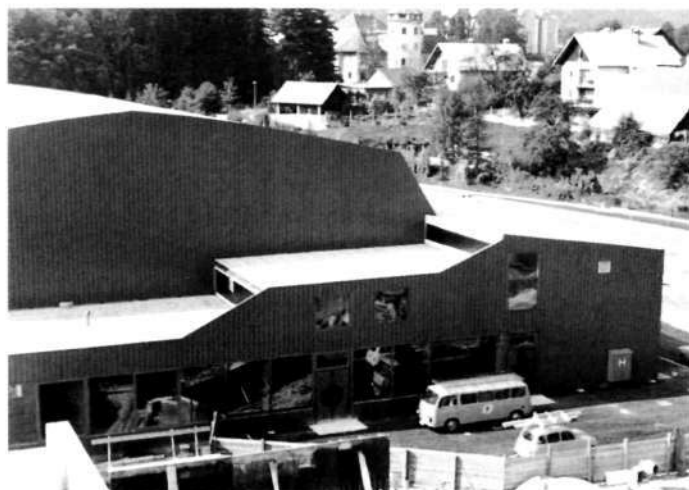
Telovadišča v Puštalu TVD Partizan tudi po svojem ponovnem začetku ni uporabljal in tako je bila leta 1990 podpisana pogodba med TVD Partizan in nogometnim klubom LTH o brezplačnem najemu za dobo 10 let.

Tako je vadba po ponovni ustanovitvi društva potekala v zelo težkih razmerah, kot je mogoče ugotoviti iz zapisnika v letu 1977. Razmere v telovadnici so nemogoče, telovadnica je nezakurjena, ni tople vode, stekla na oknih so razbita, prostori so nehiigienski, prav tako so problemi s sanitarijami.

Takšne razmere za delo so med vodilnimi člani društva zbužali željo, da bi se stanje čim prej spremenilo na boljše. Rešitev so videli v prenovitvi sedanjega doma, ki bi ga razširili še na sosednjo Žigonovo hišo (problematiko je predstavil France Kavčič v Loških razgledih št. 46 leta 1999).

V obdobju med 1972 in 1976 so Krajevna skupnost Škofja Loka, Trata in Temeljna telesnokulturna skupnost (TTKS) Škofja Loka vodili akcijo za izgradnjo športne dvorane Poden, ki je imela v športnih krogih zaradi velikih potreb škofjeloškega športa

*Športna dvorana
Poden v Škofji Loki*

prednost pred adaptacijo Partizana. Tako je bil 30. maja 1976 referendum, na katerem so se prebivalci KS Škofja Loka odločili za izgradnjo nove športne dvorane, v kateri naj bi dobil možnost vadbe tudi TVD Partizan. Ob takem stališču je UO TVD imel pomisleke. Posebej France Kavčič se ni strinjal z zapustitvijo doma. Vendar upravni odbor ob taki splošni klimi med občani Škofje Loke ni videl nobene možnosti za nadaljnji razvoj društva na dotedanji lokaciji, zato se je na seji 26. aprila 1976 odločil za preselitev v športno dvorano, ko bo izgrajena. Medtem je vadba v domu Partizana potekala dalje. Dne 16. maja 1979 pa je TVD Partizan posredoval KS Škofja Loka podatke o potrebah, ki jih bo obsegal program po preselitvi v športno dvorano Poden. Podatki so naslednji:

- 28 ur telovadnice tedensko za splošno vadbo,
- 8 ur trim kabineta tedensko,
- 6 ur namizni tenis tedensko,
- 14 ur telovadnice tedensko za igre z žogo.

15. septembra 1980 je bila športna dvorana Poden zgrajena in odprta in TVD Partizan je takoj prenesel vadbo v dvorano, kjer deluje še danes. Športna dvorana pa ni edini objekt, v katerem deluje, saj zaradi prostorske stiske uporablja še telovadnice osnovne šole Petra Kavčiča, Ivana Groharja, Cvetka Golarja ter Centra slepih in slabovidnih.

Usoda bivšega Sokolskega doma oziroma Doma Partizan je bila vsaj z vidika športne vzgoje zaključena. Prostori so propadali in v njih je bilo skladišče Železnine, Tehnika in Obrtnika. Šele v zadnjem letu se dvorani obetajo boljši časi, saj je v njej pevski zbor Lubnik uredil koncertno dvorano.

Z ustanovitvijo nove države Slovenije z Zakonom o denacionalizaciji premoženja je izvršni odbor Partizana leta 1991 pričel voditi akcijo za vrnitev Doma Partizana. Akcijo sta skupaj vodila TVD Partizan in Športna unija Slovenije, ki je po ukinitvi Partizana Slovenije postala pravni naslednik in lastnik vseh Partizanovih objektov v Sloveniji.

Oglejmo si potek postopka vračanja premoženja.

1962: imovina Partizana postane družbena lastnina. Po takrat veljavni zakonodaji postane upravni organ doma Partizana na Mestnem trgu, telovadišča v Puštalu in parkirišča pred njim, gozda v Vincarjih, na katerem so skakalnice Občina Škofja Loka.

1979: Občina Škofja Loka prenese na Krajevno skupnost Škofja Loka, pravico uporabe doma Partizan z vsemi prituklinami. Namen prenosa je izgradnja kulturno-družbenega centra.

1983: Krajevna skupnost Škofja Loka – mesto prenese brezplačno na občino Škofja Loka imovino TVD Partizana. Zaradi prenovitve Loškega gledališča na Spodnjem trgu je potreba po kulturno-družbenem centru odpadla.

1993: izvršni odbor je pooblastil advetnika Ladislava Hafnerja, da vodi denacionalizacijski postopek imovine TVD Partizana.

1993: denacionalizacija TVD Partizana dobiva zeleno luč, odločiti se bo treba, kaj storiti z vrnjenim premoženjem. Lastništvu naj se ne bi odpovedali. Objekt bo treba usposobiti ali prodati.

1993: Občina Škofja Loka želi na lokaciji stavbe TVD Partizan urediti občinsko knjižnico. Predstavniki Športne unije Slovenije in TVD Partizana želijo na tem mestu prenovitev objekta za potrebe športa. Ugotovi se, da za oboje na tem mestu ni prostora. Na osnovi navedenega je za Občino najsprejemljivejša oblika, da Občina zagotovi Partizanu odškodnino v ocenjeni vrednosti 28.664.440,00 SIT (360.300 DEM) in plačljivo v letu 1994.

1994: v akcijo, o tem, kaj naj bo v prihodnje z domom, se vključijo starejši sokoli in partizanovci, ki na vsak način želijo, da dom ostane v lasti Partizana. Ti so na dom navezani čustveno, kar pa je veliko premalo, saj društvo nima nobenih finančnih virov, da bi lahko izvedli prenovitev doma v športne namene.

1994: v problematiko prodaje se vključi Športna unija Slovenije (ŠUS), ki želi zaslужiti na račun prodaje Doma TVD Partizan. S tem se izvršni odbor Partizana ne strinja. In to zato, ker je pravni naslednik TVD Partizana Slovenije ŠUS dobil neupravičeno premoženje Partizana Škofja Loka brezplačno, na podlagi Zakona o prenosu imovine telesnovzgojnih društev na Zvezo fizkulturnih društev Slovenije. Sokolski dom pa je bil zgrajen izključno s sredstvi občanov Škofje Loke.

19. aprila 1994: izvršni odbor Partizana je sprejel dokončen sklep o tem, da je na osnovi analiz in finančnega stanja najbolje, da se dom proda, da se pridobljena sredstva namenijo za novogradnjo. Postopek prodaje doma je predstavljen v delu poročila o financah (Delna odločba o denacionalizaciji z dne 25. julija 1994). Z namenom, da sredstva od prodanega doma Partizan vloži v prostore, namenjene športu, je leta 1994 izvršni odbor obravnaval predlog, da se TVD Partizan priključi k izgradnji športne dvorane na Trati, kamor naj bi vložil sredstva od prodanega doma. Gradnjo bo vodila KS Trata. Vrednost predračuna je 240 milijonov tolarjev. Stroške bi pokrili 2/3 Ministrstvo za šolstvo in šport Ljubljana, 1/3 pa bi zbrali v občini.

1997: na občinski ravni je bil ustanovljen odbor za izgradnjo športne dvorane na Trati, ki deluje pod vodstvom Jožeta Galofa. Predstavniki Partizana v odboru je Ivan Križnar.

1999: za športno dvorano na Trati je pripravljena lokacijska dokumentacija. Na upravnico enoto Škofja Loka je bila vložena zahteva za izdajo lokacijskega dovoljenja. Zahteva je bila zaradi nepopolne vloge zavrnjena in postopek za izdajo lokacijskega dovoljenja začasno ustavljen. Tako je gradnja dvorane sedaj v stanju, ko se ne ve, kdaj se bo postopek nadaljeval.

5. Finance

V delovanju društva Partizan so pomembno vlogo skozi vse obdobje imela denarna sredstva. Tako kot v vsakem društvu je bilo denarja vedno premalo, vendar kljub temu da so bile težave s pomanjkanjem sredstev velike, je društvu uspelo uresničiti svoje programe in ob tem celo iz leta v leto povečevati svojo dejavnost. Prav gotovo tudi zato, ker je imelo v svojih vrstah vestno blagajničarko Sonjo Dolinar, ki je društveno poslovanje vodila od leta 1979 do 1998, torej kar 20 let. Podatkov o poslovanju do 1977 nimamo. Ker pa je bila dejavnost omejena le na splošno telesno vzgojo, društvo ni imelo velikih potreb po finančnih sredstvih in je iz sredstev, ki jih je dobilo od občine in članarine, pokrivalo stroške plačevanja vodnikov, ogrevanja prostorov, nabave telovadnega orodja.

Prelomnica v financiranju društva in s tem povečane možnosti za razširitev delovanja je bila ustanovitev TTKS Škofja Loka. Ustanovitvi TTKS je sledilo sistemsko zakonsko financiranje športa v vsej Sloveniji in seveda tudi v Škofji Loki. Skupščina občine je sprejela sklep, da se za šport v občini nameni prispevna stopnja, 0,15 % od bruto osebnih dohodkov. To je takrat pomenilo revolucijo v financiranju športa in hkrati velike možnosti za razvoj dejavnosti v TVD Partizanu Škofja Loka.

*Skupina članic
pri rekreativni vadbi.
Spredej sedita rodnica
Majda Bobinc (levo)
in Sonja Dolinar,
dvajset let
blagajničarka društva*

Tako zaključni račun za leto 1977 za 265 članov izkazuje takole sliko:

<i>Dobitki</i>		<i>Izdatki</i>	
1. članarina	2.343,00 din	1. tekmovanja, izleti, akademija	7.824,00 din
2. TTKS	33.056,00 din	2. nabava rekvizitov	2.321,00 din
3. drugi prihodki	67,00 din	3. plačilo vaditeljev	5.774,00 din
Skupaj	35.466,00 din	4. prispevki in takse	157,00 din
		5. drugi izdatki	700,00 din
		Skupaj	16.756,00 din

Zanimiv podatek, ki se da razbrati iz dohodkov in izdatkov in ki je posledica velikega priliva sredstev iz zakonskega financiranja športa, je, da društvu v letu 1977 ni uspelo porabiti vseh sredstev.

Stanje se spremeni že čez 2 leti, ko se sredstva od TTKS zmanjšajo za 50 %, poraba pa poveča in je tako bilanca prihodkov in odhodkov skoraj izravnana.

Tako stanje se je vleкло skozi vsa leta do danes. Društvo ni imelo večjih presežkov, niti se ni našlo v rdečih številkah. To ob tem, da vemo, da je denar veliko lažje porabiti kot si ga zagotoviti, kaže na smotno gospodarjenje.

Oglejmo si finančno poročilo o prihodkih in odhodkih med leti 1983 in 1987 in pregled stanja po sekcijah v letu 1999.

Finančno poročilo za obdobje od 1983 do 1987

Postavka	1983	1984	1985	1986	1987	83-87
Članarine	40.325	65.090	75.500	372.250	925.500	1.478.665
Dotacije	294.865	344.796	810.950	1.600.807	3.700.000	6.751.418
Ostali prihodki	730.146	1.099.087	1.321.648	2.541.906	4.400.699	10.093.486
Prihodki skupaj	1.065.336	1.508.973	2.208.098	4.514.965	9.026.199	18.323.569
Odhodki	907.750	1.360.088	1.955.413	3.473.192	6.388.902	14.125.345
Ostane prihodka	157.586	148.885	212.685	1.041.771	2.637.297	4.198.224
Indeks rasti	84/83	85/84	86/85	87/86		
Prihodki	142	146	204	200		
Odhodki	150	147	174	184		
Ostali prihodki	94	143	490	253		

Pregled stanja sredstev po sekcijah 1999

Sekcija	Saldo	Dohodki	Stroški	Saldo	Poraba	%	Delitev	Novi
	1. 1. 99	1999	1999		iz obresti	delitve	1. 1998	slado
Skupna sredstva	286.301	2.579.193	1.075.519	1.503.673	424.750		15.569	
Odbojka – članice	247.421	608.421	618.060	-9.639	227.559	13%	193.454	183.815
Odbojka ostali	123.444	168.437	168.437	-	669.933		0	0
STV – članice	135.094	307.094	224.615	82.479	69.458	5%	74.405	156.884
FIT center	559.923	3.087.658	2.843.644	244.014	505.000	11%	163.691	407.705
STV – otroci	-2.254	308.146	432.161	-124.015	242.825	5%	74.405	-49.610
Karate	295.982	588.156	713.725	-125.569	709.000	31%	461.312	335.743
Namizni tenis	-15.891	-1.891	57.221	-59.112	767.900	5%	74.405	15.293
Tek	138.648	169.648	190.036	-20.388	120.939	10%	148.810	128.422
TAS	100.584	185.584	133.243	52.341	285.782	10%	148.810	201.151
Lokostrelstvo	109.622	580.622	403.450	177.172	378.828	10%	148.810	325.982
Orientacija	-4.442	0		0	60.000			
SKUPAJ	1.974.432	8.581.067	6.860.111	1.720.956	4.461.974	100%	1.503.673	1.720.956

Finančno poslovanje društva je bilo vse obsežnejše in je zahtevalo bolj natančen pristop, predvsem pri delitvi sredstev med posamezne sekcije.

Tako je društvo že leta 1983 izdelalo pravilnik o osnovah in merilih za delitev sredstev za financiranje programov sekcij. Merila delitve so bila 1987 leta dopolnjena in so veljala do leta 1998, ko so se začela deliti sredstva po pravilniku, ki ga je pripravila občinska športna zveza.

Pravilnik je opredeljeval način financiranja sekcij in skupnih potreb po naslednjih postavkah:

- dotacija TKS Škofja Loka, članarina in vpisnina, dohodki od prireditev, pokroviteljstva,
- skupni stroški: najemnine, stroški vadbe, nabava rekvizitov, izobraževanje kadrov, oprema za vaditelje,
- stroške tekmovanj krijejo sekcije iz lastnih sredstev,
- v slučaju, da posamezna sekcija zaradi večjih potreb potrebuje sredstva si jih lahko izposodi, vendar jih mora v 3 mesecih vrniti.

Za razdelitev sredstev so bila sprejeta:

Merila točkovanja za delitev sredstev po sekcijah

1. Članstvo (po pobrani članarini od oktobra naprej) na vsakih 10 članov	1 točka
2. Demonstracije, priprave tekaških prog, tečaji karateistov in podobno	2 točki
3. Udeležba na turnirjih, maratonih in drugih množičnih prireditvah, prijateljskih srečanjih	2 točki
4. Udeležba v občinski ligi (od 6–10 tekem)	3 točke
5. Udeležba na mednarodnih množičnih prireditvah	3 točke
6. Udeležba v državni in medobčinski ligi (od 6–10 tekem) za individualni šport	5 točk
7. Organizacija prireditev, tečajev in seminarjev, mentorstvo	5 točk
8. Udeležba na mednarodnih in državnih prireditvah	6 točk
9. Udeležba v državni in medobčinski ligi (od 6–10 tekem) za kolektivni šport	10 točk
10. Udeležba na evropskih in svetovnih prvenstvih	12 točk

V nadaljevanju obravnave financiranja TVD Partizana ne moremo mimo vračanja premoženja doma v skladu z Zakonom o denacionalizaciji.

Postopek je potekal takole:

Izvršni svet občine Škofja Loka je sprejel sklep, da sprejme pogoje ŠUS za odkup Doma Partizana, in 12. julija 1994 je bila podpisana pogodba o poravnavi, v kateri se ugotavlja:

- da je ŠUS kot pravni naslednik Partizana Slovenije vložila zahtevo za denacionalizacijo doma Partizana,

- da je zavezanec za vrnitev nepremičnine občina Škofja Loka,

- da je cenitev doma sprejemljiva in se za odkup stavbe upošteva vrednost 360.300 DEM kot devizna protivrednost tolarskega zneska na dan ceniive,

- da sta ŠUS in Partizan Škofja Loka sklenila pogodbo o enoletni nepreklicni vezavi 80 % odškodnine za uresničitev naložbe v športni objekt pri banki, ki bo zagotovila najboljše pogoje,

- pogodbeni stranki sta sporazumni, da občina Škofja Loka izplača ŠUS odškodnino v višini 360.300 DEM v tolarski protivrednosti, kar znaša 28.664.440,00 SIT,

- 20 % odškodnine, kar znaša 5.732.888,00 SIT, nakaže na žiro račun ŠUS,

- 80 % odškodnine v vrednosti 22.931.552,00 SIT se veže pri Stanovanjski komunalni banki Ljubljana, poslovna enota Škofja Loka,

– v primeru, da po preteku vezave niso ustvarjeni pogoji za njihovo namensko uporabo, se morajo sredstva takoj vezati brez vmesnega prenosa na žiro račun ŠUS,
 – tekoče obresti se vsako leto nakazujejo: 50 % TVD Partizan in 50 % Športni zvezi občine Škofja Loka za redno dejavnost.

TVD Partizan se je težko strinjal z delitvijo sredstev, pri kateri je ŠUS dobil 20 % denarja, saj v izgradnjo doma ni nikoli vložil nikakršnih sredstev. Vendar, ker je bil ŠUS kot pravni naslednik Partizana Slovenije upravičenec do imovine in brez njegovega soglasja postopka prodaje doma ni bilo mogoče speljati, je TVD Partizan na tako delitev pristal, kljub temu da mu je bila storjena s tem velika krivica.

ŠUS in TVD Partizan sta sredstva vezala najprej na Stanovanjsko komunalno banko SKB Ljubljana, poslovna enota Škofja Loka, 31. julija 1996 pa sta vezavo prenesla na Novo ljubljansko banko – podružnica Medvode.

50 % realnih obresti se vsake 3 mesece plača na žiro račun TVD Partizan, 50 % pa na na Športno zvezo Škofja Loka.

V letu 1998 se spremeni izplačevanje realnih obresti, in sicer dobi 20% ŠUS, 40% Športna zveza Škofja Loka in 40 % Športno društvo Partizan Škofja Loka.

V letu 2000 se ponovno spremeni izplačevanje realnih obresti na sledeč način: 20% prejme ŠUS, 80 % pa Športno društvo Partizan Škofja Loka.

Poudariti je treba, da so se v celotni dobi vezave vse revalorizacijske obresti pripisovale h glavnici in se je tako ohranjala dejanska vrednost vezanih sredstev.

Ob podajanju problematike financ ne moremo mimo sredstev ki jih je od prodaje doma društvo 1994 leta dalje od vezave glavnice pridobivalo iz obresti. Sredstva so bila porabljena za nabavo rekvizitov za vse sekcije v društvu in še danes predstavljajo pomembno postavko v finančni porabi društva.

6. Priznanja

1980 je društvo dobilo zlati znak KS Občine Škofja Loka.

1990 je prejelo prehodno zastavo maršala Tita kot najboljšo društvo v Jugoslaviji. Zastavo so prejeli od narodnega doma. Leta 1991 bi ga morali predati Bački Palanki. V tem času se je Slovenija osamosvojila in je zato zastava ostala v Škofji Loki. Kot zgodovinski eksponat je bila skupaj z društvenim praporom predana v Loški muzej.

*Predsednica ŽOK
 Aleksandra Katčič
 sprejema pokal od
 Pina Rojca,
 predsednika
 odbojkarjev ŠD Bor iz
 Trsta*

Bloudkove značke so prejeli:

– zlato: Andrej Franko, Ivan Križnar, Vili Medved,

– srebrno: Majda Bohinc, Slavko Fojkar,

– bronasto: Sonja Dolinar, Slavko Fojkar, Vlado Justin, Pavle Oblak,

1995 je društvo podelilo priznanja tudi svojim uspešnim članom:

Karatejska sekcija: priznanja je prejela za Matejo Cuder, Tadeja Demšarja, Klemena Eržena, Matjaža Gabra, Boštjana Kosa, Marka Kostiča in Sabino Perko.

Odbojgarska sekcija: priznanje je dobila za osvojitev 1. mesta v tretji ligi.

Težkoatletska sekcija: priznanja sta dobila Slavko Fojkar in Darko Polanjko,

Namizni tenis: priznanje so prejeli Nada Fojkar, Nada Petrovčič, Sašo Petrovčič, Jano Rant, Ivko Svolljšak.

Lokostrelska sekcija: priznanje so dobili Vlado Justin, Lojze Mrak, Robert Rajšič, Beno Vakaričič in Breda Vakaričič.

1973 je Andrej Franko za delo na telesnovzgojnem področju prejel malo plaketo občine Škofja Loka.

1995 so bili za Bloudkovo plaketo predlagani: Majda Bohinc, Sonja Dolinar in Andrej Franko.

Vili Medved je prejel priznanje Zveze Partizana Jugoslavije za uspešno delo.

Karate sekcija: ob 30-letnici delovanja karatejske zveze je sekcija dobila priznanje za 20 let uspešnega dela.

Tone Lebar je prejel priznanje Orientacijske zveze Slovenije za dolgoletno delo. Ivan Križnar:

– priznanje za razvoj namiznega tenisa v Sloveniji – jugoslovansko priznanje,

– Bloudkova nagrada – republiško priznanje,

– priznanje mentorju – republiško priznanje,

– zlata značka – mentor ŠSD – republiško priznanje,

– plaketa Občine Škofja Loka – za uspehe na področju športa v Gimnaziji Škofja Loka.

– pisno priznanje Zavoda za zdravstveno varstvo SRS za povezavo zdravstvene in športne vzgoje.

– priznanje Zveze pedagogov Slovenije za zasluge pri razvoju šolskega športa.

7. Funkcije članov društva v višjih organizacijah

– Vili Medved je bil predsednik Partizana Slovenije v letih od 1986 do 1988 in član predsedstva Partizana Jugoslavije,

– Andrej Franko je bil član upravnega odbora Partizana Slovenije,

OBČINSKI ODBOR ZVEZE ZORUŽENI BOROVI NOV
ŠKOFJA LOKA

PODELJUJE

PARTIZAN-ŠKOFJA LOKA
sekcija za teke

POSEBNO PRIZNANJE

ZA USPEŠNO OHRANJANJE IN RAZVIJANJE
VREDNOSTI NARODNOOSVOBODILNE BORBE
IN SOCIALISTIČNE REVOLUCIJE

št. 25

ŠKOFJA LOKA, DNE 30. 1. 1987

Posebno priznanje Občinskega odbora ZZB Škofja Loka sekciji za teke pri Partizanu Škofja Loka

- Borut Rebič je bil član upravnega odbora Partizana Slovenije,
- Saša Benedičič – Tomat je članica izvršnega odbora Športne unije Slovenije,
- Pavle Oblak je član predsedstva karate zveze Slovenije,
- Vlado Justin je član disciplinske komisije pri lokostrelski zvezi Slovenije,
- Tone Lebar je član nadzornega odbora Orientacijske zveze Slovenije,
- Primož Štajer je sekretar Zveze za triatlon moči,
- Majda Bohinc, Sonja Dolinar, Andrej Franko, Ivan Križnar in Borut Rebič so bili člani organov Športne zveze Škofja Loka,
- Majda Bohinc in Lojze Mrak sta predstavnika Športnega društva Partizan v Zavedu za šport,
- Ivan Križnar:
  1. podpredsednik Zveze telesno kulturnih organizacij Slovenije (2 leti),
  2. podpredsednik (2 leti) in član (8 let) komisije za Bloudkova priznanja R Slovenije,
  3. član sveta Fakultete za šport v Ljubljani (2 leti),
  4. član sveta Univerze Edvarda Kardelja v Ljubljani (predstavnik Fakultete za šport – 2 leti),
  5. predsednik komisije za zdravstveno športno vzgojo pri Ministrstvo za šolstvo in šport R Slovenije (3 leta),
  6. član Republiškega centra šolskih športnih društev (8 let),
  7. predsednik društva pedagogov za športno vzgojo občine Škofja Loka (2 leti),
  8. član odbora za pripravo prireditev ob 90-letnici telovadbe in športa v občini Škofja Loka (1 leto).

8. Razvojne usmeritve društva

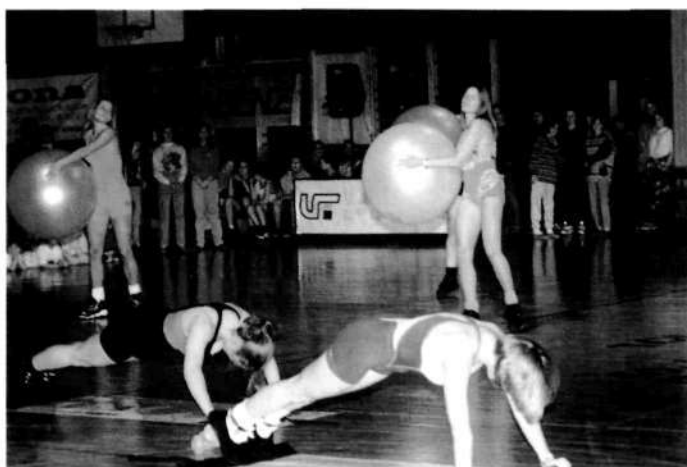
1. Utrjevati je treba zavest o potrebnosti društva Partizan.
2. Upoštevati je treba, da je Partizan podaljšek uglednih telovadnih organizacij izpred prve in druge svetovne vojne. Obe organizaciji sta bili v svojem času zelo napredni. Društvo Partizan bi moralo biti vse bolj vabljiva in sodobna množična organizacija. V nasprotnem primeru ga bo čas zelo hitro povozil.

Množična udeležba na maratonu v aerobiki

Dekleta se vse bolj množično vključujejo v razne oblike vadbe

3. Ker je vse odvisno od ljudi, bo Partizan moral usmerjati napore v zagotavljanje dobrih strokovnih kadrov. Ti (vaditelji, trenerji, funkcionarji) bodo morali opravljati svoje delo »profesionalno«, kajti s tem si bodo pridobili zaupanje staršev otrok, športnikov in širše družbe. Za to delo bodo potrebne licence (posebna dovoljenja).

4. Današnji Partizan si bo prav zato moral zagotoviti komisijo za izobraževanje, ki bo vzpodbujala, svetovala, organizirala in izvajala propagando.

5. Zagotoviti bo treba finančna sredstva za nemoteno delovanje vseh vadečih, tudi tistih iz socialno šibkih družin in okolij.

6. Pomembna naloga bo obveščanje ljudi o potrebnosti gibalne vzgoje in športa (zdravje, socializacija, vzgoja ...)

7. Nujno potrebni bodo vabljeni prostori za vadbo in oprema.

8. Potrebna bo povezava z zdravstvom in skrb za varnost vadečih.

9. Zagotoviti bo treba boljše povezavo s Športno unijo Slovenije in se vključevati v njihove akcije, npr. Veter v laseh in Okoljsko varstveni in vzgojni program športa za vse.

10. Izvajati pestre programe dejavnosti, npr.:

– potovalno-izletniški šport (navade Skandinavcev z obvezno uporabo smučarskih palic),

– teki, hoja, planinarjenje, plavanje, smučanje, žoganje in novi športi,

– gibalno športna vzgoja zdravstveno oviranih (prikrajšanih),

– športna vadba za invalide,

– ponudba naj zajame vse tiste kategorije občanov, ki so še zunaj športnih programov – aktivnosti npr. dojenčki, predšolski otroci, ženske, starejši (tudi po domovih), kmetje,

– družinski programi vadbe: planinarjenje, kolesarjenje, odbojka,

– individualni programi npr.: terapevtski, korektivni, fitnes,

– v delo TVD Partizana naj bi se vključevali vrhunski športniki, ki so prenehali z aktivnim tekmovanjem, pa še vedno čutijo potrebo po vključevanju v športne aktivnosti.

- družabne dejavnosti in oblike dela,
- vadba moči,
- navodila za dejavnosti, ki jih lahko izvajamo doma,
- izposoja rekvizitov,
- vadba za lepo držo,
- program naj zajame občane po okoliških vaseh,
- organizacijsko in tehnično pomagati novim sekcijam pri ustanavljanju in njihovem razvoju.

Pregled vodilnih delavcev društva

1968	Predsednik iniciativnega odbora:	Andrej Franko
1969–1975	Predsednik:	Adolf Gerjol
	Tajnik:	Domine Bizjak
	Blagajnik:	Marinka Pavlin
1975–78	Načelnik:	Andrej Franko
	Predsednik:	Adolf Gerjol
	Tajnik:	Poldka Stiglic
	Blagajnik:	Marinka Pavlin
1979–1983	Načelnik:	Andrej Franko
	Predsednik:	Vili Medved
	Tajnik:	Nežka Alič
	Blagajnik:	Sonja Dolinar
1983	Predsednik strokovnega odbora:	Slavko Fojkar
	Predsednik:	Vili Medved
	Tajnik:	Gordana Medved
	Blagajnik:	Sonja Dolinar
1984–1985	Predsednik strokovnega odbora:	Zoran Gričar
	Predsednik:	Vili Medved
	Tajnik:	Marija Oter
	Blagajnik:	Sonja Dolinar
1986–1987	Predsednik strokovnega odbora:	Zoran Gričar
	Predsednik:	Vili Medved
	Tajnik:	Marija Oter
	Blagajnik:	Sonja Dolinar
1988	Predsednik strokovnega odbora:	Borut Rebič
	Predsednik:	Tone Lebar – Svarun Trpinc
	Tajnik:	Marija Oter
	Blagajnik:	Sonja Dolinar
1989–1994	Predsednik strokovnega odbora:	Borut Rebič
	Predsednik:	Andrej Franko
	Tajnik:	Marija Oter
	Blagajnik:	Sonja Dolinar
1995–1998	Predsednik strokovnega odbora:	Borut Rebič
	Predsednik:	Borut Rebič
	Tajnik:	Marija Oter
	Blagajnik:	Sonja Dolinar
1999	Predsednik strokovnega odbora:	Saška Benedičič-Tomat
	Predsednik:	Marija Oter
	Tajnik:	Sabina Čuk
	Blagajnik:	Borut Rebič

Predstavitev delovanja sekcij

Sekcija za aerobiko in Fit center

Pričetek delovanja sekcije za aerobiko sega v leto 1986, ko so v okviru TVD pričeli gojiti jazz balet (telovadba ob glasbi), ki je bil v društvu ples za mlade. Iz tega pa se je razvila aerobika, ki je postala zelo popularna. Zadnja leta jo izvajajo 5 dni v tednu po 6 ur dnevno.

Naj najprej predstavimo, kaj pomenita aerobika in fit center. Aerobika je vadba za srce, ožilje in pljuča. Fit center pa predstavlja gibanje za zdravje in zabavo. Tudi v nadaljevanju se bomo srečali s tujkami, ki so običajni mednarodni izrazi, za te zvrsti telesne vzgoje.

Program aerobike se je stalno spreminjal in dopolnjeval.

1. Aerobika začetna skupina za vse starejše od 15 let dalje.
2. Koreografski izziv je aerobika s plesnimi koraki za sladokusce, ki želijo nekaj več.
3. Power aerobika je program za športnike ki želijo nadaljevati z zahtevno vadbo. V okviru tega programa je še priprava na smučarsko sezono.
4. Mix-max je kombinacija aerobike, ki vključuje več zvrsti vadbe. Predvsem step (na stopnici), slide (na drsni plošči), plesno aerobiko in oblikovanje telesa.
5. Korenine je vadba za starejše od 45. leta dalje
6. Fitnes je oblika vadbe, s katero se krepijo posamezne mišične skupine na trenirjih, (vadbennih napravah). Možen je individualni in skupinski program ter vadba za starejše.
7. TNZ je program vadbe za trebuh, noge in zadnjico.

Ob tako širokem programu ni nič presenetljivega, da dejavnost obiskuje okoli 250 članov.

*Vaditeljice FIT centra
v svojem elementu*

Poleg rekreacijske dejavnosti skrbijo še za družabna srečanja svojih članov. Prirejajo skupna praznovanja rojstnih dnevor, po skupinah se srečajo pred novim letom, srečajo se tudi na izletih v bližnjo okolico (Breznica, Mohor, Križna gora) in v mesecu juniju na pikniku.

Zelo zanimive so letne počitnice za dekleta 7. in 8. razreda osnovnih šol v Kranjski Gori, kjer igrajo tenis, se kopajo in hodijo na izlete.

Nekaj posebnega je maraton v aerobiki, ki traja 4 ure in se ga udeležuje okoli 125 članov sekcije. Udeleženci s pomočjo vaditeljev telovadijo ob glasbi.

Za izvedbo programa so zelo pomembni strokovni kadri, ki jih sekcija k sreči ima. Gonilna sila sekcije je Saša Benedičič-Tomat, ki ji pomagajo Maja Dolinar, Mince Jelenc, Jana Jelenkovič, Meta Lovšin, Irena Maček, Saša Mohorič, Tina Poljanec in Tanja Zavrl. Pod Sašinin vodstvom se stalno interno seznanjajo z novostmi, ki se uveljavljajo v svetu. Udeležujejo se svetovnega kongresa aerobike (4 udeleženci), evropskega kongresa aerobike (2 udeleženci). Saša Benedičič-Tomat pa je diplomirala na šoli za aerobiko in fitness IDEA na Floridi. Tako je Saša eden vodilnih strokovnjakov za aerobiko v Sloveniji. Pri športni uniji Slovenije vodi akademijo za aerobiko, na slovenskih kongresih aerobike pa vodi različna izobraževanja za udeležence.

S prostori v športni dvorani Poden so zadovoljni, še posebej od leta 1995 dalje, ko ima sekcija v najemu dvorano za fitness vse popoldneve.

Financirajo se s članarino in s pomočjo matičnega društva Partizan. Velik strošek predstavlja izobraževanje kadrov in nabava orodij, ki so potrebni za potek vadbe.

Razvoj fit centra, kakor se sekcija zadnja leta imenuje, vidijo še v pestrejši ponudbi v novih oblikah vadbe. To jim že uspeva, saj si zelo prizadevajo za pritegnitev čim večjega števila članov, kar je razvidno iz dveh propagandnih programov, ki jih v nadaljevanju predstavljamo.

Najmlajši pri vadbi

PRVI PROGRAM

POZDRAVLJENI OTROCI IN STARŠI!

Tudi letos pripravljamo v ŠD Partizan in Fit centru v ŠD Poden športne delavnice za male šolarje in otroke od 1.-3. razreda osnovne šole.

VABIM TE, DA SE NAM PRIDRUŽIŠ OD 7.10 NAPREJ OB 17.30 URI V FIT CENTRU V ŠD PODEN NA:
 KOŠARKI, ODBOJKI, GIMNASTIKI, ATLETIKI, PLEZANJU, NAMIZNEM TENISU,
 PLAVANJU, ROKOMETU, NOGOMETU, TENISU, KARATEJU, AEROBIKI

URNIK ŠPORTNIH DELAVNIC OD 1. 10. – 31. 3. 1997:

SREDA IN PETEK OD 17.30 DO 18.30

ČLANARINA 2500 SIT MESEČNO

Prostori, kjer se bo vadba odvijala: Fit center ŠD Poden – mala dvorana in še druge dvorane v ŠD Poden, bazen v Centru slepih, atletsko igrišče za osnovno šolo Peter Kavčič, tenis Poden, trim steza.

Vaditeljja: Branka Avguštin in Breča Imperl

DRUGI PROGRAM

FIT CENTER

ŠD PARTIZAN

V ŠPORTNI DVORANI PODEN

ZDRAVJE GIBANJE ZABAVA

FITNES:

VSAK DAN OD PONEDELJKA DO PETKA:

Od 18.–22.ure (v septembru)

Od 17.–22.ure tudi sobote (od oktobra dalje)

INDIVIDUALNI PROGRAM

SKUPINSKI PROGRAM

TESTIRANJE IN PROGRAM VADBE

KOMBINACIJA FITNES (med tednom) IN AEROBIKA (ob sobotah)

AEROBIKA (VAŠA REZERVACIJA JE OZNAČENA)

	PON	TOR	SRE	ČET	PET	SOB
18:00	KORENINE SAŠKA	COMBO TANJA	KORENINE SAŠKA	COMBO TANJA	PRED IN PO PORODNA VADBA SAŠKA	TNZ
19:15	CLB MARJETA	ZAČETNA AEROBIKA MAJA	CLB MARJETA	ZAČETNA AEROBIKA SAŠA	POWER IRENA	MIX
20:30	MIX MAX SAŠKA	TNZ TINA	POWER IRENA	MIX MAX SAŠKA	TNZ TINA	

KORENINE – aerobna vadba za starejše – poudarek na vajah za hitre mišice, ter krepitev srca in ožilja

ZAČETNA AEROBIKA – klasična, step, slide, fit ball aerobika – temelji na pestrosti vadbe

COMBO – NOVO – novi val kombinacij v aerobiki – klasična, step, slide, fit ball aerobika (vadba z velikimi žogami) – zahtevno

TNZ – specializiran program za trebuh, noge in zadnjico

CLB – COMBO LA BOMBA – klasična, step, slide in fit ball aerobiko poprestrimo s plesnimi koraki in posebno glasbo (pop, funky, latino, afriško, ter vam zagotovimo obilo zabave in novosti –

POWER – različne vrste aerobike, ki temeljijo predvsem na pridobivanju kondicije in moči.

Irena vas bo dobro pripravila na smučarsko sezono.

MIX MAX – različne vrste aerobike, ki temeljijo predvsem na izgorevanju maščob in TNZ programu – zahtevno

AEROBIKA 3x TEDENSKO od 1.10. naprej

Vsi člani posameznih skupin aerobike imajo možnost tretje ure aerobike vsako soboto po lastni izbiri: TNZ vadba – trebuh, noge, zadnjica, POWER aerobika in MIS – vadba za izgorevanje maščob. Ob sobotah bodo potekali tudi posebni programi aerobike – afriška, funky, latino itd. aerobika. Prijave za sobotno vadbo bodo med tednom.

SPECIALNI PROGRAMI:

PRED IN PO PORODNA VADBA – petek ob 18. uri

JOGA (vaje za gibljivost, sprostitvev, masažo in dihalne vaje) – začetek oktobra

OTROŠKA PLESNA AEROBIKA – začetek oktobra

ŠPORTNE DELAVNICE (spoznavanje vseh zvrsti športa) za male in velike šolarje (od 1. do 3. razreda OŠ) – začetek oktobra.

ČLANARINA (mesečno)

FITNES – 4800 SIT – neomejen obisk

FITNES IN AEROBIKA (ob sobotah) – 5500 SIT

POSEBNE CENE IN TERMINI ZA DIJAKE IN ŠTUDENTE – v oktobru

POSEBNE DRUŽINSKE CENE – PLAČATA DVA, TRETJI BREZPLAČNO

AEROBIKA 2x TEDENSKO – 3800 SIT

AEROBIKA 3x TEDENSKO – 4800 SIT

AEROBIKA 2x IN FITNES – 4500 SIT

AEROBIKA 3x IN FITNES – 5500 SIT

OTROŠKA VADBA – 2500 SIT mesečno – vsi programi so 2 x tedensko

JOGA – 2200 SIT – enkrat tedensko

PRED IN PO PORODNA VADBA – 2000 SIT – enkrat tedensko

Vse dodatne informacije na telefon 064 632-464 ali 0609 617-591.

VABLJENI OD 1. SEPTEMBRA NAPREJ.

ŠPORTNI POZDRAV.

Škofja Loka, 20. 8. 1998

Vodja Fit centra

Saška Benedičič-Tomat

Sekcija za baseball

V osemdesetih letih se je pojavil val navdušenja za baseball na Gorenjskem. Skupine športnih navdušencev so v Kranju, Retečah in Škofji Loki ustanovile prve tri članske ekipe. Zbrali so denar za opremo, zagrizeno trenirali in igrali v takratnih jugo-slovanski baseball ligi.

Žal se je navdušenje večine po nekaj letih poleglo in ekipe so drugo za drugo razpadle. Večina igralcev je tako prenehala s tekmovanjem. Baseball klub v Škofji Loki

Igrišče za baseball pod Kamnitnikom, v akciji Matija Beričič

je bil organiziran kot sekcija TVD Partizan. V drugi polovici osemdesetih let ga je sestavljalo 15 srednješolcev, ki so vadili in tekmovali brez trenerja ob moralni in finančni podpori staršev. Gostovali so na nogometnem igrišču na Godešiču, nato na nogometnem igrišču v Puštalu. Povsod so bili nezaželeni zaradi načina igre, ki je zahtevala dodatne posege na igrišču. V letu 1990 se je baseball klubu nasmehnila sreča, ker je vojaško poveljstvo dovolilo uporabo opuščenega nogometnega igrišča v vojašnici Škofja Loka. General Vidmar, poveljnik ljubljanskega vojaškega okrožja, je izjemoma dovolil za baseball klub uporabo tega igrišča tudi v nemirnem letu 1991.

Vodja baseball kluba, dijak škofjeloške gimnazije Matija Beričič je v soglasju z ostalimi člani nato pripravil združitev 21. avgusta 1991 v nov baseball klub Kranjski lisjaki v Kranju. S tem se je tudi formalno prenehalo članstvo v okviru TVD Partizan Škofja Loka.

Novi Baseball klub Kranjski lisjaki se je okreplil z najboljšimi igralci škofjeloškega baseball kluba.

V urejevanje zanemarjenega igrišča za potrebe baseballa je bilo vložena veliko prostovoljnega dela in sredstev članov sekcije, skupaj s prispevki pokroviteljev: TCG Unitech – LTH OL, Četrta pot Kranj, SGP Tehnik, Eurošped 2001 in občine Škofja Loka. Igrišče sedaj predstavlja urejeno zelenico, kjer gostujejo še lokostrelci in dreserji psov. Ob baseball tekmah je priljubljeno zbirališče starih in mladih privržencev te igre.

V klub je včlanjenih 15 članov, 6 članic in 20 pionirjev. V letnem času trenirajo trikrat tedensko na igrišču, pozimi pa dvakrat tedensko v telovadnici Centra slepih in slabovidnih v Škofji Loki.

Baseball klub je v letu 1992 prvič nastopil v slovenski ligi, v letu 1993 so nastopili že z dvema ekipama: člansko in pionirsko. V letih 1993 in 1994 so izboljšali kvaliteto igre, nastopili v samem vrhu slovenskega baseballa in tekmovali na turnirjih doma in tujini.

V letih 1997 in 1999 so na igrišču v Škofji Loki organizirali evropsko klubsko prvenstvo skupine B za pokal državnih pokalnih prvakov. Na državnem prvenstvu so nastopali v treh kategorijah: članski, kadetski in pionirski.

Največji uspehi kluba so:

- zmage na petih turnirjih doma in tujini,
- dvakrat drugo mesto članov na državnem prvenstvu (1993, 1994),
- drugo in tretje mesto pionirjev na državnem prvenstvu (1994, 1995),
- drugo in tretje mesto kadetov na državnem prvenstvu (1996, 1997),
- peto in drugo mesto članov na evropskem prvenstvu (1997, 1998),
- četrto mesto hrvaško-slovenske inter lige (1998),
- državni prvaki v letu 1999.

V letu 2001 bodo nastopali na evropskem klubskem prvenstvu državnih prvakov skupine A. Tako bodo poleg slovenskih barv predstavljali tudi barve kranjske in škofjeloške občine. Igralci Matija Beričič, Aleš Bizjak in Rok Krmelj, nekdanji člani baseball sekcije TVD Partizan Škofja Loka, so postali močan steber Baseball kluba Kranjski lisjaki in idoli številnim mladim škofjeloškim igralcem.

Sekcija za rekreacijo invalidov

Pobudo za ustanovitev Sekcije za rekreacijo invalidov je v letu 1981 dal tedanji predsednik Partizana Škofja Loka Vili Medved. Tudi sam invalid, se je dobro zavedal, da z delovanjem v sekciji za rekreacijo invalidov lahko invalidi veliko izboljšajo svoje telesne sposobnosti in obenem razvijajo boljše medsebojne odnose. Invalidi so se kaj hitro pričeli vključevati v različne oblike delovanja sekcije. Gojiti so pričeli streljanje z zračno puško, namizni tenis, kegljanje, balinanje, alpsko smučanje, planinarjenje, plavanje in šah. V teh panogah so tudi tekmovali. Najboljše rezultate so dosegali v svoji kategoriji v veleslalomu Jure Rejc in Rajko Stržinar ter v kegljanju Jože Prestor in Rajko Stržinar.

Prirajali so krajše izlete in se udeleževali taborjenja v Fažani.

Vaditeljsko delo so opravljali Vlado Justin, Rajko Stržinar in Vinko Zatler.

Sekcija po letu 1990 ni več delovala.

Smučar Rajko Stržinar med tekmo v mestu Getlo na Norveškem na svetovnih zimskih igrah invalidov leta 1980

Karate sekcija

Karate se je v Škofji Loki pojavil leta 1970, ko je začela trenirati skupina navdušencev pod vodstvom Srečka Pirmana, ki se je veščine učil v Ljubljani pri japonskem mojstru Tokahishuji Takashiju, ki ima naziv 5. dan. To je naziv višine stopnje mojstra karateja. Najnižji je 1. dan najvišji je 10. dan. Mojster karateja (črni pas 1. dan) postane, kdor v šolanju opravi 8 predhodnih izpitov in mojstrski izpit. Povprečno šolanje za mojstra traja od 4 do 7 let, mojster pa se izpopolnjuje vse življenje.

Pirmanovo pionirsko delo je kot trener nadaljeval Brane Pirc. Pod njegovim vodstvom se je število članov močno povečalo. Brane je izšolal tudi prve pomočnike in med njimi tudi Pavleta Oblaka, ki je osem let po začetkih karateja prevzel krmilo loškega karateja v svoje roke.

Pavle Oblak je leta 1979 prvič uradno registriral Karate klub »Lubnik« Škofja Loka. Skupaj z Branetom Pircem sta poleg stalnega treniranja novih članov nadaljevala svoje strokovno izpopolnjevanje in obiskovala treninge v Ljubljani pri japonskem mojstru in kot prva iz Škofje Loke leta 1980 tudi sama postala mojstra karate športa, 1. dan – črni pas.

Leta 1980 se je klub ukini in pridružil TVD Partizanu iz Škofje Loke in od takrat pa do danes delujejo kot Karate sekcija TVD Partizan Škofja Loka.

*Demonstracijski nastop
v Železni Kaplji
na Koroškem 1984*

Od takrat do danes se je karate v Škofji Loki tudi ob podpori društva Partizan ter pod vodstvom glavnega trenerja Pavleta Oblaka in njegovih pomočnikov Ivana Čadeža, Tadeja Demšarja, Matjaža Gabra, Francija Harija, Janeza Harija, Boštjana Kosa, Marka Kostiča, Bogdana Košaka, Mihe Oblaka, Sabine Perko, Braneta Pirca in Staneta Strnada še bolj razmahnil. Poleg treninga v treh skupinah v športni dvorani Poden delajo z mladimi karateisti v krožkih na osnovnih šolah Petra Kavčiča, Cvetka Golarja, Ivana Tavčarja v Gorenji vasi, v osnovnih šolah Medvode in Preska.

Na ta način stalno trenira od 130 do 180 članov vseh starosti.

Karate je bil od svojih začetkov večšina človekove celote. Telesno moč je dvigovala zmogljivost duha. Vzdržljivost in spretnost telesa pa je omogočala prožnost in prodornost duha. Povezava dveh plati človeškega življenja v uspešno celoto ima splošni pomen, saj je karate skozi »zdrav duh v zdravem telesu«, takoj našel svoj prostor v evropskem vsakdanjiku. Prihodnost temelji na posamezniku, ki bo z večino razvil svoje znanje in spretnosti. To pa mu bo uspelo le, če bo znal združiti vse svoje psihične in fizične sposobnosti.

*Skupni trening
karateistov v Osnovni
šoli Cvetka Golarja*

Karate razvija tri veščine: disciplino, koncentracijo in vztrajnost. Učiti se karateja, pomeni gojiti zanesljive temelje uspeha. Veščine karateja lahko goji vsakdo: stari, mladi, moški in ženske.

Karate se kot šport izvaja v dveh disciplinah: katah in borbah.

Kata je borba proti namišljenim nasprotnikom. Je zaporedje različnih obrambno-napadalnih tehnik, ki se izvajajo v točno določenem zaporedju, z določenim ritmom, močjo in hitrostjo.

Borba je tekmovanje z dejanskim nasprotnikom, kjer se obrambno-napadalne tehnike iz kate izvajajo praktično. Vse blokade in udarci so v borbi nadzorovani.

V 29 letih karateja v Škofji Loki do danes je karate treniralo preko 2000 članov, trenutno pa jih aktivno trenira 160. Iz množičnosti in predanega dela so se rodili tudi organizacijski in športni dosežki:

- Klub je 20 let uradno registriran v društvu Partizan kot sekcija, kar pomeni, da so od navdušenja uspešno napredovali do čvrstejše organizacijske oblike.

- Število članov kluba je bilo v določenih obdobjih zelo visoko (250 članov).

- Usposobili so zadostno število trenerjev, da bodo aktivnosti v prihodnje lahko še nadaljevali. Poudarek bo na učenju šolske mladine.

- Izdali so učbenik karatejske tehnike (Pavle Oblak).

- Sodelujejo s klubi gorenjske regije, države kot celote, Furlanije Julijske krajine, avstrijske Koroške, so člani Karate zveze Slovenije, Japonske karate organizacije (JKA) in preko Karate zveze Slovenije še svetovne karate unije (WКУ).

- Tekmovalno se udeležujejo na nivoju gorenjske regije, države, Evrope, udeležili so se svetovnega pokala v Miškolcu na Madžarskem. V domovini na tekmovanjih aktivno sodelujejo tudi s svojimi sodniki.

- Izšolali so 16 mojstrov karateja: osem mojstrov 1. dan, sedem mojstrov 2. dan, enega mojstra 4. dan, prav tako pa imajo še mnogo mojstrskih pripravnikov.

V zadnjih 19 letih, od kar so člani Karate zveze Slovenije, skoraj ni minilo leto, da ne bi osvojili kakšne kolajne na državnih prvenstvih, poleg tega pa tudi nekaj odmevnih rezultatov na mednarodnih tekmovanjih. Naj omenimo samo nekatere od teh:

- Največji uspeh so dosegli na svetovnem pokalu v Miškolcu na Madžarskem. Marko Kostič je pri mladincih do 19. leta v borbah dosegel tretje mesto, Sabina Perko pa v katah 8. mesto.

- Na državnih prvenstvih so osvojili pet naslovov državnih prvakov: Matjaž Gaber enkrat, Marko Kostič dvakrat, Teja Lapanja enkrat in mladinska ekipa enkrat.

- Na Turnirju treh dežel – Furlanija-Julijska krajina, avstrijska Koroška in Gorenjska, so dosegli dve prvi in dve drugi mesti.

Njihove ambicije segajo predvsem v razširjanje karateja med mlade. Takih naj bo čim več. Najboljši med njimi naj postanejo vrhunski športniki.

Kolesarska sekcija

V Škofji Loki je bilo po letu 1975 vse več privržencev kolesarjenja. Pokazala se je potreba po njihovem povezovanju. Najprej so pod pokroviteljstvom NAME Škofja Loka začeli aktivno sodelovati na raznih kolesarskih prireditvah. Zelo veliko se jih je

Veliko kolesarjev je na pričetku izhajalo iz delovne organizacije LTH

udeležilo kolesarjenja – 1000 kilometrov po Sloveniji, kar pa je bilo v tistem času nastajanja sekcij in klubov zelo popularna akcija.

Jesen leta 1981 se je v okviru TVD Partizan ustanovila kolesarska sekcija, ki se je imenovala po znanem predvojnem kolesarju Janezu Peternelu, domačinu iz Delnic. Glavna pobudnika ustanovitve sekcije sta bila Tone Bertonec in Tone Mulej, ki sta tudi prevzela njeno vodenje. Na začetku je bilo približno 30 članov in večina, zanimivo, zaposlenih v tovarni LTH.

Kasneje je vodenje sekcije prevzel Pio Lapanja in jo vodil do ustanovitve kluba. Kolesarska sekcija je bila zelo aktivna, tako na področju prireditev kolesarskih tekmovanj, kot pri udeležbi naših kolesarjev na drugih tekmovanjih. Sodelovali so na domačih tekmovanjih, večkrat so se udeleževali tekmem v Italiji in maratona v Avstriji.

Bili so prireditelji naslednjih tradicionalnih tekm:

- Kronometer mladosti »Hrastnica«,
- Gorska dirka »Dražgoše«,
- Pokal »lunca« na Soriško planino,
- Tekma četverk na progi Škofja Loka–Gorenja vas.

Skupina kolesarjev pred tekmo

Bili so soorganizatorji prve kolesarske dirke po Škofji Loki.

Število članov se je iz leta v leto povečevalo. V najboljših časih je bilo približno 160 članov. Tako so bili ena izmed najbolj številčnih kolesarskih sekcij v Sloveniji.

Na mnogih kolesarskih tekmovanjih so pobirali prva mesta. Sekcija je bila po tem prepoznavna po vsej Sloveniji. Dobri so bili na tekmovalnem in organizacijskem področju. Pričeli so z učenjem mladih kolesarjev.

Iz sekcije so se v kolesarske klube, ki gojijo vrhunski šport, vključili kolesarji: Igor Bertonec, Aleš Galof, Saša Juraja, Janez Lampič, Tomaž Poljanec, ki so postali slovenski in jugoslovanski vrhunski kolesarji in reprezentantje.

Že v letu 1983 so nakateri člani opravili izpite za inštruktorje kolesarstva na tedanjem Šolskem centru za telesno vzgojo v Ljubljani, kar je še bolj pripomoglo pri strokovnem delu z mladimi kolesarji.

Zaradi naraščanja števila članov v sekciji se je kasneje ustanovil Kolesarski klub Janez Peternel.

Lokostrelska sekcija

Začetnika modernega lokostrelstva na Škofjeloškem sta bila Rado Čuš in Simon Krelj, ki sta bila v letih 1981 do 1985 člana Lokostrelskega kluba Exoterm iz Kranja. Ko so se jim pridružili še Domen Slana, Niko Čuš in Lojze Mrak, so ustanovili Lokostrelski klub Šenčur, v katerem so bili vse do leta 1988. Tega leta se loški lokostrelci pridružijo TVD Partizanu v Škofji Loki, kjer ustanovijo svojo sekcijo.

Rado Čuš se je ogreval za lokostrelstvo že v 70 letih, vendar je do prvega pravega loka prišel šele leta 1980. Rado je nato nastopal predvsem v Fild (poljsko lokostrelstvo) lokostrelski disciplini in v Fita (tarčno lokostrelstvo), kjer je kot prvi in dosedaj edini Škofjeločan dosegel značko 1000 krogov v olimpijskem slogu. To leto je Rado zasedel 2. mesto na državnem prvenstvu takratne Jugoslavije, ko je ustrelil 250 metrov daleč. Niko Čuš se je v letu 1986 ogrel za compound lok (sestavljani lok s škripčevjem), vendar je kljub mirni roki in večjemu streljanju večkrat ostal brez odličja ali je

*Škofjeloški lokostrelci
na mladinskem
državnem prvenstvu
v Ilirski Bistrici
leta 1998*

odstopil, ker so mu nagajali tehnični deli na compound loku. Prvi nastop je imel Niko leta 1987, prvi večji uspeh pa je doživel istega leta na državnem prvenstvu v disciplini Flight (lokostrelski maraton), ko je ustrelil 318 metrov daleč in osvojil bronasto kolajno. Prvi vodja loške lokostrelske sekcije je bil Lojze Mrak, ki je lokostrelce vodil vse do leta 1994, ko je krmilo prevzel sedanji vodja, Vlado Justin.

Članstvo se je iz leta v leto povečevalo in je v letu 1999 naraslo že na 40. Od takrat se tekmovalno ukvarja z lokostrelstvom 20 članov in to od mlajših dečkov do veteranov, ženske in moški. Ukvarja jo se z vsemi lokostrelskimi disciplinami.

Loška lokostrelska sekcija se je izkazala tudi kot odličen organizator tekmovanj, saj vsako leto organizirajo najmanj štiri tekme, ki so v koledarju Lokostrelske zveze Slovenije, kjer so včlanjeni. Za organizacijo in izvedbo tekmovanj vedno dobijo zelo visoke ocene.

V letu 1997 so izšolali prvega nacionalnega sodnika. Leto za tem so v lokostrelsko šolo v Bohinj poslali tudi dva člana, na tečaj za vaditelje. V letu 1999 se je naši sekciji pridružilo kar nekaj članov, ki so zaposleni v kranjski vojašnici, med njimi tudi vaditelj Sandi Štrukelj, ki bo zelo koristil pri izobraževanju mladega tekmovalnega kadra.

Večji del stroškov, ki so vezani na tekmovanja, nosijo člani sami, saj finančna sredstva, ki jih dobijo pri matičnem društvu, ne zadostujejo niti za pokrivanje stroškov najema dvorane. Nekaj finančnih sredstev, ki jih potrebujejo za izvedbo načrtov, dobijo od organizacije tekmovanj, na katerih se plačuje štartnina.

Treninge in rekreacijsko vadbo v zimskem času, ki traja od novembra do marca, imajo v športni dvorani Poden dvakrat tedensko. To pa je premalo za doseganje boljših rezultatov. Zato so v letu 1998 od Občine Škofja Loka dobili v začasni najem kletne prostore v nekdanji vojašnici. V teh prostorih se odvija šolska interesna dejavnost – lokostrelstvo. Na njihovo prošnjo je Osnovna šola Peter Kavčič v šolskem letu 1998/99 uvedla na šoli lokostrelstvo. Če bi imeli več izšolanih kadrov, bi pričeli z lokostrelstvom tudi na drugih loških osnovnih in srednjih šolah. Problem širitve lokostrelstva na šole ni samo v kadrih, večji problem sta pomanjkanje primernih prostorov in velika najemnina.

Letne treninge so v začetku imeli, kakor se je kdo znašel. Največkrat so bili na strelišču v Vincarjih ali pri vodnem rezervoarju na Kamnitniku. V letih 1992/93 so imeli

Lojze Mrak, večkratni udeleženec svetovnih prvenstev, na treningu v športni dvorani Poden

strelišče na jasi pod Pahovcem. 1994 leta so dobili prvi uradni prostor za streljanje v nekdanji vojašnici v Škofji Loki. Ker pa ta prostor zaradi varnosti ni bil ravno najbolj primeren za streljanje, so zaprosili Ministrstvo za obrambo, da jim je dalo v brezplačni najem velik del Kamnitnika, ki je spadal pod nekdanjo vojašnico. Ko so prišli na ta prostor, je bilo to veliko vojaško smetišče. Teren so očistili smeti, navozili zemljo, izravnali, posejali travo in uredili še vso okolico. Sedaj ta teren redno vzdržujejo, kosijo travo in skrbijo, da je okolje prijetno tudi za druge obiskovalce. Tukaj imajo sedaj idealne razmere za trening skoraj vseh lokostrelskih disciplin.

Tudi po gozdnatem delu Kamnitnika so postavili 24 tarč za treninge in tekmovanje v disciplini arrowhead (poljsko lokostrelstvo). Po mnenju drugih lokostrelcev je strelišče najboljše urejeno in opremljeno v Sloveniji.

Vse kar so vložili v ureditev in vzdrževanje tega prostora, je prostovoljno delo njihovih lokostrelskih zanesenjakov.

Selekcija zelo dobro sodeluje z drugimi sekcijami, s šolami, taborniki in delovnimi organizacijami, kjer prirejajo razne predstavitve lokostrelstva. Sodelujejo še z loško občino, saj so v programu Venerine poti.

Lokostrelstvo je športna dejavnost, ki je razdeljena na več disciplin. Na grobo jo razdelimo na dvoransko, tarčno, poljsko lokostrelstvo in na dodatne discipline.

Dvoransko lokostrelstvo: kot že samo ime pove se odvija v pokritih dvoranah in se strelja na razdalji 18 in 25 metrov. Ker v Sloveniji ni tako velikih dvoran, se pri nas strelja le na 18 metrov.

Tarčno lokostrelstvo: to je disciplina, ki se običajno strelja na stadionih ali na večjem ravnem travniku. V tej disciplini se strelja FITA, 70 metrov in 900 krogov.

Fita: disciplina, v kateri člani streljajo na razdalje 90, 70, 50 in 30 metrov. Članice streljajo na 70, 60, 50 in 30 metrov. Na vsaki razdalji se ustrelji 36 puščic. Najvišji možni rezultat je 1440 krogov. Na razdalje 90, 70 in 60 metrov se strelja na tarče premera 122 cm, na preostale razdalje pa na tarče premera 80 cm. To je tudi olimpijska disciplina.

*Andrej Zupan
na lokostrelskem
biatlonu Pokljuka
2000*

70 metrov: disciplina, v kateri lokostrelci ustrelijo 72 puščic na tej razdalji. Najvišji možni rezultat je 720. V tej disciplini se uporabljajo tarče 122 cm.

900 krogov: disciplina, v kateri se strelja na 60, 50 in 40 metrov. Na vsako razdaljo se ustrelji 10 serij po 3 puščice. Najvišji možni rezultat je 900 krogov in se strelja na tarče 122 cm.

Poljsko lokostrelstvo: v to skupino spadajo arrowhead, forest round in 3D.

Arrowhead: disciplina, v kateri so tarče postavljene na čim bolj razgibanem terenu. Do razdalje 20 metrov se uporabljajo tarče premera 20 cm, do razdalje 30 metrov tarče premera 40 cm, do 45 metrov tarče premera 60 cm in do razdalje 60 metrov tarče velikosti 80 cm. Ta disciplina se običajno strelja v dveh krogih. V prvem krogu so razdalje neznane in jih lokostrellec mora sam ugotoviti. V drugem krogu pa so razdalje znane. Pravila tudi dopuščajo, da se strelja v enem krogu, kjer pa so razdalje pomešane.

Forest round: disciplina, v kateri se strelja na slike živali.

3D: tukaj se za tarče uporabljajo tridimenzionalne figure živali.

V lokostrelstvu pa poznamo še nekatere discipline: clout, flight, ski-arc in archathlon.

Clout: sestavljen je iz 36 puščic, iztreljenih na razdalji 165 metrov za člane, 125 metrov za članice in na 85 metrov za mlajše kategorije. S teh razdalj se strelja na ležečo tarčo premera 15 metrov, pri kateri je v centru zapičena zastavica za orientacijo.

Flight: pri tej disciplini vsak tekmovalec ustrelji po šest puščic v daljavo in se mu izmeri najdaljši strel.

Ski-arc: disciplina, ki združuje tek na smučeh in streljanje z lokom. Tekmovalec teče štiri kroge in trikrat strelja, dvakrat stoje in enkrat kleče na tarčo, ki je oddaljena 18 metrov in ima premer 16 cm za ukrivljeni lok in premer 10 cm za sestavljeni lok.

Archblon: združuje kros in streljanje z lokom. Ostala pravila veljajo kot pri ski-arcu.

Glede na vrsto loka poznamo v lokostrelstvu tudi več stilov.

Goli lok: to je običajni lok, ki je sestavljen iz ročaja, dveh krakov in tetive. Ta lok ne sme imeti nobenih pripomočkov za merjenje.

Ukrivljeni lok: je po sestavi enak golemu loku. Ta lok ima lahko merilno napravo in stabilizatorje, ki zmanjšujejo vibracije loka.

Sestavljeni lok: je lok, ki je na škripčevje. Ta pa ima lahko merilno napravo z lečo, stabilizator in pripomoček za proženje, ki se imenuje sprožilec.

Poleg teh osnovnih lokov poznamo tudi še dolgi lok, nožni lok, angleški, turški, standardni in še druge.

Glede na starost tekmovalcev poznajo naslednje kategorije:

- mlajše deklice in dečki do starosti 12 let,
- starejše deklice in dečki stari do 14 let,
- kadetinje in kadeti do 16 let,
- mladinke in mladinci do 18 let,
- članice in člani do 50 let,
- nad 50 let so veteranke in veterani.

Nekaj vidnejših rezultatov:

- 1986 flight: Šenčur – Rado Čuš 2.
 field: Ankaran – Domen Slana 1.
- 1987 državno prvenstvo indoor: Kamnik – Domen Slana 2.
 republiško državno prvenstvo indoor: Škofja Loka – Niko Čuš 2.
 flight: Šenčur – Rado Čuš 1. in 2. mesto
- 1988 prvi lokostrelski triatlon: Šenčur – Niko Čuš 1., Lojze Mrak 2.
 državno prvenstvo indoor: Kranj – Niko Čuš 3.
 field – Gornji Grad – Niko Čuš 1., Domen Slana 2.
- 1989 državno prvenstvo indoor: Domžale – Niko Čuš 2.
 republiško državno prvenstvo indoor: Postojna – Lojze Mrak 2.
 900 krogov: Šenčur – Rado Čuš 2.
- 1990 državno prvenstvo indoor: Kranj – Niko Čuš 3.
 državno prvenstvo FITA: Planica – Robert Justin 3. pri pionirjih
 Lojze Mrak 3. pri članih
 To leto Lojze Mrak za las zgreši uvrstitev v državno reprezentanco, ki je nastopila na svetovnem prvenstvu v field disciplini na Norveškem.
- 1991 900 krogov: Šenčur – Robert Justin 1. pri dečkih, Niko Čuš 3. pri članih
 Robert Justin 1. v Slovenskem pokalu pri dečkih
- 1992 državno prvenstvo indoor: Kamnik – Lojze Mrak 3.
 svetovno prvenstvo arrowhead: Nizozemska – Lojze Mrak 35.
 alpski pokal arrowhead: Lojze Mrak 3.
 državno prvenstvo arrowhead: Rayne na Koroškem – Lojze Mrak 1.
- 1993 državno prvenstvo indoor: Maribor – Vlado Justin 2., Lojze Mrak 3.
 državno prvenstvo flight: Dragomer – Lojze Mrak 1.
 državno prvenstvo FITA: Kamnik – Lojze Mrak 3.
 državno prvenstvo 900 krogov: Šenčur – Vlado Justin 2.
 državno prvenstvo arrowhead: Gozd Martuljek – Lojze Mrak 2.
 Slovenski pokal skupaj: Vlado Justin 1.
 svetovno prvenstvo indoor: Lojze Mrak 40.
- 1994 državno prvenstvo indoor: Ilirska Bistrica – Marija Justin 1.
 državno prvenstvo arrowhead: Polzela – Lojze Mrak 1. z novim državnim rekordom
 Mednarodna lokostrelska zveza mu podela belo FITA značko,
 kar je bila prva taka značka v Sloveniji.
 Svetovno prvenstvo arrowhead: Francija – Lojze Mrak 41.
 Slovenski pokal skupaj: Lojze Mrak 1., Breda Vakaričič 1., Vlado Justin 3., Benjamin Vakaričič 1.
- 1995 državno prvenstvo indoor: Ilirska Bistrica – Marija Justin 1., Breda Vakaričič 2.
 državno prvenstvo arrowhead: Marija Justin 1., Breda Vakaričič 3.
 državno prvenstvo 900 krogov: Postojna – Breda Vakaričič 1., Marija Justin 3.,
 Benjamin Vakaričič 1.
 V tej disciplini je najboljša Marija Justin postavila nov državni rekord, na naslednji tekmi ga je
 Breda Vakaričič izboljšala.
 Pokal Alpe Jadran: Lojze Mrak 1.
 evropsko prvenstvo arrowhead: Norveška – Lojze Mrak 11.
 Slovenski pokal skupaj: Breda Vakaričič 1., Marija Justin 3., Vlado Justin 3.,
 Benjamin Vakaričič 1.
 pokal 3D CAMO: Silvo Pankovič 3.
- 1996 državno prvenstvo indoor: Kranj – Breda Vakaričič 1.
 mladinsko državno prvenstvo 900 krogov: Rok Mažgon 2. pri dečkih
 mladinsko državno prvenstvo arrowhead: deček Rok Mažgon 1.
 Alpski pokal: Lojze Mrak 1., Breda Vakaričič 1.
 svetovno prvenstvo arrowhead: Lojze Mrak 34., Breda Vakaričič 12.
 državno prvenstvo 900 krogov: Šmarješke Toplice – Breda Vakaričič 2., Marija Justin 3.,
 Lojze Mrak 2., Rok Mažgon 2.

- Slovenski pokal: Lojze Mrak 3.,
Breda Vakarčić 1., Marija Justin 3.,
Vlado Justin 3., Rok Mažgon 3.
državno prvenstvo arrowhead:
Ilirska Bistrica – Breda Vakarčić 1.,
Marija Justin 3., Rok Mažgon 1.,
pokal 3D CAMO: Silvo Pankovič 3.,
državno prvenstvo 3D: Silvo Pankovič 3.,
1997 državno prvenstvo 900 krogov veterani:
Lojze Mrak 1.
državno prvenstvo 900 krogov:
Breda Vakarčić 3., Rok Mažgon 1.
državno prvenstvo indoor:
Breda Vakarčić 1., Marija Justin 3.,
državno prvenstvo arrowhead:
Breda Vakarčić 2.
Slovenski pokal: Marija Justin 1.,
Rok Mažgon 2.
- 1998 državno prvenstvo clout: Jevnica –
Rok Mažgon 1., Rok Rant 3.,
državno prvenstvo flight: Jevnica –
Rok Rant 3.,
državno prvenstvo 900 krogov: Škofja
Loka – Marija Justin 3.,
državno prvenstvo indoor: Marija Justin 3.,
mladinsko državno prvenstvo indoor:
Rok Rant 1., Nina Ravnikar 2.,
mladinsko državno prvenstvo 900 krogov: Rok Mažgon 2., Nina Ravnikar 3.,
mladinsko državno prvenstvo arrowhead: Rok Mažgon 1., Rok Rant 3.,
šolsko državno prvenstvo indoor: Rok Rant 1., Rok Mažgon 2.
- 1999 šolsko državno prvenstvo: Rok Rant 1., Rok Mažgon 3., Nika Poljanšek 1.,
mladinsko državno prvenstvo indoor: Rok Rant 2., Rok Mažgon 2., Nina Ravnikar 3.,
Nika Poljanšek 3.,
državno prvenstvo veterani: Lojze Mrak 2.,
mladinsko državno prvenstvo 900 krogov: Peter Šinkovec 1., Klemen Sever 2., Rok Mažgon 2.,
Rok Rant 2., Nina Ravnikar 2.,
državno prvenstvo 900 krogov: Marija Justin 3.,
državno prvenstvo sky archery: Nika Poljanšek 1 in ekipno 2.,
svetovno prvenstvo sky archery: Andrej Zupan 6. in ekipno 7.,
mladinsko državno prvenstvo arrowhead: Klemen Sever 1., Rok Mažgon 2., Nina Ravnikar 1.,
državno prvenstvo forest round: Mirjana Rant 2.

Lokostrelci na Venerini poti. Prvi spredaj je sedanjí predsednik Vlado Justin

Namiznoteniška sekcija

Pričetki igranja namiznega tenisa segajo zelo daleč nazaj. V Škofji Loki in okolici so ga najprej igrali v vaških okoljih na domačih igriščih. Leta 1951 pa je bila v okviru TVD Partizana ustanovljena namiznoteniška sekcija, v katero so se vključili mladi fantje predvsem iz območja Stare Loke.

Prva generacija igralcev so bili Rado Čuš, Janko Mrežar, Zdravko Pirc, Ivko Svolfšak, Janež Šifrer. Sledili so Janez Bohinc, Peter Poljanec, Emil Rant in Jano Rant.

V obdobju 1951 do 1962 so tekmovali na turnirjih na območju vse Slovenije. Ligaškega sistema še niso poznali. Uvrščali so se visoko, dvakrat celo med 8 najboljših v Sloveniji.

Prva generacija namiznoteniških igralcev: z leve Ivko Svvoljšak, Jamko Mrežar in Rado Čuš.

Najboljše rezultate je dosegel Ivko Svvoljšak, ki je v letih 1956 in 1958 postal prvak v tekmovanju B za Gorenjsko (na tekmovanju ni smelo tekmovali 10 najboljših tekmovalcev iz jugoslovanske rang liste).

Po letu 1962 je dejavnost zamrla.

Namizni tenis v ŠD Partizan Škofja Loka je ponovno zaživel, ko so zgradili novo športno dvorano Poden. Končno so tudi »pinkponkaši« dobili prostor, v katerega se je naenkrat lahko postavilo osem miz. Namiznoteniška sekcija se je takoj vključila v občinsko ligo. Ker so igrali večinoma starejši in izkušeni igralci, so takoj prevzeli vodilno vlogo v občini Škofja Loka. Kar nekaj let so vse naslove ekipnih in posameznih naslovov občinskih prvakov osvajali člani ŠD Partizan Škofja Loka.

Leta 1984 so se v sekciji odločili, da pričnejo delati z mladimi. Trenerske naloge so opravljali Nada Fojkar, Boris Pešelj, Boštjan Rant, Jano Rant in Ivko Svvoljšak. Kmalu je v občinski ligi igralo pet ali šest ekip Partizana. Z dvema ekipama so igrali tudi v gorenjski ligi.

Jano Rant, glavni trener in duša namiznoteniške sekcije

Leta 1991 so se v sekciji odločili, da se registrirajo pri Namiznoteniški zvezi Slovenije kot Namiznoteniški klub Partizan Škofja Loka. Septembra istega leta so se udeležili kvalifikacij za tretjo slovensko namiznoteniško ligo v Velenju in se tudi uvrstili. Z različnimi uspehi so igrali v 3. ligi vse do leta 1996, ko so zasedli drugo mesto in se po kvalifikacijah v Krškem uvrstili v 2. slovensko namiznoteniško ligo.

V sekciji zelo dobro delajo z dekletli. Te že sedmo leto uspešno igrajo v 2. slovenski namiznoteniški ligi.

Leta 1997 se je tekmovalni del sekcije ločil in ustanovili so Namiznoteniški klub Škofja Loka. Rekreativci in veterani, ki so ostali v sekciji, se udeležujejo turnirjev za računalniške lestvice, memorialnih turnirjev in državnega prvenstva. Tekmujejo tudi v občinski ligi ter gorenjski veteranski ligi.

Največji uspeh je dosegel Ivko Svolišak, ki je bil leta 1996 in 1998 državni prvak med posamezniki veterani v kategoriji nad 60 let, 1996 pa še prvak v isti kategoriji med dvojicami skupaj z Janezom Terkajem. Med njimi sta kandidata za slovensko mladinsko reprezentanco mladinec Klemen Jazbič in mladinka Saša Petrovčič.

Sekcijo vodi Peter Žagar in šteje okrog 20 članov.

Ženski odbojcarski klub

Sedanja ekipa odbojkaric Partizana s trenerjem Tomažom Langom

Odbojcarska sekcija je najmlajša med vsemi v društvu Partizan, saj obstaja šele tretjo sezono. Ustanovitev sekcije sega v leto 1997. Do tega leta je bila ženska odbojka v sklopu odbojcarskega kluba Termo-Lubnik Škofja Loka. Junija 1997 so pobudnice za ustanovitev ŽOK dale prošnjo v društvo Partizan, da bi jih vzelo pod svoje okrilje, kot svojo novo sekcijo. To se je res zgodilo. Tako je bila sezona 1997–1998 prelomna za žensko odbojko v Škofji Loki.

Organiziranost kluba ni najboljša, saj sestavljajo upravni odbor kluba igralke, ki imajo tudi vse pomembnejše nujne funkcije: predsedniško, tajniško, blagajniško.

Želijo si večje vključevanje zunanjih sodelavcev, mogoče iz vrst staršev igralk, ki bi jim pomagali pri vodenju kluba, predvsem pa pri zbiranju finanč. saj je to najtežje delo. Sedaj same igralke zbirajo manjše vsote od različnih enkratnih sponzorjev. Žal jim še ni uspelo pridobiti pokrovitelja. Pa tudi občina v dveletnem obstoju ni namenila še nikakršnih sredstev.

Kakšen je bil glavni namen ustanovitve kluba? Opazen je velik interes deklet za vpis v krožek odbojke na osnovnih šolah. Žal pa ob zaključku osemletke deklice niso imele več možnosti igranja odbojke. Z ustanovitvijo ŽOK lahko dekleta tudi v srednji šoli in fakulteti nadaljujejo s treninji in tekmovanji.

ŽOK Partizan Škofja Loka nastopa v treh tekmovanjih in ima registrirane tri ekipe:

- člansko v III. DOL zahod,
- ekipo starejših deklic,
- ekipo v mali odbojki.

In kakšne rezultate so dosegle v treh sezonah:

- sezona 1997/1998

članice: delitev 1. mesta z istim številom točk, le slabšo razliko v setih z ekipo Kočevja

starejše deklice: v B-ligi v 4. skupini so zasedle 3. mesto

- sezona 1998/1999

članice: 6. mesto - zaradi sprememb kadrovske zasedbe

starejše deklice: v B-ligi v 4. skupini so zasedle 5. mesto

- sezona 1999/2000

članice: 10. mesto

starejše deklice: 10. mesto v državi

Vseh uspehov ne bi bilo brez trenerjev in vaditeljev. Člansko ekipo so vodili trenerji: Sabina Čuk, Tomaž Mencinger in Matjaž Švab.

Mlade odbojkarice so zapisnikarice na tekmi

Deklice je vodilo več voditeljic: Anjes Blažič, Sabina Čuk, Mateja Korošec, Tanja Melihen, Simona Škulj.

Imajo tudi predstavnice v sodniških vrstah: sodnico Špelo Žumer in Natašo Zadnik ter 5 zapisničaric: Aleksandro Kavčič, Tanjo Melihen, Majo Pešelj, Nejo Strgar in Natašo Zadnik.

Predsednica od ustanovitve in hkrati tudi članica upravnega odbora odbojkerskega kluba Terma Lubnik je Aleksandra Kavčič.

Kljub sorazmerno mladi sekciji pa imajo, kar veliko število igralk.

– v sezoni 1997/1998 15 članic in 40 deklic;

– v sezoni 1998/1999 21 članic in 46 deklic;

– v sezoni 1999/2000 16 članic in 30–40 deklic.

V bodoče bi morali razširiti še sodelovanje z zunanjimi sodelavci, ki bi bili pripravljeni delati v UO. Iščejo generalnega pokrovitelja, kar jim bo omogočilo nemoteno delovanje in pokrivanje osnovnih stroškov. V tekmovalnem smislu se želijo uvrstiti v 2. državno odbojkersko ligo, in to predvsem s kakovostnim delom pri mladih.

Sekcija za orientacijo

Orientacija je bila sredi 70-tih let v specifični obliki prisotna v dejavnosti planinskih društev, pomembna dejavnost v taborniški organizaciji, šolah in ena večščin, ki je bila v programu urjenja častnikov tedanje JLA.

Udeležba članov drugih organizacij (npr. društev Partizana Slovenije) in delovnih kolektivov na orientacijskih tekmovanjih pa se je koncentrirala praktično enkrat letno na neuradnem republiškem prvenstvu – Milovanovičevem memorialu, ki je privabil tudi nekaj sto udeležencev v vseh kategorijah, takrat ekipnega tekmovanja.

Člani nekaterih sekcij v TVD Partizan so se teh tekmovanj zelo uspešno udeležili kot ekipa delovnih kolektivov (Payle Kalan, Tone Lebar, Andrej Peternelj), v katerih so delali.

Tone Lebar, ki je orientacijo propagiral med člani sekcije splošne telesne vzgoje, se je s športno orientacijo seznanil in z aktivno udeležbo pridobil izkušnje med študijem na Češkem.

Tako je na prošnjo tehničnega izvajalca Milovanovičevega memoriala, Visoke šole za telesno kulturo Ljubljana, ki je poskušala to tekmovanje organizirati po vzoru sodobnega orientacijskega teka (OT) razvitega v Skandinaviji in Srednji Evropi, v letih 1975–1977 trasiral proge za to tekmovanje na Otočcu, Zbiljah in Ravnah na Koroškem.

Bila so to leta množičnih trimskih akcij. V domačem okolju je to bil TVD Partizan ki je organiziral rekreacijske teke, pohode, kolesarjenja, plavanja ...

In na vrsto je prišla tudi trimska orientacija v okolici Škofje Loke v letih 1979, 1980, 1981 z dobro udeležbo.

Uporabljali so črno-bele kopije osnovne državne karte, če so jo le dobili (z zvezo) na geodetskih upravah, drugače pa zastarele »specialke«, ki so komaj ustrezale svojemu namenu.

Orientacija si je takrat pridobila v sklopu društva Partizan status sekcije, ki jo je vsestransko podpiral UO društva, pri akcijah pa so pomagali člani matične sekcije splošne telesne vzgoje.

Daniel Lebar na zadnji kontrolni točki

Udeležba na tekmovanjih v orientaciji v Sloveniji, na Hrvaškem (kjer so bili bistveno bližje športni obliki te dejavnosti – orientacijskemu teku, katerega osnovna značilnost je bila tekmovanje v posamični konkurenci, na posebej prirejeni karti po pravilih IOF – mednarodne orientacijske zveze, brez dodatnih nalog in obvezne opreme) in v tujini je pomenila tudi na organizacijskem področju zahtevo po kvalitativnem premiku.

Tako v sodelovanju s Trimskim klubom SAVA iz Stražišča, društvo Partizan Škofja Loka organizira od leta 1983 odprto prvenstvo Gorenjske (OPG) v orientaciji, ki ima razen tekmovalnega dela vsakič tudi progo za rekreativce – trimsko orientacijo.

Že v letu 1984 je II OPG štelo tudi za prvenstvo Planinske zveze Slovenije – zahodne regije. 130 udeležencev pa dokazuje pravilnost zastavljene smeri, saj se v naslednjih letih pojavijo na štartu tudi kakovostni posamezniki iz taborniških vrst, ki jim pravila orientacijskega teka pomenijo novo motivacijo in dodatno možnost za osebno uveljavitev.

Tekmovanje postaja tradicionalno in je po splošnem mnenju udeležencev po tehnični in organizacijski plati v vrhu takratnih tekmovanj v orientacijskem teku v Sloveniji.

Zadnje, 7. OPG je bilo hkrati slovensko prvenstvo in je štelo za jugoslovansko orientacijsko ligo z mednarodno udeležbo.

Člani sekcije so se udeleževali tekmovanj v takratni Jugoslaviji in največji uspehi so naslovi državnih prvakov v mlajših kategorijah: M12 (Marko Lebar, Sesvete 1989) in M16 (Daniel Lebar, Neštín 1990).

Posledica razmaha orientacijskega teka so naporji najbolj zavzetih udeležencev, da se v Sloveniji poenotijo pravila in sistem tekmovanj po pravilih Mednarodne Orientacijske Zveze (IOF). V tej smeri deluje v letih 1986–88 tudi koordinacija Mladinskega odseka PZS, Zveze tabornikov in Društev Partizana Slovenije (kjer aktivno sodeluje predstavnik Partizana Škofja Loka Tone Lebar). Tako se ustanovi prvi klub orientacijskega teka v Sloveniji, v letu 1990 pa tudi samostojna Orientacijska zveza Slovenije, ki jo sorazmerno hitro sprejmejo v mednarodno orientacijsko zvezo (IOF).

Zaradi prehudih organizacijskih in finančnih naporov za maloštevilno kadrovske zasedbo sekcije se v prelomnih časih za kakovostni preskok OT člani priključijo novoustanovljenemu Orientacijskemu klubu Tivoli v Ljubljani in dejavnost sekcije v društvu Partizan za štiri leta zamre, od 1994 do 1997 pa se sekcija obnovi, kadrovske in organizacijske okrepljena ob podpori in razumevanju matičnega društva.

Daniel Lebar, večkratni mladinski in članski prvak Slovenije, je najbolj zaslužen za izdelavo prvih dveh kart specialk za OT po standardu IOF v neposredni okolici Škofje Loke (Gorajte, Krancelj), ki so osnova za vadbo in tekmovanja.

Stane Strnad, že prej član Partizana, z izredno prizadevnostjo popularizira in širi aktivnost na OŠ Cvetka Golarja na Trati, ki ob Podlubniku postane drugo središče OT v Škofji Loki.

Prav tako je izredno uspešen kot tekmovalec in organizator v svojem delovnem okolju.

V tem obdobju se sekcija ponaša z vrsto državnih prvakov v vseh starostnih kategorijah, organizacijo številnih tekmovanj, tudi na najvišji državni ravni z mednarodno udeležbo.

Tako je razen drugih, vsako leto organizirana ena izmed tekem za Slovensko orientacijsko ligo.

1996: državno prvenstvo v OT na kratkih progah.

1998: na klasičnih progah ter v štafetah ter prvi slovenski orientacijski maraton, ki je bil hkrati tudi tekmovanje za Evropsko serijo.

1998: tehnični izvajalci državnega prvenstva v orientaciji za osnovne in srednje šole po novi karti Krancelj, kjer se obrestuje sistematično delo z učenci osnovnih šol v Škofji Loki in začne zmagovita serija učencev Osnovne šole Cvetka Golarja, pa tudi vidni rezultati posameznikov iz drugih loških šol.

Najtejmo vsaj nekaj najuspešnejših tekmovalcev:

Daniel Lebar, v obdobju 1988–1997 18-kratni državni prvak (DP) in večkratni zmagovalec Slovenske orientacijske lige (SOL) v mladinskih in članskih kategorijah, udeleženec po dveh mladinskih in študentskih ter treh članskih svetovnih prvenstev v OT, več tekem svetovnega pokala z zmagami in visokimi uvrstitvami na tekmah hrvaške, italijanske in avstrijske lige.

Gregor Anderhub, v obdobju 1988–1997 9-kratni državni prvak (DP) in večkratni zmagovalec Slovenske orientacijske lige (SOL) v članski kategoriji, udeleženec dveh študentskih in treh članskih svetovnih prvenstev v OT, več tekem svetovnega pokala, z zmagami in visokimi uvrstitvami na tekmah hrvaške, italijanske in avstrijske lige.

Miloš Sterle, 3-kratni prvak šolskih prvenstev in večkratni zmagovalec SOL v mladinski konkurenci, udeleženec mladinskega svetovnega prvenstva v OT.

Petra Strnad, 3-kratna prvakinja šolskih prvenstev in večkratna zmagovalka DP in SOL v mladinski konkurenci, udeleženka mladinskega svetovnega prvenstva v OT.

Sedantja mladinska prvakinja Slovenije Petra Strnad na pričetku tekmovalne poti

Klemen Čadež, 2-kratni prvak šolskih prvenstev in večkratni zmagovalec DP in SOL v mladinski konkurenci, 2 krat udeleženec mladinskega svetovnega prvenstva v OT.

Grega Kalan, 2-kratni prvak šolskih prvenstev in večkratni zmagovalec DP in SOL v mladinski konkurenci.

Stane Strnad, večkratni zmagovalec tekem SOL v veteranski kategoriji in član slovenske vojaške reprezentance.

Tone Lebar, 4-kratni državni prvak in večkratni zmagovalec SOL v veteranski kategoriji.

Leta 1998 se je zaradi organizacijskih in formalnih razlogov sekcija orientacije izločila iz okvira društva Partizan in deluje kot samostojno društvo Škofjeloški orientacijski klub, ki se nadalje krepi in je v letu 2000 najbolj uspešen orientacijski klub v Sloveniji, predvsem zaradi sistematičnega dela s šolsko mladino, ki jim že tretjič zapored prinaša moštveno in posamične zmage s šolskega državnega prvenstva in zastopa Slovenijo na mednarodnem šolskem prvenstvu v Izraelu.

KRANCELJ

merilo: 1:10000
ekvidistanca: 5m
stanje: avgust 1998

LEGENDA	
	pastirnice
	gomila, jama, luknja
	manjši, večji jarek
	manjši, večji nasip, usarj
	asfaltna, makadamska cesta
	kolovoz, pot
	sleza, poseka
	električni vod, ograja
	stavba, ruševina, stolp
	preža, krmilnica, mejnik
	grob ali znamenje, strelšče
	prehoden, neprehoden kam, zid
	balvan, skupina, polje, balvanov
	prehodna, neprehodna stena
	kamnita jama, vhod v jamo
	podhod, kamnita površina
	vodnjak, jama z vodo
	občasen vodotok, vodotok
	ozko, majhno močvirje
	močvirnata tla, močvirje
	lokev, vodna površina
	njiva, sadovnjak, vinograd
	odprti, grobo odprti, polodprti teren
	podrast, zasebna posest
	lažja, težka, neprehoden gozd
	gozti (beli), zastopajoče drevo
	meja vegetacije
	posebni, manjši objekti

Električni pastiri na karti niso označeni.

Reambulacija in kartografija: Daniel Lebar
Tisk: Bavant Trading d.o.o.
Izdal: Škofjeloški orientacijski klub

IZDELAVO KARTE JE
OMOGOČILA OBČINA
ŠKOFJA LOKA

Karta za orientacijski tek po merilih mednarodne zveze

Majda Bobinc z ekipo pionirk med nastopom na telovadišču v Puštalu

Sekcija za splošno telesno vzgojo – STV

Po nekajletnem premoru je sekcija v bistvu kot edina dejavnost Partizana leta 1968 spet pričela delovati. Začetki delovanja so bili zelo skromni. Telovadili so v starem Domu Partizana na Mestnem trgu, ki je bil zaradi dotrajanosti neprimeren za vadbo.

Kljub temu pa se je z leti vadba razmahnila in vadile so skupine od predšolskih otrok, pionirjev, pionirk, mladincev, mladink do članov in članic. Vse skupine so vadile 2-krat tedensko po eno uro. Pred akademijami in nastopi pa še nekaj več. Tako je dejavnost potekala vse do preselitve v novo športno dvorano na Poden leta 1980, ko se je število članov društva drastično zmanjšalo. Zaradi premalo terminov v dvorani so vadbo omejili na predšolske otroke in članice. V letu 1986 so poleg predšolskih otrok in članic uvedli še gimnastiko program C.

Od 1968 leta dalje sekcija ni več delovala v tekmovalnem smislu. Osnovni cilj je bila rekreativna vadba. Da bi bili člani vsaj malo motivirani, so redno prirejali telovadne nastope in akademije in v tem ostali zvesti tradiciji, ki jo je društvo Partizan gojilo v preteklosti. Tako je delo teklo do leta 1980. Po preselitvi v športno dvorano Poden so z nastopi in akademijami prenehali. Ker so imeli premalo treningov za pripravo in ker so omejili vadbo le na predšolske otroke in ženske ni bilo več možnosti za pripravo nastopov in akademij.

Navedeni obseg dejavnosti je ostal do današnjih dni. Tako vsa leta redno vadi okoli 30 predšolskih otrok, 40 žensk in 25 deklic od 10–16 let, ki obiskujejo vadbe gimnastike program C.

Programa splošne vadbe na tem mestu ne bomo omenjali, radi pa bi predstavili gimnastiko program C.

To je v bistvu najenostavnejši program športne gimnastike, ki ni preveč zahteven in ga lahko izvajajo skupine, ki nimajo pogojev za tekmovalno športno gimnastiko.

Obsega:

1. skoke z malo prožno ponjavo,
2. talno telovadbo,
3. vaje na gredi,
4. preskoke.

S pomočjo prožne ponjave otroci izvajajo osnovne skoke, salte naprej in nazaj z različnimi obrati.

Podobno velja za talno telovadbo, kjer začnejo s prevali in končajo s premeti in saltami.

Na gredi preko hoje, obratov in enostavnih skokov razvijajo občutek za ravnostejše.

Pri preskokih pa izvajajo elemente, kot so skrčke, raznožke, odbočke, sklopke in premeti.

Večen problem za delovanje sekcije so kadri. Veliko let so delovali amatersko in jih je bilo zato težko dobiti. V skrbi, da dejavnost ne bi usahnila, so vaditelje kadrovali iz vrst mladine. Redno so jih pošiljali na razne tečaje in seminarje predvsem v Mozirje in Ljubljano na Tabor in v Zeleno jamo. 1972 leta so sami organizirali 8-dnevni tečaj, na katerem so se tečajniki seznanili s sestavo vadbene ure z osnovnimi primeri na preskoku, drogu, bradlji, parterju ter rekreativnimi vajami in pripravami na nastope. Seznanili so se tudi z osnovami atletike, športnih iger z žogo, tenisom in smučanjem. Pozornost so posvetili tudi skrbi za zdravstveno nego in pomoči pri poškodbah. Program je bil pester in prijeten, tako da bodo bodoči vodniki pri svojem delu vadeče seznanjali s kar nekaj športnimi panogami. Tečaj so vodili: Domine Bizjak, Majda Bohinc, Andrej Franko, Adolf Gerjol, Julija Jenko, Janez Kalan, Joža Plestenjak in Poldka Štiglic.

Ko se je pričela uveljavljati aerobika, so v športni dvorani Poden organizirali tečaj aerobike, ki so ga izvajale vaditeljice iz Ljubljane. V letih od 1968 do 1999 so

Članice pred pričetkom vadbe, 1999

v sekciji delovali naslednji voditelji: Francka Bajželj, Majda Bertoncelj, Majda Bohinc, Breda Božnar, Romana Čemažar, Nika Čenčič, Sonja Dolinar, Nataša Fajfar, Andrej Franko, Marjan Fujs, Jožica Galičič, Valerija Gros, Nina Imperl, Jana Jelenkovič, Julija Jenko, Marija Justin, Janez Kalan, Nada Križaj, Martina Kumer, Mihaela Malovrh, Gordana Medved, Erna Mokorel, Suzana Padežnik, Joža Plestenjak, Petra Rant, Tatjana Rant, Roman Sabolek, Irena Simonič, Irena Stele, Poldka Šuglic, Marija Ušeničnik in Nataša Zihelr.

Svojo perspektivo in nadaljnji razvoj vidijo v dodatnih prostorih, ki bi jim omogočili razširitev vadbe še na vse preostale kategorije. Mogoče v novi športni dvorani na Trati, ki naj bi bila v celoti prilagojena potrebam rekreativne vadbe za vse kategorije od predšolskih otrok do starejših.

Tekaška sekcija

Teki imajo v Škofji Loki zelo dolgo tradicijo. O prvih začetkih je v Loških razgledih števil. 45 pisal Urh Kalan. Milan Vodnik pa se spominja, da v letih med 1960 in 1970 ni bilo omembe vrednih dogajanj v smučarskih tekih. Nekaj posameznikov pa je tudi v tem obdobju gojilo smučarski tek. Močnejša skupina, ki je bila aktivna le v zimskem času se je zbrala pri Splošnem gradbenem podjetju Tehnik. Delovali so pod vodstvom Gašperja Krajnika in eno zimo okrog leta 1970 pod vodstvom Matevža Kordeža iz Jamnika, ki je tekače opremil s tekaškimi smučni svoje izdelave.

Med občani Škofje Loke se je zanimanje za teke pričelo povečavati z začetkom tekaških maratonov. Tekači, ki so bili organizirani v okviru podjetij Tehnik in Gradis, so se udeleževali tekem na prireditvi »Po stezah partizanske Jelovice« v Dražgošah in vseh maratonov, ki so bili organizirani v Sloveniji. Po letu 1975 je nastalo več močnih ekip, ki so se pričele dokazovati predvsem na sindikalnih tekmah občine Škofja Loka. Res je, da v tej množici tekačev ni bilo vrhunskih tekmovalcev, vendar so bili v letih 1975–1985 po številu in kakovosti kar v vrhu slovenskega rekreativnega tekaškega športa.

Začetki organizirane dejavnosti skozi vsa leta segajo v leto 1977, ko je ZTKO Škofja Loka pristopila k republiški akciji »Na teku se dobimo«. Namen te akcije je bil v bistvu

*Ekipa škofjeloških
smučarskih tekačev
v uniformah
teritorialne obrambe
na tekmovanju
»Po stezah partizanske
Jelovice« v Dražgošah*

priprava smučarjev tekačev na zimsko sezono. Vodja projekta v Škofji Loki je bila nekdanja smučarska tekačica Milena Kordež, ki je k vadbi pritegnila veliko število bolj ali manj zagriženih rekreativcev. Vadba je potekala zunaj, če je vreme dopuščalo, sicer pa v telovadnici. Pozimi se je velika večina teh rekreativcev udeleževala smučarskih maratonov, ki so bili prav v tem obdobju v velikem vzponu. Glede na to, da je bilo zanimanje za vadbo zelo veliko, se je aktivnost nadaljevala tudi v prihodnjih letih, članstvo pa se je stalno povečevalo. S preraščanjem osnovnega namena se je pojavila potreba po resnejši organiziranosti in registraciji. Pokazala se je možnost včlanitve v TVD Partizan in tako je upravni odbor Partizana v januarju 1982 ugodil prošnji in potrdil ustanovitev Tekoške sekcije. Že prva leta je bilo včlanjenih 48 članov, ki so delovali pod vodstvom Janje Stanovnik, Franca Hafnerja, Lojzeta Oblaka, Lojzeta Mraka in Gašperja Krajnika.

Prvi predsednik je postal Milan Vodnik, ki ima veliko zaslug za uspešno delo sekcije v prvih letih tako na področju same vadbe kot tudi pri drugih dejavnostih sekcije. Na začetku je imela sekcija okrog 50 aktivnih članov, ki so se družili skozi vse leto ter gojili zdravo tekmovalnost in družabnost.

V letih, ko so snežne razmere to dopuščale, so člani sekcije pomagali pri pripravi tekaških prog v okolici Škofje Loke, ter pri organizaciji raznih tekmovanj. Nekaj članov sekcije se je v teh letih tudi strokovno usposobilo za poučevanje smučarskega teka, tako, da so organizirali tudi tečaje, ki so bili lepo obiskani. V pomladnem in jesenskem času so sodelovali pri organizaciji raznih krosov, kar nekaj let pa so uspešno organizirali »Tek ob spomenikih« na progi Škofja Loka–Crngrob–Planica–Križna Gora, ki je veljal za zahtevno rekreativno tekmovanje.

Veliko spremembo v delu sekcije se začuti v obdobju tako imenovanih suhih zim, ko so izgubili precej starejših članov. Sekcija je izgubila jedro smučarskih tekačev, prišli pa so mlajši tekači, gorski tekači, tudi kolesarji so nabirali moči za svoje podvige. V tem obdobju sta vodenje sekcije prevzela Janja Stanovnik in Srečo Pirman in organizirala vadbo tako, da je zadostila vsem. To je bilo zelo težko, saj so bili istočasno v telovadnici ženske in moški od 18 do 60 let, vsak s svojimi sposobnostmi,

*Junaki triatlona
jeklenih na cilju
pri Vodnikovi koči*

željami in potrebami. Člani so se redno udeleževali množičnih tekaških, kolesarskih in drugih rekreativnih prireditev tako po Gorenjski kot tudi širše po Sloveniji, niso pa redki tudi tisti, ki se udeležujejo mednarodnih tekmovanj; lahko se pohvalijo z nekaterimi odmevnimi rezultati, čeprav ti niso najpomembnejši. Naj jih nekaj naštejemo.

Smučarske prireditve: Tek po poteh partizanske Jelovice v Dražgošah, Tek po poteh Kokrškega odreda v Dupljah, Bloški teki, Trnovski maraton na Črnem vrhu nad Idrijo, Teki treh dežel, Pokljuški maraton, Pohorski tek mrtvega bataljona, Tek po Logarski dolini, Cerkljanski tek, Tek Staneta Žagarja na Srednji Dobravi, Spominski tek 50 talcev v Škofji Loki itd.

Tekaške prireditve: Tek treh spomenikov v Škofji Loki, Maraton treh src v Radencih, Tek Osvobodilne fronte v Ljubljani, Tek ob žici okupirane Ljubljane, Partizanski marš trojk v Ljubljani, Tek na Mohor iz Kamne gorice, Lubniški tek, Tek na Udin Boršt, Kranj, Spominski tek štafet v Kranju, Občinsko prvenstvo v krosu Škofja Loka, Planinski pohod Pasja ravan–Dražgoše, Tek na Šmarno goro, Tek trmastih Preddvor, Tek v Dolžanovi soteski Tržič, Tek na Lubnik, Osolnik, Ratitovec, Križno Goro, Triatlon jeklenih Bohinj; triatloni: Kočevje, Straža, Pula; duatloni: Celje, Kamnik, Trst itd.

Pred kakimi petimi leti se je v sekciji začelo upadanje dejavnosti. Kljub prizadevanju, da bi zagotovili mlajši kader, ki bi vnesel v delo novo moč in svežino, ki bi našel način, kako ustreči vse bolj zahtevnim rekreativcem, ni bilo nikogar, ki bi se bil pripraviljen spoprijeti s tem. Zato je tekaška sekcija februarja 2000 začasno prenehala z delom.

Ob pogledu nazaj smo z delom sekcije kljub težavam v zadnjem obdobju lahko zadovoljni. V sekciji je skupaj sodelovalo okrog 300 članov – nekaj je bilo aktivnih skozi celo obdobje, preostali pa krajši čas v različnih obdobjih.

Bistvo in glavno poslanstvo dela sekcije pa je bilo nedvoumno doseženo – ljudje so pridobili osnove športne rekreacije in se navadili na redno vadbo, saj se večina od njih redno srečuje na športnih terenih. Upajmo, da se bodo v kratkem našli novi organizatorji tekov, kar bo za občane zelo zanimivo, in tekaško dejavnost ponovno oživeli.

Teniška sekcija

Sekcija je bila ustanovljena na občnem zboru dne 23. marca 1988, delovala pa je na igriščih za športno dvorano Poden do leta 1990. V tistem obdobju je bil velik razcvet tenisa v Škofji Loki, tako da je bilo vanjo vključenih tudi 130 članov. Najboljših 11 je v okviru ZTKO-ja opravilo tečaj vaditeljev tenisa, nakar je sekcija organizirala veliko začetnih in nadaljevalnih tečajev. Vaditelji so bili: Dušan Čarman, Franci Goršek, Pavle Hafner, Jaro Kalan, Andrej Mulej, Ljubo Osovnikar, Franci Primožič, Kalman Sočak, Franci Stanonik, Boriš Strel in Svarun Terpinc.

Sekcija je s svojima ekipama nastopala tudi v gorenjski ligi, mnogo članov pa je sodelovalo v občinski sindikalni teniški ligi. Nadalje je sekcija organizirala po 6 teniških turnirjev letno, ki so se jih udeležili tekmovalci tenisa tudi od drugod. Člani sekcije pa so sodelovali na teniških turnirjih v Gorenji vasi, Železnikih, Golniku in Križah.

Skupina loških teniških igralcev in igralk na Krčevem teniškem igrišču v Vincarjih

Teniška sekcija je razobesila okoli igrišč platna z reklamami delovnih organizacij in tako pridobila dodatna sredstva za dejavnost. Prav tako se je z vsemi močmi trudila, da bi se na dveh igriščih postavila razsvetljava, vendar ji to žal ni uspelo.

Igrišča, na katerih je sekcija delovala, so bila last Srednje družboslovno-jezikovne šole, gimnazije in v upravljanju Športne dvorane Poden. Ker z vodstvom dvorane niso našli skupnega jezika, kajti za izvajanje svoje dejavnosti bi morali imeti v celoti na razpolago vsaj eno igrišče, je dejavnost sekcije žal po nekaj letih zamrla.

Težkoatletska sekcija

Začetki segajo v leto 1969, ko so mladi fantje v Dolenčevi baraki ali v Dolenčevih toplicah, kakor so ta prostor imenovali, pričeli dvigati uteži. Pobudniki so bili Miro Mlakar, Milan Štupnikar in Slavko Fojkar.

Bili so fantje, stari 15 do 16 let, in imeli so srečo, da so jim Dolenčevi ta objekt zaupali v uporabo. Začetki so bili sila skromni, saj niso imeli praktično nič. Rekvizite oziroma razne ročke in stojala so napravili sami. Lepo so skrbeli tudi za objekt in ga vzdrževali z lastnimi sredstvi in s svojim delom, kajti objekt je bil v neposredni bližini Sore in jim je voda vsako leto napravila nekaj škode. Ukvarjali so se z dviganjem uteži in bodybuildingom (oblikovanje telesa), oziroma z atletsko gimnastiko, kakor so to športno zvrst takrat imenovali. S strokovne plati, o načinu treniranja, tekmovaljih itd. niso imeli pojma, zato se je Slavko Fojkar v letu 1970 vključil v Težkoatletski klub (TAK) Olimpija Ljubljana. Zlasti mnogo stvari ne le s področja športa se je naučil od prof. Janeza Podobnika. Dvigalci TAK Olimpije, so bili ekipno večkratni jugoslovanski prvaki in nekateri tudi rekorderji, zato se je od njih lahko veliko naučil. V TAK Olimpija je v okviru dvigalskega kluba delovala še sekcija za bodybuilding, ki jo je vodil Edo Kolar.

Kasneje so iz Škofje Loke k Olimpiji odšli dvigalci Miro Mlakar, Peter in Pavel Kalan ter Andrej Jaklič. V sekcijo za bodybuilding so se vključili Andrej Perko, Matija Krajnik in Jurij Trnovc.

Še vedno so trenirali v Dolenčevih toplicah in z leti pridobivali nove člane, tako da so lahko že sestavili svojo ekipo. Vadili so 4 do 5-krat tedensko. Vadba je bila sestavljena iz ogrevanja, vadbe tehnike, hitrostne moči, vaj za moč in vaj za sprostitve. Večkrat so bili na skupnih pripravah v Medulinu pri Puli in Poreču.

Iz Dolenčevih toplic so se za 2 leti preselili v dvorano Kulturnoumetniškega društva (KUD) na Spodnjem trgu, kjer so delovali v nemogočih razmerah, saj je bil KUD v razsulu, za nekaj časa pa še v TVD Partizan na Mestnem trgu.

Leta 1980 so v okviru društva Partizan ustanovili svojo sekcijo. Imeli so že kar dobro tekmovalno ekipo in so v telovadnici društva Partizan na Mestnem trgu organizirali nekaj prijateljskih tekem. Povabili so dvigalce Klagenfurt sport kluba iz Celovca in Atletskega sport kluba Österreich iz Beljaka.

Ko je bila zgrajena športna dvorana Poden so v njej dobili svoje prostore. Z novimi prostori in rekviziti se je bistveno izboljšala kvaliteta dela in rezultati so bili kmalu vidni. V športni dvorani Poden so delovali do leta 1998, ko so se preselili v nove prostore podjetja Fojkar Slavko Šport, kjer imajo v njih zelo dobre pogoje za delo.

Usposobili so lasten strokovni kader. Sodniški izpit so opravili: Peter Kalan starejši, Drago Markovič, Andrej Perko, Rajko Pirc in Primož Štajer. Trenerski tečaji so potekali pod okriljem Saveza Jugoslavije za dizanje tegova (SJDT) iz Beograda. Seminarje so izvajali vodilni strokovnjaki iz Bolgarije. Teh seminarjev se je udeležil Slavko Fojkar. Trener za bodybuilding je postal Andrej Perko, z njima sta bila še Janez Bobnar in Zdenko Vrbinc.

Ekipo se je vključila v ligaški sistem druge zvezne lige zahodna skupina, kjer so nastopali klubi iz Slovenije in nekaj hrvaških klubov. Leta 1982 in 1983 so v tej ligi zmagali in pridobili pravico do sodelovanja na kvalifikacijah za vstop v prvo jugoslovansko ligo. Na kvalifikacijskem turnirju, ki je bil v Beogradu, so med štirimi ekipami osvojili prvo mesto. Leto 1984 je bilo za ekipo, kar se tekmovalnih rezultatov tiče, najuspešnejše, saj so v konkurenci devetih klubov osvojili zelo dobro tretje mesto.

Tudi kot posamezniki so bili uspešni, saj je najboljši tekmovalec Darko Polanjkovec po treh letih treniranja še kot 18-letni mladinec postal članski in mladinski prvak Jugoslavije z rezultatom 162,5 kg v sunku, pa državni rekorder. Tudi drugi posamez-

Ekipo, ki je leta 1984 osvojila 3. mesto v Jugoslaviji. V sredini tedanji predsednik Partizana Vili Medved

niki so bili zelo uspešni, saj so tekmovalci Slavko Fojkar, Peter Kalan, Darko Polanjško in večkrat nastopili za državno reprezentanco na donavskih pokalnih, balkanskih in celo na evropskih in svetovnih prvenstvih.

Za ekipo Partizan – TAS so v prvi ligi nastopali naslednji člani: Borut Bobnar, Janez Bobnar, Slavko Fojkar, Miha Habicht, Pavle Kalan, Peter Kalan-Smončič, Peter Kalan, Janez Klopčič, Jože Misson, Rajko Pirc, Darko Polanjško, Jože Satler, Janez Sušnik, Klemen Trojar in Zdenko Vrbinc.

V prvi ligi so nastopili tudi leta 1985, vendar ne več tako uspešno, saj so osvojili osmo mesto, kar je pomenilo izpad iz družbe najboljših.

Vzrokov za neuspeh je bilo več, predvsem poškodbe treh ključnih tekmovalcev, pomanjkanje finančnih sredstev in intrigarske igre SJD. Disciplinska komisija je namreč suspendirala njihovega najboljšega tekmovalca, ker se ni udeležil skupnih priprav reprezentance, ki bi jih morala financirati sekcija, ta pa denarja ni imela.

Finance so bile stalen problem. Sekcijo so vodili tekmovalci, ki jim ni uspelo zagotoviti sredstev za nemoteno delovanje. Nekaj sredstev je prispevala takratna TTKS, nekaj pokrovitelji, nekaj so jih zaslužili z različnimi akcijami, kot je bila organizacija plesa itd. Vendar je bilo vse skupaj odločno premalo za normalno delovanje sekcije.

Na tekmovanja so potovali z vlakom in kombijem. Ta potovanja in namestitve v hotelih, predvsem po Jugoslaviji, so bile poglavje zase, saj velikokrat niso vedeli, ali bodo zaradi različnih prilog in nezgod pravočasno prispeli v kraj, kamor so bili namenjeni.

Po letu 1986 so se le posamezniki udeleževali republiških turnirjev v dviganju uteži. Klub krizi je sekcija delovala dalje in v svojih vrstah združevala od 20 do 30 članov.

Po letu 1986 je tekmovalna vnema precej zamrla, vse do leta 1990, ko je bilo v Domžalah prvič organizirano tekmovanje v triatlonu moči. Triatlon moči je disciplina, ki obsega 3 načine dvigovanja: dvigovanje iz počepa, dvigovanje težno leže in vlečenje uteži s tal. Tekmovalec ima pri vsakem načinu dviga tri poizkuse. Upošteva

*Slavko Fojkar
med rekordnim
dvigom 240 kg*

se najboljši dvig. Tekmovalci so kot pri klasičnem dvigovanju razdeljeni na več kategorij glede na težo.

Na tem tekmovanju sta uspešno nastopala predstavnika iz Škofje Loke. Primož Štajer je osvojil med dvajsetimi tekmovalci četrto, Slavko Fojkar pa prvo mesto.

Vsako leto je bilo v Sloveniji po raznih centrih organiziranih nekaj tekmovanj. V dvorani Poden so člani sekcije organizirali štiri državna prvenstva. Ponavadi so osvojili v raznih težinskih kategorijah po več državnih naslovov, vsakič pa so postavili vrsto državnih rekordov. Usposobili so lastni strokovni kader. Sodniške izpite I. kategorije so opravili: Drago Markovič, Andrej Perko, Urban Peternelj in Andrej Podnar. Trener je Slavko Fojkar.

Leta 1993 je bila ustanovljena Zveza za triatlon moči Slovenije, ki združuje vsa središča te športne zvrsti v naši državi. K ustanovitvi zveze so veliko doprinesli Ločani, saj so bili glavni pobudniki. Na ta način so prišli do državnih finančnih sredstev in v okviru zveze se lahko udeležujejo mednarodnih tekmovanj. Sekretar zveze je član sekcije Primož Štajer.

Člani sekcije so se v okviru zveze udeležili tekmovanj za Donavski pokal. Na Češkem leta 1996 so nastopili: Robert Nastran, Primož Štajer, in Slavko Fojkar. Leta 1997 je na Donavskem pokalu v Immenstadtu v Nemčiji Tomaž Pečnik v kategoriji do 82,5 kg osvojil drugo mesto.

V zadnjem času predvsem po preselitvi v nove prostore v Hosto je delo sekcije usmerjeno tekmovalno v triatlon moči. Nova pridobitev pa je fitness vadba za ženske in moške. Z uveljavitvijo te dejavnosti se je število članov zelo povečalo. Vseh je okrog 100. Med njimi je 10 odličnih tekmovalcev.

Njihova dejavnost in program sta vse bolj pestra. Da delajo kvalitetno, je razvidno iz rezultatov, njihovo pomoč in znanje pa potrebujejo tudi škofjeloški vrhunski športniki iz drugih športnih panog, ki pri njih vadijo za boljšo telesno pripravljenost. To so odbojkarji, rokometarji, kolesarji, smučarji, tekači, karateisti in drugi.

Spomini vodilnih funkcionarjev in vrhunskih športnikov

Pred objavo spominov, ki so jih napisali še živeči funkcionarji in vrhunski športniki, želimo predstaviti še dva že umrla funkcionarja, ki sta vse svoje življenje posvetila delu v TVD Partizan. V športni dejavnosti sta se udeleževala najprej kot telovadca v Sokolu in nadaljevala kot vodnika in funkcionarja v Partizanu. Brez njihovega prispevka bi bilo delovanje društva osiromašeno. To sta bila: Dominik Bizjak (1914–1976) in Poldka Štiglic (1922–1981).

Kako se spominja očeta kot telovadca, je zelo plastično opisal njegov sin Martin Bizjak:

Kako se spominjajo Poldke Štiglic, sta opisala Marija Balderman in Andrej Franko.

Martin Bizjak – Spomini na očeta Domineta

Od sledi mojih najzgodnejših spominov poznam mojega očeta kot v vsem predanega -fizkulturi-. Popoldneve je preživel večinoma v dvorani takratnega TVD Partizan ali -društva-, kot je sam imel navado reči. Že kot malčka me je pogosto vodil s seboj v dvorano društva na Placu, kjer je potekala raznovrstna -fizkulturalna- dejavnost. Dvorana je služila med tednom telovadni dejavnosti, v soboto in nedeljo pa za kinopredstave. Spredaj je bil neke vrste gledališki

oder s filmskim platnom, zadaj pa dvignjeni oder za gledalce. V mali dvorani so bili telovadni pripomočki in velika slika v olju kot alegorija športa. Spominjam se telovadne vrste malčkov, ki jih je imela vaditeljica Mima, skoraj legenda loške fizkulture. Domine je imel vrsto dečkov, ki jim je ponavadi komandiral z gromkim glasom, da je odmevalo po vsej dvorani: »mimo«, »trččim korakom«, »na desno ravnajš« in temu podobno. Včasih se doma ni mogel iz svoje kože in je ravno tako komandiral nam otrokom, malo za hec, malo zares. V vrsti je bila vojaška disciplina in mevžastega in počasnega obračanja ni mogel trpeti. Ker sem bil še majhen, sem bolj od daleč vpiljal vase vse to dogajanje, a še od takrat poznam večino takratnih loških telovadcev in telovadk »društva«, ki so sedaj že krepko čez Abrahama. Spominjam se jih kot prijaznih drznih mladih ljudi, ki sem jih občudoval predvsem pri atraktivnih preskokih visoko preko telovadnih orodij. Dekleta so izvajala razne vaje s kiji in obroči z eleganco, ki mi je še danes v spominu. Vse je potekalo z energično dejavnostjo, ko je bilo v vadbeni vrsti ene vaje konec, so se pognali po velike rjave usnjene blazine in jih na mah namestili za naslednjo vajo. Včasih so me vzeli medse in nekoč smo se šli z nekoliko večjimi fanti ravbarje in žandarje ali nekaj podobnega od Kobile do Starega gradu. Vse je šlo z bliskovito naglico in so me morali večinoma nositi in vleči s seboj, ker sem bil še majhen in bolj štorast.

Dominek Bizjak

Pri vajah na orodjih je Domine komentiral vajo z živimi gestami, od katerih se še posebej spominjam njegovega značilnega ponazarjanja zgiba z roko, ko je z iztegnjeno dlanjo in energičnim zgibom roke v komolcu kazal, kako se je treba odpreti pri izvajanju zgiba na bradlji. Izvajalca je znal kar pošteno »speglati«, če se ni obračal po njegovih napotkih.

Oče me je seveda že kot cicibana vključil v dejavnost telovadnega društva, verjetno s tihimi upi, da bom kdaj zakoračil po njegovih stopinjah. Potem je kmalu sledil prvi nastop na svečani akademiji, kjer je bila prikazana fizkultura društva. To je bila veličastna prireditev, kjer je na zadnjem odru igrala loška »plelmuzika« koračnice, po katerih so telovadne vrste prikorakale v veliko dvorano, da prikažejo svoje vaje. Kot prva je prikorakala vrsta nas najmlajših v belih majicah in modrih kratkih hlačah. V vrsti sem čakal na svoj preval, po katerem sem moral strumno odročiti, kot me je oče že doma pripravljal za nastop. Domine je bil eden glavnih organizatorjev akademije in je bil ves v delovnem elementu že več tednov pred akademijo, tudi doma. Doma je bila atmosfera takrat v stanju povečanega adrenalina, kot bi se reklo danes. Po službi je Domine v naglici pojedel in že ga ni bilo več do poznega večera. Pripravljal je telovadce na nastop in organizacijo akademije.

Pri prostih vajah zanj ni bilo dovolj, da je telovadec izvedel vajo tehnično brezhibno, ampak tudi na visokem estetskem nivoju. Pri izvedbi vaje je zahteval, da gibi izžarevajo moškost in odločnost. Danes, ko stvari presojam na zrelejši osnovi, se mi zdi, da zanj telovadba ni pomenila le nabiranje fizične moči, ampak prej nekako estetsko skladnost gibov telesa. Da je bilo njegovo nagnjenje do telovadbe tudi odraz estetskih teženj, se da razbrati iz večplastnosti njegove osebnosti. Ko je še hodil v šolo, ga je njegov učitelj Horvat, ki se ga je večkrat spomnil v najinih pogovorih, cenil kot dobrega recitatorja. Tudi mene je za moj prvi nastop v javnosti naučil recitirati Župancičevo pesem Kovaška, katero sem moral izvesti z vsemi retoričnimi poudarki in dizejo. Skušnje sem opravljal doma v kuhinji pred domačim avditorijem. Moral sem stopiti na stol in odrecitirati tako, kot si je on zamislil. Veliko me je vodil s seboj po loških hribih in od takrat poznam skoraj vse steze do Sv. Ožbolta iz Hrastniške in

Bodoljske grape, kjer je imel tudi svoj gobarski -rajon-. Če sva našla kakega lepega jurčka, ga je precej časa glasno in ljubeče občudoval in si ga ogledoval od vseh strani, šele potem ga je odtrgal. Rekel bi, da so bile gmajne in steze po hribih v loški okolici njegova velika ljubezen, ki jo je precej prenesel tudi name. Vendar pa mi je najbolj ostal v spominu njegov zdrav smisel za humor, ki je mogoče nekaj najdragocenejšega, kar je imel. Še sedaj mi včasih skozi misel preleti kaka njegova domislica, ob kateri se skoraj na glas zasmejem. Njegov tip humorja ni izrabljal cenenih in vulgarnih izrazov za trenutne učinke na prisotne, razpoznavno pa je odražal pristni kleni in odporni duh ljudi iz loškega področja, ki mu je tuja cemeravost za vsako figo in vzdihovanje v vsaki zagati. Vedno je bil zraven, kjer je kazalo, da -bo to en velik hec-, znal pa je tudi zabavati kakršnokoli družbo.

Domine je našel fizkulturo kot medij, kjer se je lahko izživel njegov kreativni duh. Žal se ne spomnim več dobro obdobja, ko je še sam izvajal telovadne elemente na orodjih. Spomnim pa se še nekoliko njegove vaje na krogih na telovadišču v Puštalu, zlasti svojiskega sescokla z dokaj atraktivnim pristankom v žaganju, ki ga je verjetno naštudiral po svoje.

Ena njegovih zadnjih telovadnih sestav, ki jo je izpeljal od zamisli do izvedbe, je bila vaja z okvirji. Pri tem sem bil nekoliko udeležen tudi jaz. Priča sem bil nastanku vaje na množici idejnih skic, narisanih na vseh mogočih papirjih, kjer je bil načrtan scenarij s formacijami telovadcev za vsako delno vajo posebej, z variantami konstrukcije lesenih okvirjev, ki so se sestavljali po načinu lego kock v različna telovadna orodja. Lahko rečem, da je bil tudi avtor glasbene spremljave, ki sem jo jaz na klavirju izvajal med potekom vaje z okvirji. V ustvarjalnem žaru je Domine naenkrat prišel na dan z zamisljo, da bi jaz -komponiral- glasbeno spremljavo in bil še -pianist-. Nekaj časa sem ga samo debelo gledal. Res sem nekaj let hodil v glasbeno šolo igrat klavir, dokler nisem začel hoditi v gimnazijo, vendar nisem imel kake ambicije niti sposobnosti biti glasbenik za avditorij, kaj šele komponist. Vendar je Domine rekel, da bo kar on nakazal melodijo zamišljene spremljave: -Tiste češplje z repi boš pa potem že namalal na papir!- Misli je seveda notni zapis spremljave. Tako sva malo z intoniranjem, malo z zvižganjem prišla do melodije, ki sem jo poskusil posnemati na klavirju. Z nekaj nervoze na moji strani in neučakanosti na njegovi sva družno spravila skupaj spremljavo, ki se je njemu zdelo kar v redu, jaz pa nisem ravno ponosen na raven mojega -komponiranja-, niti na mojo vlogo -pianista- pri spremljavi. Vendar se je vaja z okvirji v splošnem kolikor toliko posrečila in se je kar nekajkrat izvajala ob različnih telovadnih nastopih. Nekoč sam nisem mogel nastopiti kot -pianist-, zato naj bi spremljavo po mojem notnem zapisu igral pianist Prinčič. Ko mi je oče to omenil, me je stisnilo v želodcu. K sreči nikoli nisem zvedel, kaj si je Prinčič mislil o tej moji skladateljski stvaritvi.

Seveda je oče tudi okvirje izdelal lastnoročno, saj se je bil izučil za mizarja pri Kržajušu. Še potem, ko je bil v službi v Jelovici, je večkrat šel popoldan tiskariti v delavnico k -Boštekelnju-, kjer so bili izdelani tudi okvirji za vajo. Seveda sem bil priča tudi skoraj vsem fazam izdelave okvirjev.

Kot se spominjam, je vaja z okvirji komentiral tudi telovadni trener Boris Gregorka, ki jo je menda ocenil dokaj ugodno. Zato je bil Domine na svojo vajo v splošnem še dolgo časa upravičeno ponosen, jaz pa se kar nekako nerad spomnim mojih glasbenih -dosežkov- pri njej, čeprav je on bolj naklonjeno gledal na glasbeni del vaje kot jaz. Izrekel sicer ni kake v zvezde povzdigujoče ocene, kot je ni imel nikoli navade izrekati, pač pa, da je bilo bolje, kot če bi on -na liter pa na trahtar špilal-.

Sicer pa si upam trditi, da je Domine verjetno imel precejšnje telesnovzgojne pedagoške sposobnosti, čeprav v tej smeri ni imel nobene formalne izobrazbe. Ko sem nekoč v šestem ali sedmem razredu v polletju prinesel dvojko iz telovadbe, se mu je zdelo to le preveč zamalo, zato me je precej resno vzel v roke. Ker je bilo naše stanovanje na Spodnjem trgu dokaj

veliko in so vrata vodila iz sobe v sobo, sva pol stanovanja spremenila v priročno telovadnico. Ob njegovi asistenci sem moral delati preskoke čez stol s prevalom, premete in druge telovadne elemente, včasih nevarno blizu omare ali posteljne stranice. Ob stene sobe in po tleh sva naložila naslonjala s kavča, odeje in blazine s postelj in podobno opremo. Po nekaj dneh trde vadbe je ugotovil, da vendar nisem čisto »lesen«, meni pa se je v tistih dneh kar nekako »odprlo«. Ne bi mogel reči, da sem od šolskih telovadnih učiteljev na katerikoli stopnji dobil toliko, kot takrat. V gimnaziji sem se kdaj pri uri telovadbe na orodju v živo spomnil kako je Domine nakazal energično izvedbo zgiba z roko ob obveznem »ck-ek! takoo!«.

Z leti so stvari zašle v manj prijazno smer in skupnih trenutkov je bilo vedno manj. Kadar je bila po televiziji orodna telovadba, pa je bilo zanimivo posedeti z njim in poslušati njegove svojske komentarje ob zavzetem sledenju vaji na kakem orodju. Verjetno zato še danes s posebnim užitkom gledam nastope v orodni telovadbi, ker mi je to samo od sebe ostalo po očetu Dominetu. »Ko greš po klanecu navzgor, zraven tudi malo steci,« mi je včasih dejal. To sem si nezavedno privzgojil in tudi počel še tja v zrela leta. Čeprav sem se nekdam imel za »antišportnika po naravi«, so mi rekreativni športi tja v zrela leta pomenili bistveno sestavino življenja in mi to pomenijo tudi še sedaj po Abrahamu. Verjetno mi je tudi ta odnos do športa, ki se je v meni razvil nekoliko kasneje, ostal po njem.

Poldka Štiglic

Izhajala je iz zelo revne družine, kar je bilo takrat pogost pojav. Svojo telovadno pot je Poldka Štiglic začela pri Sokolu, kjer je bilo kot lepo dekle zelo priljubljena. Tako s svojo zunanostjo, s pristranim nastopom kot obvladovanjem telovadnih veščin je tako očarala starostno škofovskoških Sokolov Franca Dolenca, da ji je po nastopu prinesel celo košaro dobrot. Prav gotovo zato, ker je vedel, kako težko se njena družina preživlja.

Kot telovadka je bila Poldka udeleženka vsesokolskega zleta v Pragi. Bila je ena od treh telovadk, ki so bile v Škofji Loki izbrane za nastopanje. Zelo srečna in očarana se je vračala domov z nastopa ob dnevu mladosti pred Titom v Beogradu. Imela je srečo, da je kot vodnica kolone nastopala prav pred Titovo tribuno, nekaj metrov od njega. Tako si ga je dodobra nagledala. Ker ga je zelo spoštovala, je po nastopu jokala od sreče in vsem pripovedovala, kako je lep. Po končani tekmovalni karieri je pričela v Partizanu delovati kot vodnica. Kar 30 let je cibibanom in predšolskim otrokom nudila svojo pomoč pri osvajanju prvih korakov na telovadnem področju. Na otroke je imela neverjeten vpliv. Bila jim je druga mati in tako so se otroci obnašali do nje. Na telovadnih akademijah in letnih nastopih je bila sposobna sama obvladovati večjo skupino 30 in več otrok, kar ni uspevalo nikomur drugemu. Vsi so jo prosili:

»Poldka pomagaj še nam!« Tu ji je prav gotovo prišla najbolj prav njena druga ljubezen, igralsvo, saj je bila v svojem času najbolj priljubljena igralka škofovškega gledališča.

Koliko smeha je izvala s svojimi nastopi na Partizanovih taborjenjih, bi vedeli povedati tisti, ki so bili zraven pri zabavnih točkah. Tudi na njen račun.

Brez nje si ni bilo mogoče zamisliti Partizanovih pustnih veselje in maškarad, kjer je s svojim značajem in razposajenostjo držala pokonci družbo celo noč do rane zore.

Že leta 1949 je postala načelnica društva in to funkcijo opravljala 3 leta.

V letih 1976 do 1978 je bila tajnica društva in je svojo novo zadolžitev opravljala vestno, kakor vse, kar je delala dotlej.

Saška Benedičič-Tomat

Leta 1988, ko sem pričela z organizacijo aerobike v ŠD Partizan, še nisem vedela, v kaj se podajam. Nisem vedela, da bo to dolga zveza, da mi bo krojila življenje in se morda nikoli ne bo končala. Pričela sem kot vaditeljica aerobike in jazz baleta. V svojih kolegih v društvu sem imela vzornike glede prijetnega, prijateljskega in poštenega strokovnega dela v rekreaciji. Začela sem verjetno, tako kot vsi vaditelji, iz veselja in polna energije. Mogoče sem imela srečo. Bila sem prva, ki sem začela z organizacijo aerobike v Škofji Loki.

Tako je bilo na začetku res potrebno veliko energije in volje, nato pa sem nadaljevala z aerobičnim izobraževanjem.

Leta 1995 sem na Fakulteti za šport v Ljubljani končala trenersko smer za aerobiko in fitness. 1996 pa sem se izobraževala v Ameriki.

V naslednjih letih smo iz ene skupine aerobike naredili več skupin.

Leta 1995 sem odprla fitness center v Škofji Loki. Seveda brez pomoči dobrih vaditeljic in prijateljic ne bi šlo. Največjo potrditev dobrega dela pa dajejo članice, ki obiskujejo aerobiko v ŠD Partizan že 10 let in se še vedno zabavajo z nami.

Vesela sem, da smo po tako dolgem času dela v rekreaciji še vedno polni idej in energije. Mlajši dobivamo spodbudo o dobri usmerjenosti od starejših kolegov, prav tako pa je njim v zadovoljstvo, da se delo, ki je temeljilo na odrekanih in požrtvovalnosti, nadaljuje.

Veliko delamo z mladimi kadri, vaditelji in trenerji, ki v naše delo prinašajo nove ideje. Rezultati so vidni. Članstvo kljub številnim novim klubom in društvom ne upada in smo med redkimi v Škofji Loki, ki se ukvarjamo z rekreacijo starejših občanov in predšolskih otrok.

Tudi kot predsednica želim s pomočjo članov Izvršnega odbora ŠD Partizan razširiti dejavnost otrok in mladine ter ponudbo za starejše. Delamo tudi z invalidi in tu smo še posebno veseli vsakega njihovega napredka in veselja. Zavedamo se, da za to potrebujemo strokoven in delaven kader. Zato ohranjamo prijateljsko vzdušje med vsemi člani ŠD Partizan.

Matija Beričič

Baseball klub Mihol je deloval v okviru TVD Partizan od ustanovitve leta 1984 do združitve z baseball klubom iz Kranja leta 1991. Težko bi statistično opisal dogajanja v tem obdobju, ker se je večji del dokumentacije izgubil. Zato se bom pri opisovanju tistega obdobja raje naslonil na vtise, ki so mi ostali. Klub je takrat temeljil na posameznikih, ki imajo radi baseball. In to je bilo dovolj. Proračunske potrebe so bile neznatne. Večino so jih zadovoljili v TVD Partizan in priložnostni sponzorji. Bilo je obdobje amaterizma. Razmišljanje, da bomo vrhunski igralci in zmagovalci, je bilo »gradnja gradov v oblakih«. Toda nekaj navdušenih najstnikov je hotelo več. To smo bili: Matija Beričič, Aleš Bizjak, Uroš Jakša, Rok Kalamar in Rok Krmelj. In tako so prišli prvi uspehi v državnem mladinskem prvenstvu, obiskovanje mednarodnih turnirjev in vstop v državno mladinsko reprezentanco. Igralci so prerasli trenerje s svojo resnostjo in zanosom.

Po zaslugi Srečka Beričiča so baseballisti prišli do zavidanja vrednega igrišča v nekdanji vojašnici. Z udarniškim delom je igrišče dobivalo vedno lepšo podobo in sedaj ustreza evropskim merilom ter je že gostilo mnogo mednarodnih turnirjev.

Želja po organiziranem treniranju je pripeljala do združitve z ambicioznim baseball klubom iz Kranja. Kljub boljšim razmeram smo morali počakati do svoje prve lovorike članskih državnih prvakov kar do leta 1999. Leta 2000 pa je bilo v znamenju Baseball kluba Lisjakov, saj smo osvojili kar štiri naslove: pokalni parvaki, državni prvaki, prvaki interlige in evropski prvaki B-lige.

Rad bi se zahvalil TVD Partizanu za vso podporo, ki je omogočila dobro osnovo za razvoj baseballa v Škofji Loki prek vseh meja.

Majda Bertoncclj

Moji začetki vodenja gimnastične dejavnosti v Škofji Loki segajo dvanajst let nazaj, ko sem od kolegic prevzela vodenje osnovne motorike za predšolske otroke.

Sama pa sem dodala še dodatno športno dejavnost – množično gimnastiko za deklice. Interes za gimnastiko je bil že v samem začetku zelo velik, razmere za delo pa slabe, saj nismo imeli na voljo ustreznega orodja za delo, pa tudi prostori niso bili najboljši. Vendar pa sem kljub temu vztrajala. Usmerili smo se predvsem na talno telovadbo in na skoke z male prožne ponjave po programu C množične gimnastike. Naše delo ni bilo tekmovalno usmerjeno.

Kasneje ko sem pričela z interesno dejavnostjo – gimnastiko tudi na OŠ Cvetka Golarja, pa smo v okviru šolskih športnih tekmovanj pričeli hoditi na tekmovanja iz talne telovadbe in skokov z male prožne ponjave. V treh letih smo se prebile z osmega mesta, ki pa je bilo glede na število ekip popolnoma zadovoljivo, na odlično četrto in drugo mesto v kategoriji mlajših deklic.

Odkrila pa sem tudi že kar nekaj gimnastičnih talentov, ki so potem svoje delo nadaljevali v Ljubljani, kjer imajo za to vrhunске pogoje. Naj samo omenim telovadki Vesno Franko, Karmen Šibanc in telovadca Saša Bertoncclja. Vsi so člani državnih mladinskih reprezentanc, ki imajo že mednarodne uspehe in bodo nekoč kot člani poželi lahko še lepe rezultate.

V šolskem letu 1998/1999 sem odkrila zame novo športno dejavnost – plesno-navijaške skupine, ki jih je uvedla šolska košarkarska liga – ŠKL. V koreografijah navijaških skupin ima pomembno mesto tudi talna telovadba. Tako smo takšno skupino ustanovili najprej v okviru OŠ Cvetka Golarja z veliko pomočjo ravnateljice Mare Potokar in župana Občine Škofja Loka Igorja Drakslerja. Skupina Cvetke je v letu 2000 postala že drugič državni prvak, na evropskem prvenstvu 2000 pa zasedla odlično 3. mesto. Letos sem imela tudi posebno srečo, saj mi je Občina Škofja Loka omogočila strokovno izobraževanje v ZDA, kjer sem si nabrala ogromno novega znanja in izkušenj.

Ker vsako leto nekaj učenek zapusti skupino, ker končajo osnovnošolsko obveznost, z delom pa bi rade nadaljevale, ne samo v gimnastiki ampak tudi v plesno navijaški skupini, sem se letos odločila, da v okviru ŠD Partizan in sekcije gimnastika sestavimo tudi mladinsko navijaško skupino.

V letošnjem letu pa nam bo uspelo tudi prvič sestaviti skupino dijakinj za tekmovanje srednjih šol v talni telovadbi in skokih z male prožne ponjave.

Pri delu mi je pomagalo kar nekaj vaditeljic: Valerija Gros, Petra Rant, Tatjana Rant in Petra Terenta. V letošnjem letu na novo začenja Nika Brčić. Interes mladih, predvsem deklet, za estetske športe je velik. Mislim, da je takšnih dejavnosti še premalo.

Sama imam še veliko želja in energije, uživam pri delu z mladimi in jim posvečam večino svojega prostega časa, za kar mi ni nikoli žal. Moje sanje so, da bi Škofja Loka imela gimna-

stično telovadnico, ki bi služila gimnastiki, akrobatiki, plesu itd., da bi lahko dejavnosti za otroke še širili. Kajti gimnastika, talna telovadba, osnovna motorika še vedno ostajajo osnova za vse športe.

Majda Bohinc

V društvo Partizan sem se včlanila kot 11-letna deklica. Moja prva vodnica je bila Mimi Bulderman. Bila je stroga, vendar pravična in dobra. Vedno nam je znala pomagati, če smo bile v težavah. V društvu smo bili kot ena družina, zato je bil Partizan moj drugi dom.

V času aktivnega delovanja v orodni telovadbi v Partizanu sem doživela in videla veliko lepega. Tekmovali smo po Gorenjski, Sloveniji in Jugoslaviji.

Še dobro se spominjam kako smo bili veseli, ko smo zvedeli, da bomo šli v Beograd na zlet Partizana (1959), kjer smo nastopali za -Titov rojstni dan – Dan mladosti-. V Beograd smo se peljali z vlakom, to je bilo posebno doživetje. Tam so vse nastopajoče nastanili po šolah. Izpraznili so učilnice, nanosili slamo, na kateri smo ležali, hrano pa so nam vozili vojaki. Pred nastopom smo se pripravljali na stadionu Crvene zvezde, nastop pa smo imeli na polnem stadionu JLA. Nastop v Beogradu je bilo zame veliko doživetje.

Po končanem aktivnem tekmovalju v orodni telovadbi sem nekaj let igrala košarko. Pogoji za igranje so bili slabi, saj smo igrali na igrišču v Puštalu na -lešu-, in to v vsakem vremenu, ker dvorane za igranje ni bilo. Igrale smo le po Gorenjski. Moja prva trenerja pri košarki sta bila Miloš Mitič in Peter Kafol. Tudi let igranja košarke se rada spominjam.

Po končani tekmovalni karieri v društvu Partizan delam, kot vodnica ženske telovadbe že 32 let.

V prvih letih od 1968–1981 sem vodila predšolske otroke, pionirke, mladinke in članice. V tem obdobju nismo tekmovali, prirejali pa smo akademije, nastope v telovadnici, igrišču v Puštalu in v Gorenji vasi.

Od leta 1981 vodim samo še žensko rekreacijo. Zelo sem zadovoljna, da prihaja k rekreaciji vsako leto več žensk, njihova starost je od 25 do 70 let. Problem imamo zaradi pomanjkanja prostorov za rekreacijo.

Vesela sem, da smo tudi ženske prišle do spoznanja, da je koristno, predvsem pa zdravo, da se ukvarjamo s športom. Z redno vadbo vzdržujemo kondicijo, gibljivost, pri vadbi pa se spoznavamo in sklepamo nova prijateljstva.

Šport mi je v življenju veliko pomenil in tako bo tudi ostalo, dokler mi bo dopuščalo zdravje.

Sonja Dolinar

Kar ne morem verjeti, da sem bila blagajničarka Partizana celih 20 let. Še danes se spominim, da me je Majda Bohinc, ki je bila takrat moja vaditeljica rekreacije žensk v Partizanu na Mestnem trgu, povabila k sodelovanju. Odločitev ni bila težka, saj sem vedela, da gre za stvar, ki ima veliko dobrega. Ko sem se naslednje leta vozila mimo športne dvorane na Podnu in se je že po parkirišču videlo kako športna dvorana živi, sem imela dober občutek, da je pri njenem uspešnem delovanju tudi drobec mojega dela.

Sicer pa moram povedati, da mi je bilo v tem obdobju najtežje sodelovanje s Športno unijo, ko smo bili prisiljeni na vse mogoče načine, največkrat s kompromisi pristajati na spremenjene pogoje vezave sredstev od kupnine doma Partizana na Mestnem trgu. Pri vsaki vezavi smo se

tolazili, da je mogoče zadnjič in da bo končno mogoče sredstva namensko porabiti. Vendar se je čas gradnje objekta na Trati, odmikal in ni nam preostalo drugega, kot da sredstva še naprej vežemo po vedno slabših pogojih (ŠUS je bila sopodpisnik pogodb in je vedno prihajala z novimi pogoji in utemeljitvami).

Druga zadeva, ki me je kot finančnico motila, pa je bil kriterij delitve sredstev po klubih, ker je bil vedno premajhen poudarek na množičnosti.

Veselilo me je, da smo zaradi zagnanosti vodij naših sekcij kljub pomanjkanjem sredstev naše poslanstvo v okviru možnosti (tudi prostorskih) zelo dobro izvrševali. V bodoče bo verjetno najbolj pomembno, da se bo Partizan s svojimi aktivnostmi prilagajal modernim usmeritvam rekreacije, ter da bo težil k temu, da bo -mašil luknje- za tiste, ki ne najdejo prostora v klubih in drugih aktivnostih telesne vadbe. Finančniki pa se bodo morali, tako kot vedno, še naprej boriti za svojo pogačo.

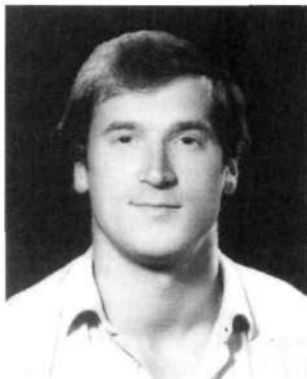
Slavko Fojkar

Razvoj težkoatletske sekcije je zelo povezan z mojo športno potjo. Kot sem že v sestavku omenil sem z resnejšim delom pričel, ko smo leta 1969 pridobili prostore v nekdanji Dolenčevi baraki, oziroma kopalšču ob reki Selški Sori v Podlubniku. Še pred tem sem tri leta treniral doma.

Za dviganje uteži me je navdušil moj mladostni prijatelj in sosed Marjan Trdina, ki mi je tudi pomagal pri izdelavi rekvizitov za treninge. Začetki so bili skromni, saj takrat ni bilo na voljo ne potrebne opreme, niti strokovne literature. Le volje je bilo v izobilju. Kot pravi pregovor, kjer je volja, je tudi pot, in tako sem rešil tudi te probleme.

Osnovnega znanja v dviganju teži sem se naučil pri prof. Janezu Podobniku, ki je bil trener pri Olimpiji v Ljubljani. Pod njegovim vodstvom sem skokovito napredoval v rezultatu in sem na svojem drugem tekmovanju, to je bilo mladinsko državno prvenstvo Jugoslavije v Beogradu, zasedel drugo mesto v kategoriji do 75 kg telesne teže. Leta 1973 sem postal mladinski državni prvak v kategoriji do 82,5 kg. Zaradi nesoglasij v Olimpiji smo šli vsak svojo pot in sem nekaj sezon nastopal za ekipo iz Domžal. Sodeloval sem na posamičnih in ekipnih tekmovanjih po Sloveniji in Jugoslaviji. Na posamičnih državnih prvenstvih sem se uvrščal med prve tri. Prvak Slovenije sem bil več kot desetkrat. Imel sem tudi tri nastope za reprezentanco Jugoslavije. Leta 1981 sem nastopil na evropskem in svetovnem prvenstvu v dviganju uteži v Lillu v Franciji. Za reprezentanco Slovenije sem imel na turnirjih Alpe Adria največ nastopov (12), med njimi tudi tri zmagovalne.

Počasi smo v naši baraki pripravljali svojo ekipo, katere trener sem bil sam. Leta 1978 sem diplomiral na Visoki šoli za telesno kulturo v Ljubljani in pridobljeno znanje mi je veliko pomagalo pri mojem delu. Leta 1979 smo se priključili društvu Partizan, ki je s pridobitvijo novih kadrov dobilo vnovični zagon. V društvu smo bili zelo aktivni in smo poleg naše tekmovalne dejavnosti organizirali več odmevnih trimskih akcij za občane Škofje Loke. Štiri leta sem bil v društvu Partizan predsednik strokovnega odbora.

Za ekipo Partizana sem v dviganju uteži nastopal do leta 1985. Moj najboljši rezultat je bil 125 kg v potegu in 165 kg v sunku v kategoriji do 82,5 kg.

Z leti so prišle tudi poškodbe, zato sem se odločil nadaljevati v bolj umirjeni športni zvrsti, to je v triatlonu moči. Tudi tu sem bil tekmovalno in trenersko uspešen, saj sem bil štirikrat prvak Slovenije. Sam sem postavil vrsto rekordov in ostal pri rezultatu 250 kg v počepu, 160 kg v težno leže in 250 kg v vlečenju od tal v kategoriji do 90 kg. Ponosen sem tudi na moje tekmovalce, saj tudi oni dosegajo vse boljše rezultate in rekorde.

Ob tem, s kakšnimi prostorskimi težavami smo se vseskozi ubadali v preteklosti, sem si vedno želel, da bil dobili prostore, v katerih bi imeli možnosti za treninge. Priložnost, da to dosežemo, se je pokazala ob gradnji hiše. Odločno sem se lotil dela in ob hiši zgradil manjšo telovadnico v izmeri 170 m², opremljeno z napravami za fitness, aerobno vadbo in utežmi.

Andrej Franko

To, da je Partizan 1965 leta prenehal delovati, me je osebno prizadelo. V zadnjih letih delovanja Partizana tudi sam nisem bil aktiven, zato sem se čutil krivega za tako stanje. Sklenil sem, da moramo nično stanje spremeniti in delo Partizana ponovno oživiti. Kljub temu da so v tistih letih pričela po šolah delovati ŠSD, da je delovalo kar nekaj klubov, je bila črna luknja posebej na področju predšolskih otrok, mladine, ki si je želela le sproščene netekmovalne vadbe, in starejših.

Tako sem v letu 1968 zbral okrog sebe nekaj somišljenikov in v težkih prostorskih in materialnih razmerah smo spet pričeli z vadbo. Vesel sem, da se je iz skromnih pričetkov v 32 letih razvilo društvo, ki s svojo široko paleto dejavnosti predstavlja velik del športnih aktivnosti v občini Škofja Loka.

Sam sem v društvu kljub 71 letom aktiven še danes. Prav v letošnjem letu sem si zadal nalogo, da oživim telovadbo za člane, stare nad 60 let, saj čutim, da še nismo za staro šaro in da se bo ob dobri fizični pripravljenosti še dolgo slišalo o nas.

Vlado Justin

V delo IO TVD Partizana sem se vključil kot predstavnik sekcije za rekreacijo invalidov. Lokostrelstvo sem spoznal leta 1989 ob zaključku sezone, ko so imeli predstavitev še malo znanih športov. Takratni vodja lokostrelske sekcije je bil Lojze Mrak. Ko pa se je Lojze začel leta 1993 pripravljati na reprezentančne nastope v disciplini arrowhead, sem krmilo sekcije prevzel jaz. Takrat je bilo v sekciji le sedem članov. Zadal sem si nalogo, naše članstvo povečati, izboljšati pogoje za treninge in si po možnosti urediti svoje letno strelišče. Da bi vse to dosegli, je bilo treba to zvrst športa predstaviti širšemu krogu prebivalstva, kar nam je sčasoma tudi uspelo.

Nekaj let po odhodu JLA iz loške vojašnice smo našli zelo primeren prostor za letno strelišče na Kamnitniku. Takoj sem stopil v stik s predstavniki Občine Škofja Loka, ki nam je dala dovoljenje, nato pa sem nadaljeval pogovore z Ministrstvom za obrambo RS, enota Kranj. Že po nekaj tednih smo dobili v podpis pogodbo. Sklenjena je bila za nedoločen čas in

velja še danes. Vojska je imela ta prostor za smetišče. Za ureditev je bilo treba veliko prostovoljnega dela. Z deli, ki smo jih opravili, smo pridobili zelo lep teren za poljsko lokostrelstvo. Za končno ureditev strelišča je bilo treba prepeljati veliko materiala. Takrat sem bil avtoprevoznik in sem za ureditev strelišča opravil precej brezplačnih voženj. Sedaj imamo najboljša strelišča v Sloveniji, saj nas pohvali vsakdo, ki nas pride obiskat. Ker sem leta 1995 zbolel in ne smem opravljati svojega poklica, sem ves prosti čas posvetil lokostrelski sekciji. Še vedno vodim sekcijo, poleg tega pa urejum strelišče in okolico, popravljam tarče in pripravim vse potrebno za organizacijo tekmovanj, ki jih prirejamo. Toda brez pomoči preostalih članov mi vse to ne bi uspelo.

Tako jaz kakor vsi drugi člani naše sekcije imamo veliko željo, da bi nam občina odstopila kletne prostore v nekdanji vojašnici (del, kjer se načrtuje knjižnica). Tam bi si uredili dvorano za zimske treninge, suho skladišče za naš material, ki ne sme biti na vlagi, klubski prostor in primerno delavnico za popravilo tarč, lokov in drugih stvari.

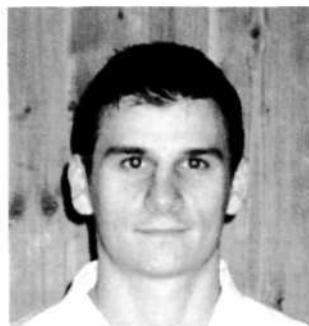
Marko Kostič

V teh nekaj stavkih bom opisal svoj pogled na karate ter par dogodkov, ki so zaznamovali mojo športno pot v tej zanimivi panogi.

Na karate osebno gledam kot na šport visoke stopnje telesne skladnosti, s poudarkom na samokontroli, visoki disciplini, psihični in fizični pripravljenosti ter veliki samozavesti. Karate ni zgolj staromodna borilna veščina, ampak se vse bolj razvija kot zelo dinamičen in zahteven šport. Pri športnem karateju, predvsem pri tekmovalnem načinu, je velik poudarek na psihični pripravljenosti, hitri moči, veliki zbranosti, poznavanju taktike in seveda ustrezni telesni pripravljenosti. Boriti se do zmage, pripada športu – tudi karateju. Najvažnejša zahteva pri športnem karateju je, da ne smemo nasprotniku povzročiti nobene poškodbe. Udarci se morajo tik pred ciljem zaustaviti, kar je zelo težko, ker pravila tekmovanja vrednotijo samo tehnike, ki so izvedene močno in so pod nadzorom. Pravočasno zaustavljanje moči udarca je važen del karateja, ki poleg drugega ustvarja njegovo veščino. Številne karatejske tehnike, ki se težko nadzirajo, so v športnem karateju prepovedane.

Neprestano ponavljanje najosnovnejših tehnik karateja zahteva močno disciplino. Mnoge prevara ravno ta princip karateja. Zaradi neprestanega ponavljanja praktičnega znanja vaj in gibov, ki delujejo enostavno, jih veliko odneha z vadbo karateja. Vendar pa ti gibi nikakor niso tako enostavni. Veliko truda, potrpežljivosti, samozavesti in želje po zmagi je potrebnih za doseganje dobrega rezultata. Treniranje telesa in duha, velika disciplina in vztrajnost ti s časom izoblikujejo osebnost in ti pomagajo v življenju.

Sam sem se s karatejem začel ukvarjati že precej zgodaj v osnovni šoli. Zanj me je navdušil oče, ki mi je tudi več let stal ob strani in me spodbujal. V pionirskem obdobju sem se uspešno udeleževal večinoma gorenjskih tekmovanj, pri štirinajstih letih pa sem opravil izpit za črni pas. Svoj prvi državni naslov v športnih borbah sem osvojil pri kadetih in sicer prav na državnem prvenstvu v Škofji Loki. Sledila so nastopanja v mladinski konkurenci, kjer sem z uvrstitvijo v reprezentanco Slovenije dosegel svoj vrh ter različna odličja tako na državnem kot na mednarodnem nivoju. V tem obdobju sem nekaj časa treniral in nastopal kot član kluba WKSA (akademija za karate) iz Maribora, kjer sem pod vodstvom selektorja občutno napredoval in pridobil veliko izkušenj. Sedaj tekmujem v članski konkurenci, večino časa pa

posvečam prenašanju znanja in izkušenj mladim in tudi starejšim nadobudnežem, ki se z velikim zanimanjem vključujejo v šolo karateja športnega društva Partizan.

Dogodek, ki mi je v teh petnajstih letih nastopanja najbolj ostal v spominu, je vsekakor osvojen bronasto odličje na tekmovanju za svetovni pokal mladincev na Madžarskem, kjer me je opazil selektor mladinske reprezentance in me uvrstil v ožji izbor. Občutki nastopanja pred polno dvorano navijačev, osvojitev kolajne kljub poškodbi, veselje mojega trenerja ter druženje s karateisti vsega sveta mi bodo za vedno ostali v spominu.

Ivan Križnar

Od takrat, ko sem prvič telovadil v društvu Partizan, je minilo 53 let. Bil sem učenec nižje gimnazije v Škofji Loki, stanoval pa v dijaškem domu na Štemarjih. Obiskovanje vadbe sta mi omogočila moj spoštovani učitelj športne vzgoje Franc Kalan in Smilja Gostiša, upravnica dijaškega doma in izvrstna pedagoginja. Bil sem kmečki otrok in zato precej neveden o tem, kaj me čaka v Partizanu. Že prvi dan, bil je četrtek, sem srečal ljudi, za katere sem kmalu ugotovil, da so nosilci dejavnosti društva. Pred vhodom v telovadnico me je ustavil možakar krepke postave, France Škrli, gospodar in hišnik, in mi z nekaj stavki dal vedeti, da v domu vladata red in disciplina. Takoj nato me je izročil Dominetu Bizjaku, po glasu in obnašanju sodeč nesporni avtoriteti te hiše. Po telovadbi pa sem srečal še visoko, zagnano in zanesljivo Mimo Balderman in Adolfa Gerjola, vzvranega in urejenega gospoda, za katerega pa nisem vedel, kaj počne v telovadnici. Kasneje so mi povedali, da je predsednik društva. Kaj predsednik društva dela, pa mi še dolgo po tem ni bilo jasno. Mislil sem namreč, da vsi, ki smo tam, telovadimo.

Leta 1949 sem nadaljeval šolanje v Ljubljani in zato stike s Partizanom za 7 let prekinil. Ko sem se vrnil v Škofjo Loko kot učitelj športne vzgoje na Gimnaziji, me je ponovno potegnili k Partizanovi telovadbi. Te čase imam večkrat v mislih. Zapisava vredno pa se mi zdi naslednje.

Društvo kot celota je vsako leto pripravilo vsaj eno predstavitevno prireditev. Tekmovanja, parade in akademije so pomenile za članstvo in Ločane praznično razpoloženje. Nastopajoči smo pred tem vadili pospešeno. Samodisciplina je bila potrebna na vseh urah vadbe. Čeprav je bilo pri delu videti tudi nekaj formalizma, pa lahko rečem, da nosilci posameznih točk niso skrbeli le za mimiko telesa. Vsebinska prireditve je bila praviloma vezana na novosti v stroki, zgodovinske dogodke in tradicijo. To pa je pomenilo pozitivno izraznost tistega časa.

Leta 1956 je društvo praznovalo 50-letnico telesnovzgojne dejavnosti v Škofji Loki. Na proslavi je govoril Rudolf Horvat, predvojni član Sokola, po vojni pa velik prijatelj telesnovzgojnega društva Partizan in nosilec naprednih idej za vse nas. Govor je bil navdušujoč, žal pa se spominjam le še naslednjih misli: »Telovadba naj spremlja človeka na vsej življenjski poti. Šport ne sme biti diskriminatorški. Nasprotno, upošteva naj vse ljudi, zlasti mladino. Mladina naj tekmuje, kajti njim in društvu so potrebne zmage. Članom telesnovzgojnega društva Partizan je potrebna skupna energija in zdrav naraščaj. Najprej je prosto povedal nekaj misli, nato pa prebral napisani govor, na koncu pa še dodal dva ali tri stavke, s katerimi je potrdil vsebino prebranega.

Skoraj po vsakem treningu smo člani odšli na »PLAC« (Mestni trg), se nekajkrat sprehodili do Homana in nazaj, če je bila žeja zelo velika, pa zavili še v Krono na pivo. Tudi izven telovadnice smo gojili prijateljstvo in družabnost. Največkrat se pri tem spomnim na sotelovadca in izvrstna duhoviteža Franceta Pivka in Andreja Franka. Tudi to je bil en del doživljanja Partizana, in to nič manj prijeten kot vse drugo.

Na željo dijakov škofojeloške gimnazije smo 1962 ustanovili šolsko športno društvo. Nekateri telesnokulturni delavci so ustanovitev sprejeli z negodovanjem in jo razumeli kot nasprotovanje in oviro pri razvoju drugih društev in dejavnosti. Zato sta me ugledna funkcionarja Partizana poklicala na precej trd pogovor. Dokazovala sta, da bo šolsko športno društvo ovira za razvoj Partizana. Omenjala sta kadrovske probleme in zmanjšanje števila članstva. Na koncu pa me še obremenila z odgovornostjo za morebitne posledice takšne odločitve. Kmalu nato sem zaradi obveznosti v družini, študija na Fakulteti za telesno kulturo v Ljubljani in mentorstva v šolskem športnem društvu za daljši čas prenehal z delom v društvu Partizan.

Po nekaj letih je prišlo obdobje, ko so se Partizanu zelo poslabšali pogoji za delo, pa tudi razvojna izvirnost je dosegla najnižjo stopnjo. Za krajši čas je prišlo celo do popolnega mirovanja vseh dejavnosti.

Danes je Partizan ponovno ugledna športna organizacija povsem uravnotežena s potrebami javnega interesa. Moje videnje Partizanove izkaznice danes pa je takole:

- društvo je eno večjih v občini – množičnost,
- vključuje veliko žensk, otrok in mladine,
- goji raznovrstne dejavnosti – 9 različnih sekcij,
- izvaja gibalno rekreativne in športno-tekmovalne programe dejavnosti,
- posamezne sekcije uporabljajo povsem sodobne oblike in metode dela,
- vodstvo zagotavlja sekcijam strokovno samostojnost,
- društvo ne deluje politično in je odprto vsem občanom,
- funkcionarji so delavni in s svojim organizacijskim in strokovnim delom skrbijo za resničen ugled in dobro ime društva.

Izboljšati pa je možno še:

- izobraževanje strokovnih kadrov,
- prostorsko utesnjenost,
- vključevanje v vadbo novih ciljnih skupin: starejši občani, dojenčki, družine, invalidi, zdravstveno ovirani itd.,
- boljše in širše predstavitve dejavnosti.

Na novo pa se skoraj v vseh društvih in klubih odpira problem socialnih možnosti udeleževanja v športu. Na pohodu je namreč revščina, v kateri pa vsi ljudje ne zmorejo pokrivati zahtevanih stroškov: članarina, dodatni prispevki, oprema, prevozi itd. Zato bodo za tiste člane društva, ki so na robu preživetja, potrebne olajšave, kajti ti ljudje so prav tako potrebni športnogibalne vzgoje.

Naj na koncu tega prispevka zapišem še to, da sem bil aktivni član društva polnih 27 let. Najprej naraščajnik, nato vaditelj, trener, organizator prireditev, skoraj 18 let pa še funkcionar v izvršnem odboru. Šport je dobrina že sam po sebi. Morda tudi zato še kar naprej vztrajam.

Tone Lebar

Po prihodu v Škofjo Loko sem se sredi 70 tih let vključil v sekcijo STV TVD Partizan zaradi rekreacijske vadbe.

In kakor koli zame novo bivalno okolje, Škofja in Stara Loka, ni bilo pretirano naklonjeno nam »pritepencem«, tega v Partizanu nisem nikoli začutil. Povezovala sta nas potreba in veselje do vadbe in športnega izživljanja.

Iskal sem možnost udeležbe na orientacijskih tekmovanjih, aktivnosti, ki sem jo dobro spoznal in se je aktivno udeleževal med visokošolskim študijem na Češkem. V Sloveniji sem jo našel, a na bistveno nižji tehnični in organizacijski ravni. V Partizanu in delovnem okolju sem našel nekaj prijateljev, ki so se mi v tovrstni aktivnosti z veseljem in uspešno priključili.

Ko je usihala prvotna nosilna dejavnost TVD Partizan, orodna telovadba, sekcije športnih iger in smučanje pa prešle v močne samostojne klube, so se iskale nove vsebine delovanja.

Bila so to leta različnih množičnih trimskih akcij, ki so imele namen spodbuditi rekreativno dejavnost najširše populacije. Partizan je pri organizaciji in izvedbi letih imel ključno vlogo. Zagnano smo sodelovali v njih in jih pomagali organizirati.

Tako smo tudi uresničili zamisel o trim orientaciji v letih 1979, 1980 in 1981 v okolici Škofje Loke.

Trudil sem se, da bi se orientacija razširila kot športna in rekreacijska zvrst, saj se izvaja v naravnem, zdravem okolju, ni finančno zahtevna in za uspeh sta pomembni tako umska kot fizična sestavina ter za večino udeležencev lahko predstavlja oddih od vsakodnevnih delovnih naporov. Tako je primerne tudi za tiste, ki nimajo vseh fizičnih predpogojev za vrhunske dosežke v drugih športnih panogah, in za tiste z željami po večjih dosežkih v Evropi, ki zahtevajo vrhunškega atleta in veliko poznavanje specialne karte na terenu.

V tem času so me vključili v IO Partizana za dejavnost orientacije, ki dobi status sekcije in jo UO društva vsestransko podpira, pri akcijah pa pomagajo člani matične sekcije STV.

Z akcijami smo nadaljevali 1983 v sodelovanju s trimskim klubom Sava iz Stražišča in takrat se je začelo tudi -zares- organizacijo -ta pravih tekem-, ki so postale tradicionalne in doprinesle kvalitativnemu premiku orientacije na Slovenskem.

Razmere so bile takšne, da je bilo treba pogosto improvizirati, posebej z glavnim -rekvizitom-, kartami specialkami, ki jih, v obliki kot smo jih rabili, ni bilo. Takšne, ki bi bile primerne pa so predstavljale -državno tajnost-. Znašli smo se na različne načine, od poenostavljene reambulacije (vnos podatkov iz terena v karto) dosegljivih podlag, pa do kopij osnovne državne karte, ki je bila pogosto odvisna od zvez ali dobre volje ljudi v geodetskih upravah. Moram reči, da so večinoma imeli razumevanje in so nas v okviru možnosti podprli. Hvala jim!

Še sedaj težko dojemam, kako sem takrat z nekaj priložnostnimi pomočniki izpeljal tekmovanja, za kakršna danes skrbi dobro organiziran številni štab. Kaj bi se zgodilo, če bi zbolel ali se poškodoval med pripravo tekme na terenu. Stó in več udeležencev bi se lahko po prihodu na prizorišče tekme obrnilo in jezno vrnilo domov, saj ni bilo načina, da bi jih vse pravočasno obvestil o odpovedi.

Na srečo se je vsakič dobro izteklo!

Tako smo, čeprav po številu neznatna, postali razpoznavna sekcija v sklopu Partizana.

Menim, da je tudi izvolitev za predsednika društva Partizan 1987 bilo priznanje za moje in naše uspešno delo na -ledini orientacije-.

Posebej rad se spominjam podpore članov IO, ki so s simpatijami spremljali in v okviru možnosti podpirali naše aktivnosti v teh prelomnih časih, pa tudi po tem, ko smo se osamosvojili kot Škofjeloški orientacijski klub.

Vili Medved

Moje delovanje na področju rekreacije, športa in telesne vzgoje sega v čase pred II. svetovno vojno. Tri leta star sem prebolel otroško paralizo, ki mi je pustila posledice na levi nogi. Moj pokojni oče je verjel, da mi bo dejavnost v športu pomagala premostiti težave. Tako sem veliko hodil, telovadil in masiral nogo.

Po končani II. svetovni vojni sem se vključil v TVD Partizan na Ptuj, kjer sem telovadil na orodju. Na parterju in v preskoku nisem mogel, ker sem imel krajšo nogo.

Med študijem v Ljubljani sem vadil v TVD Partizan Narodni dom.

Po prihodu v Škofjo Loko leta 1979 me je Marjan Kalamar pregovoril, da sem prevzel mesto predsednika TVD Partizana Škofja Loka. Skupaj s sodelavci, člani IO, mi je uspelo delo društva oživiti in postaviti na nove temelje. V društvu, ki je do sedaj imelo le ožjo dejavnost splošne telesne vzgoje, so se pričele vključevati nove in nove sekcije in tako se je dejavnost bolj in bolj širila. Tako smo že v letu 1981 šteli 650 članov.

Posebno pozornost sem posvetil rekreaciji invalidov in starejših občanov. Ponosem sem na delo, ki sem ga v letih predsedovanja opravil v društvu. To so mi priznali tudi drugi, saj sem prejel več priznanj in na koncu koncev bil izvoljen

še za predsednika Partizana Slovenije in člana predsedstva Partizana Jugoslavije.

Vse življenje sem z veseljem deloval na področju rekreacije. Za to delo mi ni bilo žal truda in časa. Še danes v starejših letih redno telovadim, plavam in kolesarim. Vsem starejšim občanom priporočam redno dnevno rekreacijo. Vendar ne pretiravajte in ne vadite preko svojih sposobnosti. Na koncu naj še enkrat rečem: ponosen sem na delo, ki sem ga opravil.

Lojze Mrak

S športom sem se začel ukvarjati v sedmem razredu osnovne šole v okviru TVD Partizan Gorenja vas, in sicer z orodno telovadbo in namiznim tenisom.

Z orodno telovadbo sem nadaljeval tudi med študijem v Ljubljani in dosegel nekaj lepih uspehov z vrsto Partizan Tabor. Takrat sem bil aktiven tudi kot vodnik telovadnih sekcij v Partizanu Gorenja vas. Nekaj let sem bil tudi predsednik društva.

Kljub intenzivnemu ukvarjanju z različnimi športi v mladih letih pa sem največ uspehov imel in jih še dosegam v lokostrelstvu, s katerim sem se začel ukvarjati po rešitvi stanovanjskega problema in selitvi v Podlubnik leta 1978. Na lokostrelstvo sem mislil že veliko prej, vendar gradnja hiše tega ni dopuščala.

Lokostrelstva sta me učila Marjan Podržaj in Rado Čuš v LK Šenčur. Začel sem z olimpijskim stilom in leta 1981 prešel na compound lok, s katerim streljam še danes. Kot trener mi je največ pomagal Toni Moravski iz Združenih držav Amerike, sicer pa sem brez stalnega trenerja in se učim sam, tako kot večina lokostrelcev v Sloveniji. Pri Partizanu Škofja Loka smo organizirali Lokostrelsko sekcijo leta 1981, ki sem jo vodil nekaj let, potem pa je to prevzel Vlado Justin in tako sem se lahko v celoti posvetil tekmovalnemu lokostrelstvu.

Med različnimi disciplinami sem se specializiral za INDOOR (dvorana 18 m) in poljsko lokostrelstvo AH (Hunter-Field). Kot reprezentant sem se udeležil SP Indoor Perpignam v Franciji 1990, SP AH Maargraten na Nizozemskem 1992, SP AH Vertus v Franciji 1994, SP AH v Kranjski Gori v Sloveniji 1996 in EP AL v Lillehammerju 1995. Na SP sem se uvrščal okrog 35 mesta, na evropskem prvenstvu v Lillehammerju 1995 sem se uvrstil v finale z dvanajstim rezultatom predtekmovanja in zaključil EP na 11 mestu.

Velikemu uspehu sem bil po mojem mnenju najbližje na SP v Kranjski Gori leta 1996, vendar se mi je dan pred kva-

lifikacijami zlomil ročaj loka. Da sem bil res dobro pripravljen, se vidi iz tega, da sem drugi dan kvalifikacij (v streljanju na znane razdalje) ustrelil dva kroga več kot poznejši svetovni prvak Jeff Button iz ZDA, s katerim sva bila skupaj v skupini.

Med moje večje uspehe uvrščam naslov državnega prvaka AH 1992 (prvi v samostojni Sloveniji) državni rekord AH 350 krogov, ki sem ga držal več let. To poudarjam zato, ker je compound lok v Sloveniji izredno močna in kvalitetna disciplina. Bil sem tudi zmagovalec Alpskega pokala ter enkrat drugi in enkrat tretji.

Pavle Oblak

Moji prvi koraki v karateju so bili leta 1974 bolj iz radovednosti kot pa, da bi to jemal resno. Vendar pa sem že po nekaj mesecih treniranja začutil, da mi karate pomeni nekaj več kot samo gibanje, fizični napor ali sprostitvev.

V karateju sem se z leti izoblikoval v verjetno drugo osebo, ker so vse te stotine ur treninga, odrekanja, discipline in samoobvladovanja pustile posledice tako v moji fizični in duševni pripravljenosti kot v psihomentalnem smislu oblikovanja osebnosti. V veliko veselje mi je, ker sem v teh 26 letih spoznal veliko prijateljev, znancev in zanimivih ljudi iz vseh delov sveta, s katerimi se še danes družim in slišim.

Ponosem sem, da sem izpolnil v karateju svoje osebne cilje, še bolj pa sem ponosen na rezultate svojih varovancev, ki sem jim kot trener pomagal do marsikatero odmevne zmage. Te občutke, ko stojiš ob ringu in spremljaš nastope svojih tekmovalcev, je izredno težko opisati. Velikokrat bi najraje kar sam skočil v tekmovalni prostor in nadaljeval ali nastopil namesto njih. Še težje pa mi je bilo ob kakšnih čudnih in pristranskih sodniških odločitvah, ko veš, da je tvoj tekmovalec boljši, vendar pa je na koncu poražen. Kaj reči tekmovalcu, kako ga potolažiti? Pa vendar se to ob naslednjih uspehih in vztrajnemu delu hitro pozabi. Seveda so bili za to tudi trenutki, ko bi kimono (japonsko oblačilo s širokimi rokavi, prepasano s širokim pasom) najraje obesil na klin, in še danes ne vem natančno, kaj me je gnalo naprej.

Moj cilj je bil tudi prikazati karate kot športno zvrst, ne pa nekaj pretepaškega, kot vidimo v raznih filmih. Mislim, da mi je to tudi uspelo, saj je našel svoje mesto v marsikateri osnovni šoli v Škofji Loki in njeni okolici.

Za konec bi dodal, da je to šport kot vsaka druga panoga. Če hočeš kaj doseči, ga je treba vzeti resno. To bo prineslo tudi rezultate. Poleg psihofizične pripravljenosti je najvažnejša samokontrola in samozavest, ki ti zelo pomaga prebroditi marsikatero navidez nerešljive težave v današnjem hudem življenjskem ritmu.

Marija Oter

Na pobudo Majde Bohinčeve sem bila na seji z dne 26. decembra 1984 imenovana, da s 1. januarjem 1985 prevzamem tajniške posle v društvu. Imeli so namreč probleme s pisanjem zapisnikov in sploh delom tajništva.

Seje so v glavnem potekale v večernem času v športni dvorani Poden. Člani IO so bili večinoma prisotni, saj v vseh 15 letih samo ena seja ni bila sklepčna. Skoraj na vsaki seji se je obravnavalo finančno poročilo. Vedno je bil problem denar. Precej je bilo razprav o delovanju sekcij, njihovih problemih, urniku in tekmovalnih dosežkih. Največ sej smo imeli, ko smo se dogovarjali o prodaji Doma Partizana na Mestem trgu. Bila je zelo težka odločitev, saj sami nismo bili s svojimi sredstvi sposobni usposobiti dom za vadbo in tekmovanja. Čeprav smo

ugotavljali, da bi bilo to za naše društvo zelo koristno. Tako smo za takratne razmere sprejeli najboljšo rešitev in še vedno upamo, da bomo kdaj prišli do lastnih prostorov.

Na kratko, kaj je moje delo v društvu: dvig in pošiljanje pošte, pisanje vabil, zapisnikov sej IO, strokovnega odbora in skupščine, pošiljanje dopisov v okviru društva in izven. Največ časa, predvsem nočnega – tudi do treh zjutraj sem porabila za izdelavo letnih poročil, na osnovi poročil sekcij. To je zelo obsežno delo, saj poročilo obsega vse sekcije v društvu, njihovo članstvo, kadre, in izobraževanje. Zelo obsežna so tekmovanja, rezultati ipd. V letu 1999 in 2000 sem prepisovala gradivo za Loške razglede o naši dejavnosti od leta 1945 do 2000.

V prvih letih mojega tajniškega dela, sem vse to delala na pisalnem stroju, ki je bil last društva. Od leta 1991 pa to delam na svojem računalniku. Če se spomnim, koliko več časa je bilo porabljenega pri pisalnem stroju, je danes, če le kaj poznaš delo z računalnikom, to delo igrača.

V tem času so v okviru društva potekale večje akcije, pri katerih sem sodelovala: predstavitev naših sekcij na Podnu (z Rebičem sva pobirala vstopnino), srečanje s Partizanom Tržič (po odbojki v zelo majhni dvorani smo dobili kranjske klobase), srečanje društev Partizan na Gorenjskem, povezano s tekmovanji v odbojki, namiznem tenisu (Tržič, Jesenice in Škofja Loka). Med največjimi in najbolj odmevnimi akcijami, ki jih je društvo organiziralo, so bili akademija in tekmovanja ob 90-letnici telovadbe in športa v Škofji Loki. Spomnim se, kako smo v soboto dopoldne pripravljali vabila na občini. Delo se je zelo zavleklo, saj so nam sproti nosili vabila iz tiskarne, mi pa smo na roko pisali naslove. Pri sami akademiji pa sem bila zadolžena za sprejem gostov. Kljub temu da sem jih veliko poznala, tako tekmovalce kot športne delavce, saj vsa leta redno hodim na vse tekme (rokomet, košarka, odbojka, nogomet ipd.), in da poznam večino članstva Partizana, sem tu spoznala precej starih sokolov in partizanovcev. Presenečena sem bila, kako so z veseljem ogledovali res dobro pripravljeno akademijo. Prav tako jo je zelo pohvalno ocenil profesor Drago Ulaga, s katerim smo skupaj sedeli.

Za konec sezone imamo vedno kaj družabnega in -tekmovalnega-. Tako se spomnim, da sem se učila streljati z lokom v Pevnem. Spomnim se orientacijskega pohoda na Križni Gori, kjer sem po karti videla, kam moram iti, saj sem teren do potankosti poznala. Tako je bila naša skupina prva do zadnje točke, kjer sem zgrešila, ker nisem brala karte, temveč hodila po spominu iz karte. Tako da smo zaradi iskanja zadnje točke pristali na predzadnjem mestu.

Moje delo v društvu ni honorirano, vendar pa smo imeli v prvih letih dogovorjeno v društvu, da se lahko zastonj udeležujemo vadbe vseh sekcij. V teh letih sem imela zagotovljeno brezplačno vadbo pri STV ženske, kjer sem zelo rada imela vaje na orodjih, predvsem pa odbojko in aerobiko, kjer zelo uživam pri skupini Korenine, tako pri gibanju kot pri zelo pristnih in zabavnih medsebojnih odnosih.

Moram reči, da sem imela v vseh letih zelo dober občutek, da smo člani IO društva zelo dobro medsebojno sodelovali in se trudili, da bi s svojim delom pripomogli k boljšemu razvoju društva. Mislim, da so predsedniki društva vsak po svojim močeh pripomogli oziroma nas s svojim zgledom tudi zelo dobro vodili. Gotovo so bili tudi porazi, ki pa so se hitro pozabili. Nikdar mi ni bilo žal, da sem to delo sprejela, in ga še sedaj z veseljem opravljam. V mojem življenju je imel šport veliko vlogo in želim si, da bi enako pomenil vsakemu človeku. Predvsem naj vadbo obiskujejo otroci in se z njo ukvarjajo do pozne starosti.

Darko Polanjko

Moja športna pot se je pričela leta 1980, ko so me v dvorano za dviganje uteži na Podnu pripeljali prijatelji. Močni prijazni fantje, ki so z veliko lahkoto dvigali težke 'kvihte', so me tako pritegnili, da sem se jim pridružil. In na koncu koncev sem ugotovil, da sem kar precejšen talent.

S trdim treningom sem hitro napredoval in že na svoji prvi resni preizkušnji v kategoriji do 60 kg osvojil 2. mesto na mladinskem državnem prvenstvu v Škofji Loki. Tega tekmovanja se spominjam takole. Naključje je hotelo, da sva v isti kategoriji nastopila skupaj z že v Jugoslaviji uveljavljenim mladincem Markom Urankarjem iz Celja. Na tehtanju sem bil 200 gramov težji od Marka. Po prvi disciplini -poteg-sva oba dvignila 75 kg. V -sunku- sva oba pričela s 87,5 kg in oba zaključila pri 97,5 kg. Spet sva si bila enaka. Tako je o prvem mestu odločala najina telesna teža. Zaradi tistih 200 gramov sem osvojil 2. mesto, kar pa je bil zame velikanski uspeh.

Z doseženim rezultatom sem presenetil tudi svojega trenerja Slavka Fojkarja, saj sem do takrat na treningih daleč zaostajal za na tekmi doseženim rezultatom.

Ta uspeh mi je bil spodbuda za nadaljnje treniranje. Še bolj sem se posvetil vadbi in zato na tekmovanjih nihal uspeh za uspehom. Bil sem trikratni mladinski prvak in še kot mladinec dvakratni državni prvak.

Največ sem dosegel v kategoriji do 67,5 kg, saj imam v potegu rezultat 125 kg in v sunku 162,5 kg.

Borut Rebič

Če malo obrnem misli nazaj, lahko ugotovim, da sem v TVD Partizanu aktiven že zelo dolgo. Kar 8 let sem opravljal funkcijo predsednika strokovnega odbora, 4 leta pa sem bil predsednik Partizana.

V vsem tem obdobju sem do obisti spoznal problematiko dela društva, ki ga zaradi raznolikosti interesov ni bilo lahko voditi. Društvo z vsemi svojimi sekcijami in ca. 900 člani je bilo zelo velika 'delovna organizacija', kjer so interesi vsake sekcije popolnoma različni. Razumljivo je, da vsak hoče iz skupne blagajne zase iztržiti čim več. In prav v to, kako pravično v skladu z vloženim delom in doseženimi rezultati razdeliti skromna finančna sredstva, je bilo vložene veliko truda, tako strokovnega in izvršnega odbora društva in ne nazadnje tudi mojega.

Z leti smo smo na področju financ pripravili zelo natančne kriterije delitve sredstev in preko njih v veliki meri zadovoljili interese vseh sekcij v društvu.

Kot pravi star pregovor: 'V slogi je moč', tako za delovanje društva lahko rečem, da smo uspevali zato, ker smo bili povezani, ker smo pomagali drug drugemu. Sekcija, ki se tega ni držala, je hitro prenehala z delom in razpadla.

Skupni interesi so nas povezovali v mnogih točkah. Ena od njih je bila tudi usoda doma Partizan na Mestem trgu. Tudi

me ne osebno vežejo nanj lepi spomini. V njem sem telovadil še kot učenec in študent in v njem sem se odločil, da bo moja življenjska usoda povezana s športom. To željo sem uresničil in danes sem učitelj športne vzgoje na OŠ Cvetka Golarja na Trati. Zraven pa sem še rokometni trener prve ekipe rokometnega kluba Termo iz Škofje Loke.

V vsem mojem delu v društvu smo doživljali vzpone in padce. Vedno sem se veselil lepih rezultatov, ki so jih dosegali težkoatleti, karateisti, lokostrelci in drugi.

Rad bi pozabil na dogodke nekaj let nazaj, ko si je naš dom na Mestnem trgu popolnoma neopravičeno prilastila Športna unija Slovenije. Za dom niso prispevali nič, niso ga vzdrževali, zaradi neživljenjskega zakona pa so kar naenkrat postali njegovi lastniki in nas ob prodaji opet najstili za lepe denarje.

Z njimi smo vodili pravo vojno, da smo končno le dobili večji delež denarja, ki ga nameravamo vložiti v nove prostore. Pri tem primeru sodim, da smo imeli premajhno pomoč Občine Škofja Loka. Občina bi s svojimi pravnimi strokovnjaki morala storiti več za zaščito interesa društva Partizan in preko njega svojih občanov. Še danes bi se lahko kaj naredilo. Saj Športna unija še vedno dobiva naše denarje. Tokrat 20 % obresti, ki bi še kako prišle prav za delovanje društva.

Ivko Svolfšak

Namizni tenis se je v Škofji Loki igral še pred drugo svetovno vojno. Med vojno in prva leta po vojni ni bilo pogov in je ta dejavnost zamrla.

Leta 1951 pa se je namizni tenis znova pojavil, in sicer v Škofji Loki, na Trati in v Stari Loki. V Stari Loki smo se zbrali fantje, rojeni v letih 1934 do 1937. Prvo mizo smo zaslužili s pobiranjem članarine za Socialistično zvezo delovnega ljudstva, od katere smo kot plačilo dobili les, iz katerega so nam v delovni organizaciji Jelovica naredili prvo mizo.

Interesentov za igranje namiznega tenisa je bilo zelo veliko. Igrali smo v dvoranici Doma slepih v Stari Loki. Ko je kapetan Radovič, ki je skrbel za šport v kasarni videl koliko nas je in kakšno veselje imamo za igranje namiznega tenisa, nam je iz kasarne poklonil še eno mizo. Večina igralcev namiznega tenisa je hodila tudi k splošni telesni vzgoji v TVD Partizan in tako je padla ideja, da se vključimo v TVD Partizan Škofja Loka, kar smo tudi uresničili leta 1955.

S članstvom v TVD Partizanu so se nam izboljšale materialne razmere in smo se lahko pričeli udeleževati tekmovanj v Sloveniji. Namizni tenis je doživel v teh letih izredno popularnost. Slovenija je bila v namiznem tenisu vodilna v Jugoslaviji. Imel pa je tudi zelo visoko mesto v svetovnem merilu. Posebno razvit je bil na Gorenjskem, značilno za ta leta (1955–1962) je, da si je tekme ogledalo veliko število gledalcev.

Finančni problemi so se rešili z vstopom v TVD Partizan, niso pa se rešile razmere za vadbo, saj smo še vedno igrali le na 2 mizah v predprostoru pred staro kinodvorano in še to le v času, ko ni bilo predstav. Kljub temu pa nam je uspelo sestaviti še pionirsko ekipo.

V tem času (1955–1962) se je ekipi TVD Partizan Škofja Loka uspelo 2-krat uvrstiti med prvih osem ekip v Sloveniji, pa tudi v posamičnih kategorijah smo dosegali lepe rezultate.

Leta 1962 je bil skoraj celoten upravni odbor, ki smo ga v glavnem sestavljali študentje, vpoklican v vojsko, in tako je tudi namizni tenis v okviru TVD Partizana zamrl, ni pa zamrlo igranje namiznega tenisa v Škofji Loki.

Z izgradnjo športne dvorane Poden so bili dani pogoji, da se namizni tenis v okviru TVD Partizan ponovno oživi. Pričelo se je sistematično delo z mladimi, za kar ima največ zaslug Jano Rant.

Ni pa namizni tenis le tekmovalni šport, ampak je tudi zelo primerna oblika rekreacije za stare in mlade, zato vabim vse, da se nam pridružite.

Milan Vodnik

Vsak izmed nas ima takšne ali drugačne spomine na mladostna leta. Poleg gora, ki so me že vse od mladosti zelo privlačile, sem leta 1973 zašel tudi med smučarje tekače. Največ zaslug je imel sodelavec in prijatelj Franc Jezeršek, ki je bil takrat član tekaške ekipe pri splošnem gradbenem podjetju Tehnik. Duhovni vodja je bil žal že pokojni Gašper Krajnik in starosta Anton Marn. Takrat smo se pripravljali le za športne igre gradbincev, običajno le nekaj dni. Kljub skromnim pripravam so bile igre na kar zavidljivi ravni. Matevž Kordež z Jamnika nam je izdelal smučī pod imenom 'Jelovica sprint'. Elan tedaj še ni izdeloval tekaških smučī. Že na mojih prvih zimskih igrah gradbincev sem dosegel kar dober rezultat, ki mi je bil v veliko spodbudo za naprej. Po letu 1970 se je tek na smučeh pri nas začel hitro širiti. Pojavili so se množični teki in že prvi Trnovski maraton je leta 1974 privabil 563 udeležencev. Naslednje leto se je pridružil Bloški tek. Kasneje pa so sledili še drugi maratoni in tudi udeležba je skokovito naraščala.

To so bila lepa leta, ki se jih vsi maratoncei radi spominjamo. Ko se srečamo, se predvsem radi nasmejemo ob smešnih dogodkih, ki jih ni bilo malo (padci, salte, pretrgane hlače, mastne kletvice ob množičnih padcih ...). Tudi sam sem doživel marsikaj. Opisal bom dogodek s prvega Bloškega teka, ko nam je odjuga tik pred zdajci pobrala sneg s prog. Že omenjena skupina tekmovalcev iz SGP Tehnik, ki ta čas ni izpustila nobene tovrstne tekme, je s kombijem 2. marca 1975 odšla proti Novi vasi na Blokah. Med potjo smo temeljito preleli vso našo znanost o mažah, ki bodo tega dne najbolj 'prijele', in seveda tudi o taktiki, ki jo bomo uporabili, da bomo lahko kasneje odnesli s seboj čim več kolajn. Toda bliže ko smo bili Bloški planoti, manj je bilo snega. Organizatorji so se svoji in naši zagnanosti primerno hitro odločili, da tek vseeno bo, če ne na smučeh pa po suhem. Le skrajšali so ga na 15 km in 7 km (trimska proga). Zbralo se je 14 tekmovalk in 260 tekmovalcev. Le nekaj maratoncev je imelo športne copate, ostali pa smo bili v navadnih čevljih in škornjih. Takrat nas to sploh ni motilo. Progo so v obliki osmice na hitro strasirali po makadamski in blatni cesti okoli Nove vasi. Proge seveda nismo poznali, za ogled pa tudi ni bilo časa. Vsak je pač tekel, kot je vedel in znal. Sam sem se poizkušal držati vodeče skupine. Večina ni vedela, da bo večjemu krogu sledil še manjši krog. Menili so, da bodo vsak čas na cilju. Ko so ugotovili, da se proga nadaljuje, je motivacija padla. Velik del skupine je pričel zaostajati. Ni se jim več uspelo priključiti. Meni je nekako uspelo ostati z najboljšimi in dosegel sem 10. mesto z zaostankom le 4,41 min. za zmagovalcem Janezom Kavčičem iz Dražgoš in Zdravkom Erzenom, ki sta dosegla čas 49, 38 min. Škofjeločani smo v svojih kategorijah dosegli naslednje rezultate:

- 61. mesto – Anton Marn
- 27. mesto – Gašper Krajnik
- 24. mesto – Adi Kristan
- 20. mesto – Jože Šubic
- 4. mesto – Milan Vodnik
- 2. mesto – Minka Vodnik

Do tu je bilo vse lepo in prav. Po končanem teku smo se v kombiju preoblekli in uredili. Ko pa smo se nato odpravljali na zaslužno malico, so se pokazale posledice slabe pripravljenosti in opremljenosti. Ko smo sestopali s kombija, smo skoraj »pocepali«
po tleh. Mišice na nogah so bile trde in boleče. Začuden smo opazovali drug drugega in se seveda zabavali in do solz nasmejali. Najbolj so trpeli tisti, ki so morali v prvih dneh naslednjega tedna v službi tekati po stopnicah gor in dol. Marsikdo je prakticiral kar s hojo v »rikverc«. Kasnejših maratonov smo se udeleževali že tako množično, da smo se vedno vozili z avtobusom. Bili smo dobra tekaška ekipa in ob povratku zabavna družba. To so bila zares lepa leta. Ko bi se vsaj še kdaj ponovila!

Viri:

- Zgodovinski arhiv Ljubljana, enota Škofja Loka.
- Arhiv športnega društva (TVD) Partizan Škofja Loka.
- Arhiv Zavoda za šport Škofja Loka.
- Osebni arhiv Sonje Dolinar Škofja Loka.
- Pričevanja: Marija Balderman, Andrej Franko in Vili Medved.
- Spomini vodilnih funkcionarjev in vrhunskih športnikov (originale hranijo avtorji spominov).